

Calvin's Institutes of Christian Religion / Book 4

វិទ្យាស្ថាននៃសាសនាគ្រីស្ទរបស់ ខាលវីន

Book 4 Volume XV (chapters 18-20)



ចន ខាលវីន (John Calvin)

អ្នកនៃនាំ: វ៉ាយ យុងជុន (White Young Jeon)

Translator Kakada Un

Cambodia Reformed Faith Institute

A Diagram of Comparison of Calvin's Institutes and their division

Volume	Book	Chapter	Translator	Total page	contents
1		Introduction	Kakada Un		Background
2	Book 1	1-10	Kakada Un		The Knowledge of God, the creator
3	Book 1	11-18	Kakada Un		
4	Book2	1-9	Kimeng Tuy		The Knowledge of God , The redeemer In Christ
5	Book 2	10-14	Charany Yeoun		
6	Book 2	15-17	Charany Yeoun & Sokhen Chea		
7	Book 3	1-4	Sreyleak Kohn		The way which we receives the grace of Christ
8	Book 3	5-13	Charany Yeoun		
9	Book 3	14-19	Charany Yeoun		
10	Book 3	20-25	Sreyleak Kohn		
11	Book 4	1-5	Sreyleak Kohn		The external means or Aids by which God invited us into the society of Christ and Hold of Therein
12	Book 4	6-10	Kimeng Tuy		
13	Book 4	11-15	Kakada Un		
14	Book 4	16-17	Charany Yoeun		

15	Book 4	18-20	Kakada Un		
-----------	---------------	--------------	------------------	--	--

Books of Calvin's Institutes for Khmer version

- 1. Recommender : White Young Jeon**
- 2. Editor: White Young Jeon**
- 3. Assistant Editor Ms Charany Yeoun**
- 4. Translated duration : Jan 01 2021-Feb 03 2023**
- 5. Publish types: 1) Volumes 1-15 2) Book 1-6**
- 6. Publisher: Cambodia Reformed Faith Institutes (C. R. F. I.)
(president Dr White Young Jeon)**
- 7. Published Date: February 03 2023**

Contents

ជំពូកទី XVIII អភិបូជា Papal ដែលជាបទគម្ពីរដែលពិធីល្បែងរបស់ព្រះគ្រីស្ទមិនត្រឹមតែត្រូវបានប្រមាថទេតែត្រូវបានបំផ្លាញ/ 12

(ការបដិសេធនៃការបូជាជាការបូជា និងជាមោឃៈនៃពិធីល្បែងរបស់ព្រះអម្ចាស់, ១-៧)

1. គោលលទ្ធិរ៉ូម៉ាំង/ 12
2. អភិបូជាជាការប្រមាថព្រះគ្រីស្ទ/ 14
3. អភិបូជាជាការបង្ក្រាបនៃចំណង់ចំណូលចិត្តរបស់ព្រះគ្រីស្ទ/ 16
4. អំណះអំណាងពីម៉ាឡាតឺ ១:១១/ 19
5. អភិបូជានាំមកនូវការភ្លេចអំពីការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ/ 20
6. អភិបូជាឆក់យើងពីអត្ថប្រយោជន៍នៃការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ/ 22
7. អភិបូជាជាមោឃៈនៃពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់/ 24
- (ការអនុវត្តដំបូង និងការកើនឡើងនៃការយល់ខុស, ៨-១១)/ 25
8. ឯកជនមហាជន ការបដិសេធចំពោះការរូបរួម/ 26
9. អភិបូជាមិនមែនជាគម្ពីរ និងមិនមែនជាបុព្វកាល/ 27
10. តើបុព្វបុរសនៃក្រុមជំនុំបានចាត់ទុកអភិបូជាជាគ្រឿងបូជាទេ? / 30
11. បុព្វបុរសងាកទៅរកស្ថាប័នដ៏ទៃវិភាព/ 31
- (គំនិតនៃការបូជានៅក្នុងពិធីបុណ្យ Eucharist និងការប្រើបទគម្ពីរនៃពាក្យ «យញ្ញបូជា»; the Mass a sacrilege, ១២-១៤)/ 32
12. ពិធីបុណ្យនៃសេចក្តីសញ្ញាចាស់ និងពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់/ 34

13. ធម្មជាតិនៃយញ្ញបូជា/ 36
14. ការលក់មហាជន/ 37
15. ការលើកឡើងរបស់ផ្កាតូ លើការក្លែងបន្លំ និងការបំភាន់ស្រដៀងគ្នា/ 39
16. «តង្វាយអរព្រះគុណ»នៃក្រុមជំនុំត្រីស្មាន/ 40
17. ឃ្លាបទគម្ពីរបង្ហាញពីការលះបង់នៃការសរសើរ/ 41
18. អភិបូជាដោយខ្លួនវាក្រៅពីការប្រមាថរបស់វាគឺជាការបូជា/ 43
19. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងពិធីជប់លៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់ គឺជាសាក្រាម៉ង់តែមួយគត់
20. ការបន្ថែមសាក្រាម៉ង់មិនត្រូវបានអនុញ្ញាត

ជំពូកទី XIX ពិធីទាំងប្រាំយ៉ាងផ្សេងទៀត ការប្រសិទ្ធពរមិនពិត ទោះបីជាត្រូវបានចាត់ទុកជាទូទៅថាការប្រសិទ្ធិពីដើមមកក៏ដោយ ពួកគេត្រូវបានបង្ហាញថាមិនមែនជាបែបនោះទេ ហើយធម្មជាតិពិតរបស់ពួកគេត្រូវបានបង្ហាញ/ 46

(ការប្រសិទ្ធិទាំងប្រាំដែលគេចោទប្រកាន់ មិនត្រូវបានអនុញ្ញាតដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ឬប្រើនៅក្នុងក្រុមជំនុំដំបូង 1-3)

1. វាមិនមែនគ្រាន់តែជាបញ្ហានៃពាក្យ "ប្រសិទ្ធិពរ" ប៉ុណ្ណោះទេ/ 46
2. ព្រះជាម្ចាស់តែមួយគត់ដែលអាចប្រទានប្រសិទ្ធិពរ ។/ 48
3. ពាក្យថាប្រសិទ្ធិពរ មានចំនួនប្រាំពីរនៅក្នុងក្រុមជំនុំបុរាណ/ 49

(ការបញ្ជាក់មិនមែនជាសាក្រាម៉ង់ ៖ ការអនុវត្តដំបូងនៃការទទួលបន្ទាប់ពីការណែនាំគួរតែត្រូវបានស្តារឡើងវិញ 4-13)

4. ទំនៀមទម្លាប់នៃក្រុមជំនុំបុរាណ/ 51

5. ការអភិវឌ្ឍន៍ពេញលេញនិងអត្ថន័យនៃការបញ្ជាក់យោងទៅតាមការបង្រៀនរ៉ូម៉ាំង/ 53
 6. ប្តឹងសាទុក្ខចំពោះសាវ័កដែលដាក់លេខសម្គាល់ដោយគ្មានមូលដ្ឋាន/ 54
 7. ការលាបប្រេងគឺជាប្រសិទ្ធិពរ ក្លែងក្លាយ/ 56
 8. ការបញ្ជាក់ជាតម្លៃនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ។/ 58
 9. គោលលទ្ធិនៃភាពចាំបាច់នៃការបញ្ជាក់សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះគឺសមហេតុសមផល/ 60
 10. អ្នកកាន់សាសនាគ្រីស្ទនឹងដាក់ការបញ្ជាក់លើសពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក/ 61
 11. អំណះអំណាងដែលមិនសមហេតុសមផលសម្រាប់ការបញ្ជាក់ពីការបញ្ជាក់ខាងលើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ។/ 63
 12. ការបញ្ជាក់មិនអាចត្រូវបានលើកឡើងដោយការអនុវត្តរបស់ពួកជំនុំបុរាណ/ 65
 13. ការបញ្ជាក់ពិតប្រាកដ/ 66
- (Penance បរាជ័យក្នុងការឆ្លើយនិយមន័យនៃប្រសិទ្ធិពរ 14-17)
14. ការប្រតិបត្តិនៃ penance នៅក្នុងព្រះវិហារបុរាណ/ 67
 15. Penance មិនមែនជាប្រសិទ្ធិពរ ។/ 69
 16. ហេតុអ្វីមិនធ្វើពិធីប្រសិទ្ធិពរ/ 71
 17. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនិងប្រសិទ្ធិពរនៃការប្រែចិត្ត/ 72
- (ការអត់ធ្មត់ខ្លាំងគឺអាស្រ័យលើការប្រើខុសនៃ យ៉ាកុប 5:14-15 ហើយមិនមែនជាការប្រសិទ្ធិពរ 18-21)
18. បទគម្ពីរដែលបានចោទប្រកាន់លើការគ្មានសកម្មត្រូវបានបដិសេធ/ 74

19. ការ unction យ៉ាងខ្លាំងគឺមិនមានជាប្រសិទ្ធពរ/ 76
 20. Uction មិនមានការអនុញ្ញាតពីព្រះ ឬការសន្យា/ 77
 21. papists មិនដំណើរការទាល់តែសោះយោងទៅតាម "ពាក្យ" របស់យ៉ាកុប/ 78
 22. ប្រសិទ្ធពរមួយ ឬប្រាំពីរ/ 80
 23. ព្រះគ្រីស្ទកាន់កាប់តំណែងទាំងប្រាំពីរ/ 82
 25. ពិធីឧទ្ទិសថ្វាយបង្គំ ពិសេសការបូជា/ 86
 26. ដើម្បីលើកឡើងពីពួកណាសារ៉េតនិងប៉ូលគឺនៅក្បែរចំណុចនេះ/ 87
 27. ការបកស្រាយប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការឡើងគ្រងរាជ្យ/ 89
 28. សម្តេចសង្ឃនិងបូជាចារ្យ/ 90
 29. ពិធីបួសក្នុងការបួសសង្ឃ/ 90 + + + +
 30. បញ្ចូលភាពរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ជំនួសលោកអេរ៉ុន/ 101
 31. ការចាក់ប្រេងតាំងជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពិធីដែលហួសសម័យ/ 103
 32. អ្នកថែរក្សារវិហារ/ 104
 33. អនុថែរក្សារវិហារ
- (ការអះអាងខុសថាអាពាហ៍ពិពាហ៍គឺជាប្រសិទ្ធពរមកពីការយល់ខុសនៃ អេភេសូរ ៥: ២៨ និងវគ្គផ្សេងទៀត ៖ ការបំពានទាក់ទងនឹងអាពាហ៍ពិពាហ៍ ៣៤-៣៧)
34. អាពាហ៍ពិពាហ៍មិនមែនជាប្រសិទ្ធពរទេ ។
 35. ការខុសឆ្គង អេភេសូរ. ៥:២៨

36. ភាពច្របូកច្របល់នេះកើតចេញពីការបកប្រែនៃ "អាថ៌កំបាំង" និងទស្សនៈទាបរបស់ពួកគេចំពោះអាពាហ៍ពិពាហ៍
37. ផលវិបាកនៃការត្រៀមសង្កត់នៃលទ្ធិរ៉ូម

ជំពូកទី XX រដ្ឋាភិបាលស៊ីវិល(តើរដ្ឋាភិបាលស៊ីវិល និងខាងវិញ្ញាណទាក់ទងគ្នាយ៉ាងណា ១-២) / 106

1. ភាពខុសគ្នារវាងរដ្ឋាភិបាលខាងស៊ីវិលវិញ្ញាណ និងវិញ្ញាណ/ 106
2. "រដ្ឋាភិបាល" ទាំងពីរមិនផ្ទុយគ្នាទេ ។/ 108
(ភាពចាំបាច់ និងការដាក់ទណ្ឌកម្មដ៏ទៃភាពរបស់រដ្ឋាភិបាលស៊ីវិល, ៣-៧)
3. ភារកិច្ចចម្បង និងបន្ទុករបស់រដ្ឋាភិបាលស៊ីវិល/ 110
4. ទេវកថាត្រូវបានតែងតាំងដោយព្រះ/ 112
5. ប្រឆាំងនឹងការបដិសេធ "គ្រីស្ទាន" ឬការបដិសេធនៃអង្គចៅក្រម អ្នកទាំងឡាយណាដែលប្រាថ្នាចង់ឈានទៅរកភាពអនាធិបតេយ្យ/ 114
6. ចៅក្រមគួរតែស្មោះត្រង់ក្នុងឋានៈជាតំណាងរបស់ព្រះ/ 115
7. ចរិតបង្ខិតបង្ខំនៃអង្គចៅក្រមមិនរវាងដល់ការទទួលស្គាល់របស់ខ្លួនទេ/ 117
(ទម្រង់នៃរដ្ឋាភិបាល និងភារកិច្ចរបស់ចៅក្រមបញ្ជានៃសង្គ្រាម និងការបង់ពន្ធ , ៨-១៣)
8. ភាពចម្រុះនៃទម្រង់រដ្ឋាភិបាល/ 119
9. ការខ្វល់ខ្វាយចំពោះតារាងក្រឹត្យវិន័យទាំងពីរ / 121
10. ការ ប្រើ កម្លាំង របស់ ចៅក្រម គឺ ត្រូវ គ្នា នឹង ការ គោរព ឬជា»/ 125

11. សិទ្ធិនៃរដ្ឋាភិបាលដើម្បីធ្វើសង្គ្រាម/ 128
12. ការអត់ធ្មត់ និងមនុស្សជាតិក្នុងសង្គ្រាម / 130
13. ទាក់ទងនឹងសិទ្ធិរបស់រដ្ឋាភិបាលក្នុងការយកពន្ធ/ 131
(ច្បាប់សាធារណៈ និងនីតិវិធីតុលាការ ដែលទាក់ទងនឹងកាតព្វកិច្ចត្រីស៊ូប៊ីស៍ ១៤-២១)
14. ច្បាប់គម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងច្បាប់នៃប្រជាជាតិ/ 133
15. សីលធម៌ ពិធី និងច្បាប់តុលាការបានបែងចែក/ 134
16. ឯកភាព និងភាពចម្រុះនៃក្រឹត្យវិន័យ/ 136
17. ត្រីស៊ូប៊ីស៍ អាចនឹងប្រើច្បាប់តុលាការ ប៉ុន្តែដោយគ្មានការស្តាប់ខ្លឹម និងការសងសឹក/ 139
18. ហេតុផលរបស់ត្រីស៊ូប៊ីស៍ក្នុងវិវាទ/ 140
19. ប្រឆាំងនឹងការបដិសេធនៃដំណើរការតុលាការ/ 141
20. ត្រីស៊ូប៊ីស៍សូម្បីតែការដេរប្រមាថ ប៉ុន្តែដោយភាពស្ម័គ្រចិត្ត និងសមធម៌ ការពារផលប្រយោជន៍សាធារណៈ/ 143
21. ប៉ុល ពត ចោលទោស ប៉ុន្តែ ការ ជំទាស់ ធម្មតា ដែល ប៉ុល បាន ចោលទោស បណ្តឹង ទាំង ស្រុង/ 145
22. ការគោរពប្រតិបត្តិ/ 147
23. ការស្តាប់បង្គាប់ក៏ដោយអយុត្តិធម៌/ 149
24. អ្នកគ្រប់គ្រងដ៏ទុច្ចរិតនឹងកាត់ក្តីរបស់ព្រះជាម្ចាស់/ 150
25. ការគោរពប្រតិបត្តិចំពោះស្តេចអាក្រក់ដែលទាមទារនៅក្នុងបទគម្ពីរ/ 152

26. ករណីរបស់នេប៊ូក្លេសានៅយេរោធីពួក/ 154
27. សក្ខីកម្មទូទៅនៃបទគម្ពីរស្តីពីភាពបរិសុទ្ធនៃព្រះ/ 155
28. វាមិនមែនជាផ្នែកនៃកម្មវត្ថុទេ ប៉ុន្តែជារបស់ព្រះដើម្បីបញ្ជាក់សិទ្ធិ/ 157
(ទោះជាយ៉ាងក៏ដោយ ចៅក្រមធម្មនុញ្ញត្រូវតែពិនិត្យមើលស្តេចអាណានិគម ការគោរពប្រតិបត្តិចំពោះព្រះជាដំបូង
29. នៅពេលដែលព្រះធ្វើអន្តរាគមន៍ ជូនកាលវាកើតឡើងដោយភ្នាក់ងារដែលមិនចង់បាន)/ 158
30. អ្នកការពាររដ្ឋធម្មនុញ្ញនៃសេរីភាពរបស់ប្រជាជន/ 160
31. ការស្តាប់បង្គាប់របស់មនុស្សមិនត្រូវក្លាយជាការមិនស្តាប់បង្គាប់ព្រះឡើយ”/ 161

ជំពូកទី XVIII

**អភិបូជា Papal ដែលជាបទគម្ពីរដែលពិធីល្បែងរបស់ព្រះគ្រីស្ទមិនត្រឹមតែត្រូវ
បានប្រមាថទេតែត្រូវបានបំផ្លាញ**

(ការបដិសេធនៃការបូជាជាការបូជា និងជាមោឃៈនៃពិធីល្បែងរបស់ព្រះអម្ចាស់,
១-៧)

1. គោលលទ្ធិរ៉ូម៉ាំង

តាមនេះ និងស្រដៀងគ្នានេះ សាតាំងបានព្យាយាមលាក់បាំងដោយភាពងងឹត
ដ៏ក្រាស់ និងដើម្បីបង្ខូចដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ព្រះគ្រីស្ទ យ៉ាងហោចណាស់ក៏ការពារការ
បន្ទុករបស់វាពីការរក្សាទុកនៅក្នុងក្រុមជំនុំ ។ ប៉ុន្តែកម្រិតនៃភាពគួរស្អប់ខ្ពើមដ៏
គួរឱ្យភ័យខ្លាចគឺនៅពេលដែលអំពើអាក្រក់បានលើកឡើងនូវសញ្ញាមួយដែលវាមិន
ត្រឹមតែត្រូវបានបិទបាំង និងបំភ្លៃប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានលុបចោលទាំងស្រុង
និងលុបចោលដើម្បីរលាយបាត់ និងបាត់ចេញពីការចងចាំរបស់មនុស្ស ។ រឿង
នេះបានកើតឡើងនៅពេលដែលបានធ្វើឱ្យពិភពលោកទាំងមូលងងឹតភ្នែកជាមួយ
នឹងកំហុសដ៏កាចសាហាវបំផុត ជំនឿដែលថាអភិបូជាគឺជាការបូជា និងដង្វាយ
ដើម្បីទទួលបានការអភ័យទោសពីអំពើបាប ។ ខ្ញុំមិនផ្អាកដើម្បីសួរពីរបៀបដែល
សិស្សសាលាដែលមានអនាម័យនៅដើមដំបូងទទួលបានគោលលទ្ធិនេះ ។ ទៅ
ឆ្ងាយជាមួយពួកគេជាមួយនឹង subtleties ក្តាមរបស់ពួកគេ! ទោះយ៉ាងណាក៏
ដោយ ទាំងនេះអាចត្រូវបានការពារដោយការនិយាយលេងសើច ពួកគេត្រូវតែ
ត្រូវបានច្រានចោលដោយមនុស្សល្អទាំងអស់ ពីព្រោះពួកគេមិនធ្វើអ្វីក្រៅពី
បញ្ចេញស្រមោលដ៏អស្ចារ្យលើពន្លឺនៃអាហារពេលល្ងាច ។ ការលាពួកគេ ដូច្នេះ

សូមឲ្យអ្នកអានរបស់ខ្ញុំយល់ថា ខ្ញុំនៅទីនេះប្រឆាំងនឹងមតិដែលពួកអាប្រឆាំងព្រះ គ្រីស្ទ និងព្យាការីរបស់រ៉ូមបានឆ្លងពិភពលោកទាំងមូល ៖ ពោលគឺថា អភិបូជា គឺជាកិច្ចការដែលបូជាចារ្យដែលលះបង់ព្រះគ្រីស្ទ និង អ្នកផ្សេងទៀតដែលចូល រួមក្នុងការបូជានោះ សមនឹងការពេញចិត្តរបស់ព្រះ ឬវាគឺជាជនរងគ្រោះដែល បំផ្លិចបំផ្លាញ ដោយពួកគេផ្សះផ្សាព្រះជាម្ចាស់ជាមួយខ្លួន ។ ហើយនេះមិនត្រូវ បានគេទទួលយកគ្រាន់តែជាការយល់ឃើញដ៏ពេញនិយមមួយប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែ រាល់សកម្មភាពខ្លួនឯងត្រូវបានរៀបចំឡើងដើម្បីជាការលួងលោមចិត្តមួយដើម្បី ធ្វើឱ្យការពេញចិត្តចំពោះព្រះសម្រាប់ការផុតរលត់នៃមនុស្សរស់ និងមនុស្សស្លាប់ ។ ពាក្យដែលគេប្រើក៏បង្ហាញពីការយល់ឃើញនេះ; ហើយយើងអាចសន្និដ្ឋាន បានថាគ្មានអ្វីផ្សេងទៀតពីការប្រើប្រាស់ប្រចាំថ្ងៃរបស់វានោះទេ ។ ខ្ញុំដឹងថា តើ គ្រោះកាចនេះបានចាក់ឬសយ៉ាងជ្រៅប៉ុណ្ណា វាលាក់ខ្លួននៅក្រោមរូបរាងល្អ របៀបបង្ហាញព្រះនាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងរបៀបដែលមនុស្សជាច្រើនជឿថានៅ ក្នុងពាក្យ "អភិបូជា" ពួកគេទទួលយកនូវសេចក្តីជំនឿទាំងមូល ។ ប៉ុន្តែនៅ ពេលដែលវាត្រូវបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់បំផុតដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ថា ទោះជាយ៉ាងនេះក៏ដោយ អភិបូជានេះ ត្រូវបានតុបតែងដោយភាពរុងរឿង ធ្វើ ឱ្យមានការបង្អួចកិត្តិយសដល់ព្រះគ្រីស្ទ បញ្ចុះ និងសង្កត់លើឈើឆ្កាងរបស់ទ្រង់ បញ្ជូនការសោយទិវង្គតរបស់ទ្រង់ទៅជាការភ្លេចភ្លាំង ទាញយកប្រយោជន៍ដែល មករកយើងពីវា ។ ហើយចុះខ្សោយ និងបំផ្លាញសាក្រាម៉ង់ ដែលការចងចាំនៃ ការសោយទិវង្គតរបស់ទ្រង់ត្រូវបានប្រគល់ឱ្យយើងតើឬសណាមួយនឹងជ្រៅពេក សម្រាប់ពូថៅដ៏រឹងមាំបំផុតនេះ (ខ្ញុំមានន័យថាជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ) ដើម្បី

កាត់ និងលើក? តើមានអ្វីគ្របដណ្តប់យ៉ាងអស្ចារ្យដែលពន្លឺនេះមិនអាចបង្ហាញពីអំពើអាក្រក់ដែលកំពុងលាក់ខ្លួនឬ?

2. អភិបូជាជាការប្រមាថព្រះគ្រីស្ទ

ដូច្នេះ ចូរយើងបង្ហាញពីអ្វីដែលបានចែងតាំងពីដំបូងមកថា នៅក្នុងនោះ ការប្រមាថ និងការបង្ខូចកិត្តិយសដែលមិនអាចទ្រាំបានបានធ្វើបាបមកលើព្រះគ្រីស្ទ ។ ដ្បិតគាត់ត្រូវបានតែងតាំងជាបូជាចារ្យ និងជាសង្ឃដោយព្រះបិតារបស់គាត់ មិនមែនមួយរយៈទេ តាមរបៀបដែលយើងអានអំពីការតែងតាំងបូជាចារ្យនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។ បព្វជិតភាពរបស់ពួកគេមិនអាចអមតៈបានទេ ចាប់តាំងពីជីវិតរបស់ពួកគេគឺជាជីវិតរមែងស្លាប់ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ អ្នកស្នងតំណែងត្រូវបានត្រូវការជាចាំបាច់ពីពេលវេលា ដើម្បីជំនួសអ្នកដែលបានស្លាប់ ។ ប៉ុន្តែ ព្រះគ្រីស្ទជា មិនត្រូវការអ្នកបម្រើជំនួសទ្រង់ឡើយ ។ ដូច្នេះ ព្រះបិតាបានតែងតាំងទ្រង់ជា «សង្ឃជារៀងរហូត តាមបញ្ជារបស់មិលគីស្សាដែក» ។ ដើម្បីឲ្យធ្វើបព្វជិតភាពដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច [ហេព្រើរ ៧:១៧; ៩:១១; លោកុប្បត្តិ ១៤:១៩] ។ អាថ៌កំបាំងនេះមានយូរមកហើយមុននឹងកំណត់ទុកជាមុននៅមិលគីស្សាដែក ។ នៅពេលដែលបទគម្ពីរធ្លាប់បានណែនាំគាត់ថាជាបូជាចារ្យនៃព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់ ក្រោយមកវាមិនដែលនិយាយអំពីគាត់ទេ ដោយបញ្ជាក់ថាជីវិតរបស់គាត់គឺគ្មានទីបញ្ចប់ ។ ពីភាពស្រដៀងគ្នានេះ ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានហៅជាបូជាចារ្យ តាមបញ្ជារបស់គាត់ ។ ប៉ុន្តែ ឥឡូវនេះ អស់អ្នកដែលថ្វាយយញ្ញបូជាប្រចាំថ្ងៃ គឺតម្រូវឲ្យតែងតាំងបូជាចារ្យដែលគេថ្វាយជំនួសព្រះគ្រីស្ទ ជាអ្នកស្នងតំណែង និងជាគ្រូបម្រើ ។ តាមរយៈការជំនួសនេះ ពួកគេមិនត្រឹមតែដកហូតព្រះគ្រីស្ទនៃកិត្តិយសរបស់ទ្រង់ ហើយដណ្តើមយកពីគាត់នូវសិទ្ធិ

នៃបញ្ចេញនិពណ៌នាអំពីអស់កល្បនោះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែព្យាយាមទម្លាក់គាត់ចេញពីដៃស្តាំ
នៃព្រះវរបិតារបស់គាត់ ជាកន្លែងដែលគាត់មិនអាចអង្គុយអមតៈបានដោយគ្មាន
បូជាចារ្យដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។ ហើយកុំឲ្យពួកគេចោទប្រកាន់ថា សង្ឃរបស់ពួក
គេមិនត្រូវបានជំនួសព្រះគ្រីស្ទដូចជាទ្រង់បានសោយទិវង្គតឡើយ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែ
ជាសិទ្ធិនៃបញ្ចេញនិពណ៌នាអស់កល្បរបស់ទ្រង់ ដែលមិនឈប់ឈរឡើយ ។ ត្បិតពួក
គេមានការរារាំងខ្លាំងពេកដោយពាក្យសារីរកដើម្បីអាចគេចផុតពីការនេះបាន ។
លោកមានប្រសាសន៍ថា សង្ឃថ្មីជាច្រើននាក់គឺដោយសារសេចក្តីស្លាប់បានរារាំង
ពួកគេមិនឲ្យបន្តកាន់តំណែង [ហេព្រើរ ៧:២៣] ។ ដូច្នេះ ព្រះគ្រីស្ទ ដែល
មិនត្រូវបានរារាំងដោយសេចក្តីស្លាប់ គឺមានតែមួយគត់ ហើយមិនត្រូវការដៃគូ
ទេ ។ ប៉ុន្តែ ភាពថោកទាបរបស់ពួកគេគឺជាគំរូរបស់មិលគីស្យាដែកដើម្បីការពារ
ភាពទុច្ចរិតរបស់ពួកគេ ។ ដោយសារតេនិយាយថាគាត់បានថ្វាយនំប៉័ង និងស្រា
[លោកុប្បត្តិ 14:18] ពួកគេបានសន្និដ្ឋានថា នេះកំណត់ទុកជាមុននូវអភិបូជា
របស់ពួកគេ ដូចជាប្រសិនបើមានភាពស្រដៀងគ្នារវាងទ្រង់ និងព្រះគ្រីស្ទក្នុង
ការថ្វាយនំប៉័ង និងស្រាទំពាំងបាយជូរ ។ នេះជារឿងល្អខ្លះៗ និងល្អពេក
ដែលត្រូវការបដិសេធ ។ មិលគីស្យាដែកបានឲ្យនំប៉័ង និងស្រាដល់អំប្រាហាំ
និងគូកនរបស់គាត់ ដើម្បីផ្តល់កម្លាំងចិត្តដល់ពួកគេ ដោយនឿយណាយនឹងការ
ធ្វើដំណើរ និងការប្រយុទ្ធរបស់ពួកគេ ។ តើគាត់ត្រូវធ្វើអ្វីជាមួយនឹងការបូជា?
ម៉ូសេសរសើរដល់ភាពជាមនុស្សរបស់ស្តេចដ៏បរិសុទ្ធ [លោកុប្បត្តិ ១៤:១៨] ។
មនុស្សទាំងនេះបានបង្កើតនូវអាថ៌កំបាំងមួយដែលត្រូវបានគេលើកឡើង ។ ប៉ុន្តែ
ពួកគេលាបពណ៌ខុសឆ្គងជាពណ៌ផ្សេង ត្បិតពាក្យបន្ទាប់មកភ្លាមៗថា « ហើយ
គាត់ជាសង្ឃនៃព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត » [លោកុប្បត្តិ ១៤:១៨] ។ ខ្ញុំនិយាយ

ម្តងទៀតថាពួកគេប្រើខុសឆ្គងចំពោះនំប៉័ងនិងស្រាដែលសាវ័កសំដៅលើពរជ័យ ។
ដូច្នេះ ដោយសារមិលគឺស្យាដែកជាសង្សារបស់ព្រះ គាត់បានប្រទានពរដល់អំប្រា
ហាំ [លោកុប្បត្តិ ១៤:១៩] ។ ពីសាវ័កដូចគ្នានេះ (យើងត្រូវការស្វែងរកអ្នក
បង្ហាញដែលប្រសើរជាងគាត់) សន្និដ្ឋានអំពីឧត្តមភាពរបស់គាត់ ត្បិតអ្នកតូច
ជាងត្រូវបានប្រទានពរដោយអ្នកធំ [ហេព្រើរ 7:7] ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើដង្វាយ
របស់មិលគឺស្យាដែកជារូបនៃយញ្ញបូជានៃអភិបូជា តើសាវ័កខ្ញុំសូមសួរអ្នករាល់គ្នា
ដែលរងរបស់តិចតួចបំផុត តើបានបំភ្លេចរឿងមួយដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ និងធ្ងន់ធ្ងរម៉្លេះ?
ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ អ្វីក៏ដោយ (ពួកគេនិយាយលេង) ពួកគេនឹងព្យាយាមឥត
ប្រយោជន៍ ដើម្បីទទួលបានប្រចាំឆ្នាំដែលសាវ័កខ្លួនឯងលើកឡើងថាៈ សិទ្ធិ និង
កិត្តិយសនៃបព្វជិតភាពក្នុងចំណោមមនុស្សក្នុងជីវិតរមែងស្លាប់បានរលត់ទៅ
ដោយសារព្រះគ្រីស្ទ ដែលអមតៈ គឺជាសង្ឃតែមួយគត់ និងអស់កល្បជានិច្ច ។
[ហេព្រើរ ៧; ១៧] ។

3. អភិបូជាជាការបង្ក្រាបនៃចំណង់ចំណូលចិត្តរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

អំណាចមួយផ្សេងទៀតនៃអភិបូជាត្រូវបានបង្កើតឡើងៈ នោះគឺបង្ក្រាប និងកប់
ឈើឆ្កាង និងតណ្ហារបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ នេះពិតជាប្រាកដណាស់ ៖ ឈើឆ្កាង
របស់ព្រះគ្រីស្ទនឹងត្រូវរំលំភ្លាមៗ នៅពេលដែលអាសនៈត្រូវបានដំឡើង ។ ត្បិត
ប្រសិនបើគាត់ថ្វាយខ្លួនគាត់ជាយញ្ញបូជានៅលើឈើឆ្កាងដើម្បីញែកយើងជា
បរិសុទ្ធជារៀងរហូត និងដើម្បីទទួលបានការប្រោសលោះដ៏អស់កល្បសម្រាប់
យើង [ហេព្រើរ 9:12] នោះប្រាកដជាមានកម្លាំង និងប្រសិទ្ធភាពនៃយញ្ញ
បូជានេះបន្តឥតឈប់ឈរ ។ បើមិនដូច្នោះទេ យើងនឹងលែងមានការគោរព
ចំពោះព្រះគ្រីស្ទ ជាងគោ និងកូនគោ ដែលធ្លាប់ថ្វាយយញ្ញបូជាក្រោមក្រិក្យរិ

ន័យ ការបូជាដែលបង្ហាញថាគ្មានប្រសិទ្ធភាព និងទន់ខ្សោយ ដោយសារការ
 បូជាទាំងនោះច្រើនដង ។ ដូច្នេះហើយ យើងត្រូវតែសារភាពថា យញ្ញបូជា
 របស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់បានបំពេញនៅលើឈើឆ្កាង ខ្វះអំណាចដើម្បីសម្អាត
 អស់កល្បជានិច្ច ឬថាព្រះគ្រីស្ទបានលះបង់ការលះបង់តែមួយ ម្តងសម្រាប់
 មនុស្សទាំងអស់ គ្រប់សម័យកាល ។ នេះជាអ្វីដែលសាវ័កមានប្រសាសន៍ថា ៖
 សម្តេចសង្ឃនេះ គឺជាព្រះគ្រីស្ទ « បានលេចមកម្តងហើយម្តងទៀត នៅពេល
 ដែលគ្រប់គ្រងនៃអាយុ ដើម្បីបំបាត់អំពើបាបដោយយញ្ញបូជានៃខ្លួនគាត់»[ហេ
 ព្រើរ ៩:២៦] ។ ម្តងទៀត ៖ « ដោយសារព្រះហឫទ័យនៃព្រះ យើងបាន
 ញែកជាបរិសុទ្ធតាមរយៈការថ្វាយព្រះកាយនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទម្តងសម្រាប់ទាំងអស់
 » [ហេព្រើរ ១០:១០] ។ ផងដែរ ៖ ព្រះគ្រីស្ទដោយការតង្វាយជាសញ្ញា
 នោះបានល្អិតខ្មោះសម្រាប់អស់អ្នកដែលបានរាប់ជាបរិសុទ្ធ» [ហេព្រើរ ១០:១៤]
 ។ ចំពោះពាក្យទាំងនេះ លោកបានបន្ថែមការផ្លែងដ៏គួរឲ្យកត់សម្គាល់ថា នៅ
 ពេលយើងបានទទួលការអភ័យទោសពីអំពើបាបហើយ នោះនឹងលែងមានតង្វាយ
 ទៀតហើយ [ហេព្រើរ ១០:១៥] ។ ព្រះគ្រីស្ទក៏បានបញ្ជាក់អំពីការនេះតាមរយៈ
 ពាក្យចុងក្រោយរបស់ទ្រង់ ដែលបានផ្លែងដោយដង្ហើមចុងក្រោយរបស់ទ្រង់ នៅ
 ពេលទ្រង់មានបន្ទូលថា « វាចប់ហើយ » [យ៉ូហាន ១៩:៣០] ។ ជាទូទៅ
 យើងចាត់ទុកពាក្យចុងក្រោយនៃការស្លាប់ថាជាពាក្យអសុរោះ ។ ព្រះគ្រីស្ទដែល
 សុគត ផ្លែងទីបន្ទាល់ថា តាមរយៈយញ្ញបូជាតែមួយរបស់ទ្រង់ អ្វីៗទាំងអស់ដែល
 ទាក់ទងនឹងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងត្រូវបានសម្រេច និងសម្រេច ។ តើយើង
 ត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យដេរជាចំនួនជារៀងរាល់ថ្ងៃលើការបូជាបែបនេះឬទេ ហាក់
 ដូចជាវាមិនល្អិតខ្មោះ នៅពេលដែលគាត់បានសរសើរយ៉ាងច្បាស់ពីភាពល្អិត

ខ្មោះរបស់វា? នៅពេលដែលព្រះបន្ទូលដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ព្រះមិនត្រឹមតែបញ្ជាក់
ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងស្រែកឡើង ហើយអះអាងថាការបូជានេះត្រូវបានធ្វើ
តែម្តងគត់ ហើយកម្លាំងទាំងអស់របស់វានៅស្ថិតស្ថេរជាប្រការរហូត តើអស់អ្នក
ដែលទាមទារយញ្ញបូជាផ្សេងទៀតចោទប្រកាន់វាពីភាពមិនល្អឥតខ្ចោះ និងភាព
ទន់ខ្សោយទេឬ? ប៉ុន្តែ តើការបូជានោះមានគោលបំណងអ្វីដែលត្រូវបានរៀបចំ
ឡើង ដើម្បីឲ្យយញ្ញបូជាមួយរយពាន់អាចត្រូវបានធ្វើជាប្រការរាល់ថ្ងៃ លើកលែង
តែបញ្ចុះបញ្ចូលនូវចំណង់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់ថ្វាយខ្លួនជាយញ្ញបូជាតែមួយ
គត់ដល់ព្រះវរបិតា? តើអ្នកណាដែលមិនខ្វាក់ភ្នែក ដែលមើលមិនឃើញថាវាគឺ
ជាភាពក្លាហានរបស់សាតាំង ដែលចាប់យកការពិតច្បាស់លាស់ និងបើកចំហ
បែបនេះ? ខ្ញុំក៏មិនបានដឹងអំពីល្បិចដែលឪពុកនៃការភូតភរនឹងក្លែងបន្លំរបស់
គាត់ដែរ ៖ ថាទាំងនេះមិនមែនជាការលះបង់ខុសៗគ្នាឬខុសគ្នាទេ ប៉ុន្តែការ
លះបង់ដដែលនេះតែងតែកើតឡើងដដែលៗ ។ ប៉ុន្តែពពកផ្សេងបែបនេះងាយ
បែកខ្ញែក ។ ព្រោះនៅក្នុងការពិភាក្សាទាំងមូល សាវ័កមិនគ្រាន់តែអះអាងថា
គ្មានការបូជាផ្សេងទៀតទេ ប៉ុន្តែថាការនេះត្រូវបានគេថ្វាយតែម្តងគត់ និងមិន
ដែលត្រូវបានធ្វើម្តងទៀតឡើយ ។ បុរសដែលមានល្បិចកលរត់គេចខ្លួនតាមរយៈ
ចង្កាសម្ងាត់បន្ថែមទៀត - ថាវាមិនមែនជាពាក្យដដែលៗទេ ប៉ុន្តែជាកម្មវិធីមួយ
ៗ ។ ប៉ុន្តែវាគ្រាន់តែជាការងាយស្រួលក្នុងការបដិសេធនូវភាពទំនើបនេះផងដែរ
។ សម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទមិនបានថ្វាយខ្លួនគាត់ម្តងក្នុងលក្ខខណ្ឌថាយញ្ញបូជារបស់
ទ្រង់គួរតែត្រូវបានផ្តល់សច្ចាប័នដោយវត្ថុថ្មីជាប្រការរាល់ថ្ងៃនោះទេ ប៉ុន្តែថាអត្ថ
ប្រយោជន៍នៃវាគួរតែត្រូវបានទាក់ទងមកលើដោយការផ្សាយដំណឹងល្អ និងការ
គ្រប់គ្រងនៃអាហារដ៏ពិសិដ្ឋ ។ ដូច្នេះ ប៉ុលបាននិយាយថា ៖ «ព្រះគ្រីស្ទ ជា

កូនច្រម ៖ ៥:៧] ។ នេះខ្ញុំនិយាយថា នេះជាមធ្យោបាយដែលយញ្ញបូជានៃ ឈើឆ្កាងត្រូវបានអនុវត្តចំពោះយើង ពេលដែលវាត្រូវបានគេទាក់ទងមកយើង ដើម្បីរីករាយ ហើយយើងទទួលវាដោយសេចក្តីជំនឿពិត ។

4. អំណះអំណាងពីម៉ាឡាគី ១:១១

ប៉ុន្តែយើងដើម្បីស្តាប់នៅលើអ្វីដែលគ្រឹះលើសពីនេះពួកគេគាំទ្រការបូជានៃអភិបូ ជា ។ ដ្បិតគេលើកយកទំនាយរបស់ម៉ាឡាគីមកនិយាយនៅទីនេះ ។ ដោយសារ ព្រះអម្ចាស់សន្យាថា ពេលវេលានឹងមកដល់ ដែលគ្រឿងក្រអូប និងតង្វាយដ៏ បរិសុទ្ធនឹងត្រូវថ្វាយព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គពាសពេញផែនដី (ម៉ាឡាគី ១:១១) ។ ដូចជាអ្វីដែលថ្មី និងមិនធម្មតាសម្រាប់ព្យាករី នៅពេលដែលពួកគេ និយាយការហៅរបស់សាសន៍ដទៃឲ្យកំណត់ការថ្វាយបង្គំខាងវិញ្ញាណរបស់ព្រះ (ដែលពួកគេដាស់តឿនពួកគេ) ដោយពិធីខាងក្រៅនៃក្រឹត្យវិន័យ! តាមរយៈនេះ ហោរាបានចង្អុលបង្ហាញយ៉ាងស្មើគ្នាជាងមុនទៅកាន់បុរសនៅសម័យរបស់ពួក គេថា សាសន៍ដទៃនឹងត្រូវបានហៅឱ្យចូលរួមក្នុងការប្រកបសាសនាពិតប្រាក ដ ។ ស្រដៀងគ្នាដែរ វាតែងតែជាទម្លាប់របស់ពួកគេក្នុងការពិពណ៌នាតាមរយៈ ប្រភេទនៃពេលវេលារបស់ពួកគេផ្ទាល់អំពីសេចក្តីពិតដែលត្រូវបានបង្ហាញដោយ ដំណឹងល្អ ។ ឧទាហរណ៍ ៖ ពួកគេតំណាងឲ្យការងារទៅរកព្រះអម្ចាស់ឡើងទៅ ក្រុងយេរូសាឡឹម (អេសាយ ២:២-៣; មីកា ៤:១-២); ការថ្វាយបង្គំព្រះជា ម្ចាស់ ដូចជាការថ្វាយអំណោយគ្រប់ប្រភេទ (ទំនុកដំកើង ៦៨:២៩; អេសាយ ៦០:៦); ចំណេះដឹងធំជាងអំពីគាត់ (ដើម្បីផ្តល់ឱ្យគាត់នូវអ្នកជឿនៅក្នុងនគរនៃ ព្រះគ្រីស្ទ) ដូចជាសុបិននិងការនិមិត្ត (យ៉ូអែល ២: ២៨) ។ ដូច្នេះ អ្វីដែល ពួកគេដកស្រង់សម្រាប់ម៉ាឡាគី គឺដូចជាទំនាយមួយទៀតរបស់អេសាយ ដែល

ហោរាបានទាយថាអាសនៈបីនឹងត្រូវសង់នៅអាសស៊ើរ (អេសាយ ១៩:២១) អេហ្ស៊ីប (អេសាយ ១៩:២៣) ។ ដូច្នេះដំបូង ខ្ញុំសូមសួរថា តើពួកគេមិនព្រមទទួលយកការសម្រេចនៃទំនាយនេះនៅក្នុងនគរព្រះគ្រីស្ទទេ? ទីពីរ កន្លែងដែលអាសនៈទាំងនោះស្ថិតនៅ ឬនៅពេលដែលពួកគេធ្លាប់ត្រូវបានសាងសង់ ។ ទីបី ថាតើពួកគេគិតថា នគរទាំងបីនេះ នីមួយៗមានព្រះវិហារមួយដែលត្រូវបានប្រគល់ឱ្យវា ឬយ៉ាងណា ដូចជាទីក្រុងយេរូសាឡឹម ។ ប្រសិនបើពួកគេសញ្ជឹងគិតឡើងទាំងនេះ ពួកគេនឹងទទួលស្គាល់ថា ព្យាករ៍ នៅក្រោមប្រភេទដែលសមស្របនឹងពេលវេលារបស់គាត់បានព្យាករណ៍អំពីការរីករាលដាលនៃការគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះនៅទូទាំងផែនដី ។ នេះជាចម្លើយដែលយើងផ្តល់ឱ្យពួកគេ ប៉ុន្តែដោយសារយើងជួបជាញឹកញាប់ជាមួយនឹងឧទាហរណ៍នៃរឿងនេះ ខ្ញុំនឹងមិនខ្វល់ខ្វាយនឹងការរាប់លេខយូរជាងនេះទេ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេត្រូវបានបញ្ឆោតដោយវេទនាផងដែរនៅក្នុងរបស់គាត់ដែលថាពួកគេមិនទទួលស្គាល់ការបូជាណាមួយក្រៅពីអភិបូជាទោះបីជាអ្នកជឿឥឡូវនេះពិតជាបូជាដល់ព្រះអម្ចាស់ហើយថ្វាយដង្ហាយដ៏បរិសុទ្ធដែលយើងនឹងនិយាយក្នុងពេលឆាប់ៗនេះ ។

5. អភិបូជានាំមកនូវការភ្លេចអំពីការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

ឥឡូវនេះខ្ញុំចុះមកមុខងារទីបីនៃអភិបូជា ។ ខ្ញុំត្រូវតែពន្យល់ពីរបៀបដែលវាលុបចោលការសុគតពិត និងពិសេសរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយជំរុញវាចេញពីការចងចាំរបស់មនុស្ស ។ ដ្បិតក្នុងចំណោមមនុស្សលោកការបញ្ជាក់នៃទីបន្ទាល់អាស្រ័យលើការសោយទិវង្គតរបស់អ្នកធ្វើសក្ខីកម្ម ព្រះអម្ចាស់នៃយើងក៏បានបញ្ជាក់ដោយការសោយទិវង្គតរបស់ទ្រង់នូវសក្ខីកម្មដែលទ្រង់បានប្រទានឲ្យយើងអត់ទោសដល់យើង ការអត់ទោសបាប និងសេចក្តីសុចរិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច (ហេប្រើរ ៩:

១៥-១៧) ។ ឥឡូវនេះខ្ញុំចុះមកមុខងារទីបីនៃអភិបូជា ។ ខ្ញុំត្រូវតែពន្យល់ពីរបៀបដែលវាលុបចោលការសុគតពិត និងពិសេសរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយជំរុញវាចេញពីការចងចាំរបស់មនុស្ស ។ ដ្បិតក្នុងចំណោមមនុស្សលោកការបញ្ជាក់នៃទីបន្ទាល់អាស្រ័យលើការសោយទិវង្គតរបស់អ្នកធ្វើសក្ខីកម្ម ព្រះអម្ចាស់នៃយើងក៏បានបញ្ជាក់ដោយការសោយទិវង្គតរបស់ទ្រង់នូវសក្ខីកម្មដែលទ្រង់បានប្រទានឲ្យយើងអត់ទោសដល់យើង ការអត់ទោសបាប និងសេចក្តីសុចរិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច (ហេប្រើរ ៩:១៥-១៧) ។ អ្នកដែលហ៊ានកែប្រែ ឬបន្ថែមអ្វីថ្មីទៅ សក្ខីកម្មនេះបដិសេធការស្លាប់របស់គាត់ ហើយចាត់ទុកវាថាគ្មានសារៈសំខាន់ ។ តើអ្វីទៅជាអភិបូជា ប៉ុន្តែសក្ខីកម្មថ្មី និងខុសគ្នាទាំងស្រុង? ហេតុអ្វីបានជាដូច្នេះ? តើមហាជនម្នាក់ៗមិនសន្យានឹងការអត់ទោសបាបថ្មី និងការទទួលបាននូវសេចក្តីសុចរិតថ្មីទេ ដូច្នេះទើបមានសក្ខីកម្មច្រើនដូចមហាជន?

ដូច្នេះ សូមឲ្យព្រះគ្រីស្ទយាងមកម្តងទៀត ហើយផ្តល់សច្ចាប័នដោយការសោយទិវង្គតមួយទៀតនៃសញ្ញាថ្មីនេះ ។ ឬផ្ទុយទៅវិញដោយការស្លាប់រាប់មិនអស់សក្ខីកម្មរាប់មិនអស់នៃមហាជន ។ ដូច្នេះ តើខ្ញុំមិនបាននិយាយការពិតនៅដើមដំបូងទេ ដែលថាការសោយទិវង្គតដ៏ពិសេស និងពិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបំផ្លាញចោលដោយមហាជន? តើអ្វីទៅជាការពិតដែលអភិបូជាដឹកនាំដោយផ្ទាល់ដល់ទីបញ្ចប់ថាបើបែបនេះអាចត្រូវបានគេសម្លាប់ម្តងទៀត? ចំពោះកន្លែងណាដែលមានសក្ខីកម្ម (សាក្សីនិយាយ) ទីនោះការស្លាប់របស់អ្នកធ្វើសក្ខីកម្មត្រូវតែកើតឡើង (ហេប្រើរ ៩:១៦) ។ អភិបូជាបង្ហាញសក្ខីកម្មថ្មីអំពីព្រះគ្រីស្ទ; ដូច្នេះវាទាមទារការស្លាប់របស់គាត់ ។ លើសពីនេះទៀត តម្រូវឱ្យជនរងគ្រោះត្រូវបានគេបូជា និងបូជា ។ ប្រសិនបើព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបូជានៅក្នុងអភិបូជា

នីមួយៗ នោះទ្រង់ត្រូវតែត្រូវបានសម្លាប់យ៉ាងឈោរឈៅនៅក្នុងកន្លែងមួយពាន់
 រាល់ពេល ។ នេះមិនមែនជាអំណះអំណាងរបស់ខ្ញុំទេ ប៉ុន្តែជាសារឹកថា បើព្រះ
 គ្រីស្ទត្រូវថ្វាយខ្លួនគាត់ជាញឹកញាប់ គាត់គួរតែរងទុក្ខម្តងហើយម្តងទៀតសម្រាប់
 ការចាប់ផ្តើមនៃពិភពលោក (ហេព្រើរ ៩:២៥-២៦) ។ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថាពួកគេ
 មានចម្លើយត្រៀមខ្លួនរួចហើយ ដោយពួកគេក៏ចោទប្រកាន់យើងពីបទបង្កាច់
 បង្ខូចដែរ ។ ព្រោះគេថាយើងប្រឆាំងនឹងគេនូវអ្វីដែលគេមិនដែលគិត ហើយសូ
 ម្បីតែឥឡូវក៏មិនអាចគិតដែរ ។ ប៉ុន្តែ យើងដឹងថាការសុគត និងជីវិតរបស់ព្រះ
 គ្រីស្ទមិនស្ថិតនៅក្នុងដែនរបស់ពួកគេទេ យើងមិនខ្វល់ខ្វាយនឹងថាតើពួកគេគ្រោង
 នឹងសម្លាប់ទ្រង់ឬអត់ ។ គោលបំណងរបស់យើងគឺគ្រាន់តែបង្ហាញលទ្ធផលមិន
 សមហេតុផលនៃគោលលទ្ធិអាក្រក់ និងទុច្ចរិតប៉ុណ្ណោះ ។ នេះខ្ញុំបញ្ជាក់សម្រាប់
 ការនិយាយរបស់សារឹកផ្ទាល់ ។ ទោះបីជាគេស្រែកឡើងមួយរយដងផ្ទុយទៅវិញ
 ថា ការបូជានេះគ្មានឈាមក៏ដោយ ក៏ខ្ញុំនឹងបដិសេធថា ការលះបង់បានផ្លាស់ប្តូរ
 រចម្មជាតិតាមបំណងប្រាថ្នារបស់មនុស្ស ។ ដោយសារនេះមានន័យថា ស្ថាប័ន
 បរិសុទ្ធ និងមិនអាចរំលោភបំពានបានរបស់ព្រះនឹងធ្លាក់ចុះ ។ ពីនេះទៅតាម
 គោលការណ៍ដ៏ម៉ឺងម៉ាត់របស់សារឹក ការបង្កើនឈាមគឺតម្រូវឲ្យមានការសម្អាត
 (ហេព្រើរ ៩:២២) ។

6. អភិបូជានក៏យើងពីអត្ថប្រយោជន៍នៃការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

ឥឡូវនេះ ខ្ញុំត្រូវតែពិភាក្សាអំពីមុខងារទីបួននៃអភិបូជា ដែលវាប្តូរយើងពីអត្ថ
 ប្រយោជន៍ដែលនឹងមករកយើងពីការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ខណៈពេលដែលវាប
 ណ្តាលឱ្យយើងមិនទទួលស្គាល់ ឬពិចារណាវា ។ តើនរណាអាចគិតថាខ្លួនគេត្រូវ
 បានប្រោសលោះដោយការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នៅពេលដែលគាត់បានឃើញ

ការប្រោសលោះថ្មីនៅក្នុងអភិបូជា? តើនរណាអាចជឿទុកចិត្តថាអំពើបាបរបស់
គាត់ត្រូវបានលើកលែងទោស ពេលគាត់បានឃើញការអភ័យទោសថ្មី? ហើយវា
គ្មានផ្លូវចេញដើម្បីនិយាយថា យើងទទួលបានការអភ័យទោសពីអំពើបាបនៅក្នុង
អភិបូជាតែមួយមុខគត់ ដោយសារវាត្រូវបានទិញរួចហើយដោយការសុគតរបស់
ព្រះគ្រីស្ទ ។ នេះគ្មានន័យអ្វីក្រៅពីអ្នកថាយើងត្រូវបានប្រោសលោះដោយព្រះគ្រី
ស្ទក្នុងលក្ខខណ្ឌថាយើងប្រោសលោះខ្លួនយើង ។ ព្រោះនេះជាលទ្ធិមួយប្រភេទ
ដែលត្រូវបានផ្សព្វផ្សាយទៅក្រៅប្រទេសដោយអ្នកបម្រើរបស់អារក្សសាតាំង
ហើយសព្វថ្ងៃនេះត្រូវបានការពារដោយការស្រែក ដាវ និងភ្លើង ៖ ថាយើង
ថ្វាយព្រះគ្រីស្ទដល់ព្រះវរបិតាក្នុងអភិបូជា ដោយទង្វើនេះ ទទួលបានការអភ័យទោស
ពីអំពើបាប ហើយត្រូវបានបង្កើតឡើង ។ អ្នកចូលរួមនៅក្នុងចំណង់ចំណូលចិត្ត
របស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ តើអ្វីនៅសេសសល់ពីសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះគ្រីស្ទ លើកលែង
តែវាជាគំរូនៃការប្រោសលោះដែលយើងរៀនថាយើងជាព្រះប្រោសលោះរបស់
យើង? ព្រះគ្រីស្ទអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ នៅពេលដែលផ្សារភ្ជាប់ការធានានៃការលើក
លែងទោសនៅក្នុងពិធីជប់លៀងនោះ ទ្រង់មិនបានបញ្ជាឱ្យសិស្សឈប់នៅ
សកម្មភាពនោះនោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់បញ្ជូនពួកគេទៅថ្វាយយញ្ញបូជានៃការសោយ
ទិវង្គតរបស់ទ្រង់ ដែលបង្ហាញថា កំពូលគឺជាការរំលឹក ឬរំលឹក (ដូចដែល
មនុស្សទូទៅហៅថាវា) ដែលមនុស្សអាចនឹងរៀនថា ជនរងគ្រោះដែលត្រូវ
បានធ្វើឲ្យរួចផុតពីការដែលព្រះត្រូវបានគាប់ព្រះហឫទ័យនឹងត្រូវបានផ្តល់ឲ្យតែម្តង
។ មិនគ្រប់គ្រាន់ទេក្នុងការយល់ថាព្រះគ្រីស្ទជាជនរងគ្រោះតែមួយគត់ លុះ
ត្រាតែយើងបន្ថែមថាមានតែការលះបង់មួយប៉ុណ្ណោះ ដើម្បីឲ្យជំនឿរបស់យើង
បានលឿនដល់ឈើឆ្កាងរបស់ទ្រង់ ។

៧. អភិបូជាជាមោឃៈនៃពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់

ឥឡូវនេះ មកដល់ទីបំផុតហើយ គឺថា បពិត្រដ៏វិសេស (ដែលព្រះអម្ចាស់បានបន្សល់ទុកនូវផ្ទះ និងនូវសេចក្តីរលឹកនៃសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះអង្គ) ត្រូវបានដកហូត បំផ្លាញ និងលុបចោលដោយការលើកឡើងនៃអភិបូជា ។ ប្រាកដណាស់ពិធីល្បែងគឺជាអំណោយរបស់ព្រះ ដែលគួរតែទទួលដោយការអរព្រះគុណ ។ ការបូជានៃអភិបូជាត្រូវបានតំណាងថាជាការបង់ថ្លៃដល់ព្រះដែលគាត់គួរតែទទួលបានដោយការពេញចិត្ត ។ មានភាពខុសប្លែកគ្នាច្រើនរវាងការលះបង់នេះ និងសាក្រាម៉ង់នៃអាហារថ្ងៃត្រង់ ព្រោះវាមានរវាងការផ្តល់ និងការទទួល ។ ហើយការកតព្វដ៏វេទនាបំផុតរបស់មនុស្សនេះជាកន្លែងដែលគាត់គួរទទួលស្គាល់ និងអរព្រះគុណចំពោះអំណោយដ៏បរិបូណ៌របស់ព្រះ គាត់ធ្វើឲ្យព្រះជាកូនបំណុល! សាក្រាម៉ង់បានសន្យាថាដោយការសោយទិវង្គតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ យើងមិនគ្រាន់តែបានរស់ឡើងវិញម្តងទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានរស់ឡើងវិញជាបន្តបន្ទាប់ ត្បិតគ្រប់ផ្នែកនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងត្រូវបានសម្រេចនៅពេលនោះ ។ ការបូជានៃអភិបូជាច្រៀងនូវបទភ្លេងខុសគ្នាឆ្ងាយ ដែលព្រះគ្រីស្ទគួរតែបូជាជារៀងរាល់ថ្ងៃដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់យើង ។ ពិធីជប់ល្បែងគឺត្រូវបានចែកចាយនៅក្នុងការប្រជុំសាធារណៈនៃក្រុមជំនុំដើម្បីបង្រៀនយើងពីការរួបរួមដែលយើងទាំងអស់គ្នានៅជាមួយគ្នានៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ។ ការលះបង់នៃអភិបូជារលាយហើយទឹកភ្នែកបំបែកសហគមន៍នេះ ។ ត្បិតក្រោយពីកំហុសបានយកឈ្នះថា មានសង្ឃត្រូវធ្វើយញ្ញបូជាក្នុងនាមប្រជាជន ខណៈដែលពិធីជប់ល្បែងត្រូវបានគេប្រគល់ឲ្យពួកគេ វាបានឈប់ទាក់ទងទៅព្រះវិហារអ្នកជឿតាមបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ការបើកមួយត្រូវបានបង្កើតឡើងសម្រាប់មហាជនឯកជន ដែលហាក់ដូចជាផ្តល់

យោបល់ និងបញ្ចេញមតិជាជាងសហគមន៍ដែលបង្កើតឡើងដោយព្រះអម្ចាស់ ។
ចំពោះការលះបង់ដ៏តូចនេះ ហៀបនឹងលេបត្របាក់ជនរងគ្រោះដោយខ្លួនឯង
ញែកខ្លួនចេញពីអ្នកជឿទាំងអស់ ។ ខ្ញុំហៅថាជាឯកជន (ជាងគ្មានមនុស្សណា
អាចនឹងត្រូវច្រឡំ) នៅពេលណាដែលគ្មានអ្នកចូលរួមក្នុងពិធីល្បែងរបស់ព្រះអ
ម្ចាស់ក្នុងចំណោមអ្នកជឿ ទោះបីជាមានមនុស្សច្រើនកុះករក៏ដោយ ។

(ការអនុវត្តដំបូង និងការកើនឡើងនៃការយល់ខុស, ៨-១១)

8. ឯកជនមហាជន ការបដិសេធចំពោះការរួបរួម

ខ្ញុំមិនអាចកំណត់យ៉ាងពិតប្រាកដអំពីប្រភពដើមនៃពាក្យ " Mass " នោះទេ
លុះត្រាតែខ្ញុំហាក់ដូចជាខ្ញុំយល់ថា វាបានមកពីការថ្វាយដែលត្រូវបានផ្តល់ឱ្យ ។
ពីការពិតនេះ អ្នកនិពន្ធចាស់ៗជាទូទៅប្រើវានៅក្នុងពហុវចនៈ ។ ប៉ុន្តែ ដើម្បី
ឈប់ជជែកគ្នាអំពីពាក្យនេះ ខ្ញុំសូមនិយាយថា មហាជនឯកជនត្រូវបានជំទាស់
យ៉ាងខ្លាំងចំពោះស្ថាប័នរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយសម្រាប់ហេតុផលនោះជាការបង្គាប់
អាហារដ៏ពិសិដ្ឋ ។ តើព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់យើងអំពីអ្វី? តើវាមិនត្រូវយកទៅ
ចែកគ្នាទេឬអី (លូកា ២២:១៧)? តើប៉ុលបង្រៀនការប្រតិបត្តិតាមបទបញ្ញត្តិ
បែបណា? តើវាមិនមែនជាការបំបែកនំប៉័ងទេ ដែលជាទំនាក់ទំនងនៃរូបកាយ
និងឈាម (១កូរិនថូស ១០:១៦)? ដូច្នេះនៅពេលដែលមនុស្សម្នាក់ទទួលបានវា
ដោយមិនចែករំលែក តើមានភាពស្រដៀងគ្នាអ្វីខ្លះ? ប៉ុន្តែបុរសម្នាក់នោះ ពួក
គេនិយាយថា ធ្វើវាក្នុងនាមក្រុមជំនុំទាំងមូល ។ តាមបញ្ហាអ្វី? តើនេះមិនមែន
ជាការចំអកចំអកព្រះជាម្ចាស់ទេ នៅពេលដែលមនុស្សម្នាក់ចាប់ខ្លួនឯងជាឯក
ជននូវអ្វីដែលគួរធ្វើតែក្នុងចំណោមមនុស្សជាច្រើន? ប៉ុន្តែ ដោយសារព្រះបន្ទូល

របស់ព្រះគ្រីស្ទ និងប៉ុលមានភាពច្បាស់លាស់គ្រប់គ្រាន់ យើងអាចសន្និដ្ឋានយ៉ាងខ្លីថា នៅពេលណាដែលមិនមានការបំបែកនំប៉័ងនៃការរួបរួមនៃអ្នកជឿនេះនោះមិនមែនជាអាហារថ្ងៃត្រង់របស់ព្រះអម្ចាស់ទេ ប៉ុន្តែជាការក្លែងបន្លំ និងធ្វើមុនក្រោយ ។ ប៉ុន្តែការក្លែងបន្លំគឺអំពើពុករលួយនៃអាថ៌កំបាំងដ៏អស្ចារ្យនេះមិនមែនគ្មានអំពើអាក្រក់ទេ ។ នៅក្នុងមហាជនឯកជន អាស្រ័យហេតុនេះ មានការបំពានយ៉ាងអាក្រក់ ។ ហើយ (ដោយសារកំហុសមួយក្នុងសាសនាបន្តពូជមួយទៀត) បន្ទាប់ពីទំនៀមនៃការថ្វាយដោយមិនមានការរួបរួមម្តងរួចមក ពួកគេបានចាប់ផ្តើមបង្កើតជាបណ្តើរៗជាច្រើនរាប់មិនអស់នៅគ្រប់ជ្រុងនៃព្រះវិហារ ហើយទាញមនុស្សមកទីនេះ នៅពេលដែលពួកគេគួរតែមកជួបជុំគ្នានៅក្នុង សន្និបាតមួយដើម្បីទទួលស្គាល់អាថ៌កំបាំងនៃការរួបរួមរបស់ពួកគេ ។ ឥឡូវនេះ ចូរឲ្យពួកគេចេញទៅ ហើយបដិសេធថា វាជាការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ នៅពេលដែលពួកគេបង្ហាញនំប៉័ងក្នុងហ្វូងមនុស្ស ដើម្បីថ្វាយបង្គំជំនួសព្រះគ្រីស្ទ ។ ដ្បិតគេអួតខ្លួនឥតប្រយោជន៍អំពីការសន្យានៃវត្តមានរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ពិតជាមិនត្រូវបានប្រទានមក ដើម្បីឲ្យមនុស្សស្មោកគ្រោក និងបង្គាប់គ្រប់ពេលដែលគេចូលចិត្ត និងដោយបំពានអ្វីដែលពួកគេពេញចិត្ត ចូរធ្វើរូបកាយព្រះគ្រីស្ទចុះ ។ ដូច្នេះ អ្នកជឿ ខណៈពេលដែលពួកគេធ្វើតាមដោយការគោរពបទបញ្ជារបស់ព្រះគ្រីស្ទក្នុងការប្រារព្ធពិធីដប់លៀងនោះ អាចរីករាយនឹងការចូលរួមយ៉ាងពិតប្រាកដនៅក្នុងទ្រង់ ។

១. អភិបូជាមិនមែនជាគម្ពីរ និងមិនមែនជាបុព្វកាល

ក្រៅពីនេះ ភាពច្របូកច្របល់នេះមិនត្រូវបានគេស្គាល់ចំពោះព្រះវិហារបរិសុទ្ធឡើយ ។ ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ ភាពខ្មាស់អៀនកាន់តែច្រើនក្នុងចំណោម

បច្ចុប្បន្នរបស់យើងព្យាយាមធ្វើឱ្យរឿងនេះកាន់តែមានភាពច្បាស់លាស់ វាច្បាស់
 ណាស់ថាវត្ថុបុរាណទាំងមូលប្រឆាំងនឹងពួកគេ ដូចដែលយើងបានបង្ហាញពីមុន
 ក្នុងរឿងផ្សេងទៀត ហើយវាអាចនឹងកាន់តែប្រាកដដោយការអានយ៉ាងយកចិត្ត
 ទុកដាក់ ពីបុរាណ ។ ប៉ុន្តែមុនពេលខ្ញុំបញ្ចប់សុន្ទរកថារបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំសូមសួរវេជ្ជ
 បណ្ឌិតរបស់យើង ដោយសារពួកគេដឹងថាការគោរពប្រតិបត្តិចំពោះព្រះគឺខ្លាំង
 ជាងជនរងគ្រោះដោយការបូជា ហើយថាគាត់តម្រូវឱ្យមនុស្សស្តាប់សំឡេងរបស់
 គាត់ជាជាងថ្វាយយញ្ញបូជា [សំយ័ក្ខអេលទី១ ១៥:២២] តើគេអាចជឿថាព្រះ
 ជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យដោយរបៀបណាដែលនៃការលះបង់នេះ ដែលពួកគេគ្មាន
 បញ្ហា ហើយអ្វីដែលពួកគេឃើញមិនអាចបញ្ជាក់ដោយសូម្បីតែមួយព្យាង្គនៃបទគ
 ម្ពីរ ។ ជាងនេះទៅទៀត នៅពេលដែលពួកគេស្នាក់នៅនិយាយថា គ្មានអ្នក
 ណាមកឈ្មោះ និងកិត្តិយសនៃបព្វជិតភាពមកលើខ្លួនឡើយ លើកលែងតែអ្នក
 ដែលត្រូវបានហៅ (ដូចជាអេវ៉ាន) ពិតប្រាកដណាស់ ថាព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់មិនបាន
 ប្រញាប់ប្រញាល់ចូលទៅក្នុងវាទេ ប៉ុន្តែបានធ្វើតាមការហៅរបស់ព្រះវរបិតាទ្រង់
 [ហេប្រើរ ៥:៤-៥] ពួកគេត្រូវតែនាំព្រះទៅមុខក្នុងនាមជាអ្នកនិពន្ធ និងជាអ្នក
 បង្កើតបព្វជិតភាពរបស់ពួកគេ ឬក៏ពួកគេត្រូវសារភាពថាកិត្តិយសមិនមែនមកពី
 ព្រះ ដែលមិនអាចហៅបានថាពួកគេបានខូចដោយអំពើអាក្រក់ ។ ប៉ុន្តែពួកគេ
 មិនអាចទាមទារសូម្បីតែ ដែលគាំទ្របព្វជិតភាព ។ ឥឡូវនេះ ហេតុអ្វីបានជា
 យញ្ញបូជារបស់ពួកគេមិនរលាយបាត់ទៅ ដែលមិនអាចបូជាដោយគ្មានសម្តេច
 សង្ឃបាន?

10. តើបុព្វបុរសនៃក្រុមជំនុំបានចាត់ទុកអភិបូជាជាគ្រឿងបូជាទេ?

ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់បញ្ជូនបន្តនូវប្រយោគរបស់អ្នកនិពន្ធបុរាណពីទីនេះ និងទីនោះ ហើយប្រកែកពីសិទ្ធិអំណាចរបស់ពួកគេថា ការបូជាដែលបានប្រតិបត្តិក្នុងពិធីជប់លៀងគឺត្រូវយល់ខុសពីយើងពន្យល់ ចម្លើយរបស់យើងយ៉ាងខ្លីគឺ៖ ប្រសិនបើវាជាសំណួរនៃការយល់ព្រម ។ ការលះបង់ដ៏អៀនខ្មាស់ ដូចជាពួក papists បាន contrive ក្នុងអភិបូជា, អ្នកនិពន្ធបុរាណមិនគាំទ្រការលះបង់បែបនេះទាល់តែសោះ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ពួកគេប្រើពាក្យថា ការលះបង់ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលជាមួយគ្នានោះ ពួកគេពន្យល់ថា ពួកគេគ្មានន័យអ្វីក្រៅពីការនឹកឃើញដល់ការបូជាដ៏ពិតប្រាកដមួយ ដែលព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាបូជាចារ្យតែមួយគត់របស់យើង (ដូចដែលពួកគេប្រកាសនៅគ្រប់ទីកន្លែង) បានធ្វើនៅលើឈើឆ្កាង ។ "ជនជាតិហេព្រើរ អូស្ទ្រីន និយាយថា "នៅក្នុងជនរងគ្រោះសត្វដែលពួកគេថ្វាយដល់ព្រះ បានប្រារព្ធការព្យាករណ៍អំពីជនរងគ្រោះនាពេលអនាគតដែលព្រះគ្រីស្ទបានថ្វាយ ។ គ្រិស្តបរិស័ទ ដោយការថ្វាយដង្ហាយដ៏វិសុទ្ធបំផុតនិងការទទួលព្រះកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ប្រារព្ធពិធីរំលឹកដល់យញ្ញបូជាដែលបានធ្វើរួចហើយ» ។ នៅទីនេះ ជាការពិត គាត់បានបង្រៀនរឿងដូចគ្នានេះ ដែលត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងពេញលេញនៅក្នុងសៀវភៅនេះ ទាក់ទងនឹងសេចក្តីជំនឿចំពោះពេត្រុស អ្នកណាក៏អាចជាអ្នកនិពន្ធរដែរ ។ ពាក្យគឺ៖ « កាន់ខ្ជាប់ខ្លួនបំផុត ហើយកុំសង្ស័យថា ព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតសាច់ឈាមសម្រាប់យើងថ្វាយខ្លួនយើងជាយញ្ញបូជា និងជាជនរងគ្រោះ ជាគ្លីនដ៏ផ្អែមដល់ព្រះជាម្ចាស់ ។ ចំពោះគាត់ ជាមួយនឹងព្រះវរបិតា និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ សត្វនៅសម័យតម្អិរសញ្ញាចាស់ត្រូវបានបូជា ។ ហើយឥឡូវនេះ ជាមួយនឹងព្រះវរបិតា និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (ជាមួយនឹងព្រះដែលទ្រង់មានព្រះតែមួយ) ក្រុមជំនុំបរិសុទ្ធទូ

ទាំងផែនដីឈប់ថ្វាយយញ្ញបូជានំប៉ុង និងស្រា ។ ដ្បិតនៅក្នុងជនរងគ្រោះខាងសាច់ឈាមទាំងនោះ គឺជាការកំណត់ជាមុននៃសាច់ឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់ជាអង្គទ្រង់ដើម្បីថ្វាយសម្រាប់អំពើបាបរបស់យើង និងពីលោហិតរបស់ទ្រង់ដែលទ្រង់ត្រូវបង្ហូរសម្រាប់ការអត់ទោសបាប ។ លើសពីនេះទៅទៀត នៅក្នុងយញ្ញបូជានេះគឺជាការអរព្រះគុណសម្រាប់ និងការរំលឹកដល់សាច់ឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់ថ្វាយសម្រាប់យើង និងឈាមរបស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់បានបង្ហូរសម្រាប់យើង ។ ហេតុដូច្នេះហើយ Augustine ខ្លួនគាត់ផ្ទាល់នៅក្នុងអត្ថបទជាច្រើនបកស្រាយថាគ្មានអ្វីក្រៅពីការលះបង់នៃការសរសើរ ។ ជាចុងក្រោយនៅក្នុងការសរសេររបស់គាត់ អ្នកនឹងឃើញម្តងហើយម្តងទៀតថា ពិធីជប់លៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានគេហៅថា យញ្ញបូជា ដោយគ្មានហេតុផលផ្សេងក្រៅពីថា គឺជាការរំលឹក រូបភាព និងទីបន្ទាល់អំពីយញ្ញបូជាឯកវចនៈ ពិត និងតែមួយគត់ ដែលព្រះគ្រីស្ទបានដង្ហាយធួនសម្រាប់យើង ។ ក៏មានវគ្គមួយដែលមិនអាចបំភ្លេចបាននៅក្នុង On the Trinity សៀវភៅទី ៤ ជំពូកទី ២៤ ដែលបន្ទាប់ពីគាត់បានពិភាក្សាអំពីការលះបង់ដ៏ពិសេសនោះ គាត់ក៏បញ្ចប់ដូចនេះ ។ «ក្នុងការបូជាយ៉ាង គឺត្រូវពិចារណាថាតើអ្នកណាថ្វាយដោយអ្នកណា ថ្វាយអ្វី និងអ្នកណា ។ ដូច្នេះហើយ អ្នកសម្របសម្រួលដ៏ពិតប្រាកដមួយរូបនោះ ផ្សះផ្សាយើងជាមួយព្រះតាមរយៈការលះបង់សន្តិភាព នៅតែជាតែមួយជាមួយគាត់ដែលគាត់បានថ្វាយ ។ បានធ្វើឱ្យអ្នកដែលគាត់បានថ្វាយមួយនៅក្នុងខ្លួនគាត់ ។ គឺខ្លួនឯង ទាំងអ្នកដែលបានថ្វាយ និងអ្នកបានថ្វាយ គឺតែមួយ ។ Chrysostom ក៏និយាយក្នុងន័យដូចគ្នា ។ ប៉ុន្តែពួកគេទាមទារកិត្តិយសនៃបព្វជិតភាពសម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទ ដូច្នេះបើយោងតាម Augustine វានឹងជាសំឡេង

របស់មេប្រឆាំងព្រះគ្រីស្ទដែលនិយាយថាប៊ីស្សុពគឺជាអ្នកអង្វររវាងព្រះនិងមនុស្ស ។

11. បុព្វបុរសងាកទៅរកស្ថាប័នដ៏ទៃភាព

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ យើងមិនបដិសេធទេថា ការបូជារបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបង្ហាញដល់យើងនៅទីនោះ ដូច្នេះហើយ ទស្សន៍យភាពនៃឈើឆ្កាងគឺស្ទើរតែត្រូវនឹងភ្នែករបស់យើង — ដូចសាវ័កបាននិយាយថា ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានឆ្កាងនៅចំពោះមុខពួកកាឡាទី នៅពេលដែលការអធិប្បាយអំពី ឈើឆ្កាងត្រូវបានដាក់នៅពីមុខពួកគេ (កាឡាទី 3-1) ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំសង្កេតឃើញថា អ្នកនិពន្ធសម័យបុរាណក៏បានបកស្រាយការរំលឹកនេះខុសក្នុងរបៀបដែលមិនស្របនឹងស្ថាប័នរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែរ ព្រោះពិធីជប់លៀងបានបង្ហាញពីការលះបង់ម្តងហើយម្តងទៀត ឬយ៉ាងហោចណាស់ក៏បានធ្វើជាថ្មីដែរ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ គ្មានអ្វីនឹងមានសុវត្ថិភាពជាងសម្រាប់ដួងចិត្តដែលគោរពបូជា ជាងការពឹងផ្អែកលើពិធីបរិសុទ្ធដ៏បរិសុទ្ធ និងសាមញ្ញរបស់ព្រះ ដែលពិធីជប់លៀងនេះត្រូវបានគេនិយាយផងដែរ ចាប់តាំងពីខ្ញុំឃើញថាពួកគេបានរក្សានូវអារម្មណ៍ដ៏ស្មោះត្រង់និងគ្រិស្តអូស្សូដកនៃអាទិកំបាំងទាំងមូលនេះ ហើយខ្ញុំ កុំយល់ថាពួកគេមានបំណងសូម្បីតែកម្រិតតិចតួចបំផុតដើម្បីបង្អាក់ការលះបង់ដ៏ពិសេសរបស់ព្រះអម្ចាស់ ខ្ញុំមិនអាចនាំខ្លួនខ្ញុំទៅថ្កោលទោសពួកគេចំពោះភាពមិនបរិសុទ្ធណាមួយឡើយ ។ នៅតែ ខ្ញុំគិតថាពួកគេមិនអាចលើកលែងទោសចំពោះការប្រព្រឹត្តអំពើបាបមួយចំនួនដូចដែលពួកគេបានធ្វើនោះទេ ។ ដ្បិតពួកគេបានធ្វើតាមរបៀបយញ្ញបូជារបស់សាសន៍យូដាយ៉ាងជិតស្និទ្ធជាងអ្វីដែលព្រះគ្រីស្ទបានតែងតាំង ឬលក្ខណៈនៃដំណឹងល្អបានអនុញ្ញាត ។ ហេតុដូច្នេះហើយ គេអាចបន្ទោសពួកគេ

ដោយត្រឹមត្រូវតែចំពោះការបកស្រាយខុសឆ្គងដែលថា ដោយមិនពេញចិត្តនឹង ស្ថាប័នដ៏សាមញ្ញ និងពិតប្រាកដរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ពួកគេបានងាកទៅរក ស្រមោលនៃច្បាប់ច្រើនពេកហើយ ។

(គំនិតនៃការបូជានៅក្នុងពិធីបុណ្យ Eucharist និងការប្រើបទគម្ពីរនៃពាក្យ « យញ្ញបូជា »; the Mass a sacrilege, ១២-១៨)

12. ពិធីបុណ្យនៃសេចក្តីសញ្ញាចាស់ និងពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់

ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់ពិចារណាដោយឧស្សាហ៍ នោះគាត់នឹងសង្កេតឃើញថា ភាពខុសគ្នារវាងយញ្ញបូជារបស់លោកម៉ូសេ និងពិធីបុណ្យ Eucharist ព្រះអម្ចាស់របស់យើងគឺត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលទោះបីជាអតីតតំណាងឱ្យប្រជាជនយូដា ប្រសិទ្ធភាពដូចគ្នានៃការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទដូចដែលបានបង្ហាញដល់យើងសព្វថ្ងៃនេះនៅក្នុង អាហារពេលល្ងាច (លេវី វិន័យ. ១; ៥) ប៉ុន្តែទម្រង់នៃការតំណាងគឺខុសគ្នា ។ ក្នុងចំណោមជនជាតិយូដា ពួកបូជាចារ្យលេវីត្រូវបានបង្គាប់ឲ្យកំណត់តម្លៃបូជាចារ្យដែលព្រះគ្រីស្ទត្រូវធ្វើ ។ ជនរងគ្រោះត្រូវបាននាំមកជំនួសកន្លែងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ មានអាសនៈមួយដែលត្រូវបូជា ។ ដូច្នេះ សរុបមក អ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានអនុវត្តក្នុងគោលបំណងដើម្បីឲ្យប្រជាជនបានឃើញនូវទិដ្ឋភាពនៃយញ្ញបូជានៅពេលនោះ ដែលត្រូវថ្វាយដល់ព្រះក្នុងការលះបង់ ។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីការបូជារបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានសម្រេច នោះព្រះអម្ចាស់បានបង្កើតវិធីមួយទៀតសម្រាប់យើង នោះគឺដើម្បីបញ្ជូនដល់អ្នកជឿនូវអត្ថប្រយោជន៍នៃយញ្ញបូជាដែលព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ថ្វាយដល់ខ្លួនគាត់ ។ ដូច្នេះ ទ្រង់បានប្រទានតុសម្រាប់យើងសម្រាប់ជប់លៀង មិនមែន

ជាអាសនៈសម្រាប់ថ្វាយជនរងគ្រោះឡើយ ។ គាត់មិនបានញែកបូជាចារ្យថ្វាយ
 យញ្ញបូជាទេ គឺជាអ្នកបម្រើដើម្បីចែកពិធីល្បែងដ៏ពិសិដ្ឋ ។ អាចកំបាំងកាន់តែ
 ខ្ពស់ និងកាន់តែវិសុទ្ធ នោះវាកាន់តែគួរឱ្យគោរព និងគួរឱ្យគោរព ។ អាស្រ័យ
 ហេតុនេះ មិនមានអ្វីមានសុវត្ថិភាពជាងសម្រាប់យើងក្នុងការដាក់នៅខាងការស
 ន្ទត់នៃការយល់ដឹងរបស់មនុស្សទាំងអស់ ហើយដើម្បីប្រកាន់ខ្ជាប់នូវអ្វីដែលបទ
 គម្ពីរបង្រៀនតែប៉ុណ្ណោះ ។ ហើយប្រាកដណាស់ ប្រសិនបើយើងសញ្ជឹងគិតថា
 ពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់ មិនមែនមកពីមនុស្សទេ នោះគ្មានហេតុផលណាដែល
 យើងគួរអនុញ្ញាតឱ្យខ្លួនយើងផ្លាស់ទី សូម្បីតែការសក់ពីវាដោយសិទ្ធិអំណាចរបស់
 មនុស្ស ឬវេជ្ជបញ្ជាដែលកំណត់ពេលវេលា ។ ដូច្នេះ សាវ័កទ្រង់មានបំណងលុប
 បំបាត់កំហុសទាំងឡាយដែលបានចូលមកក្នុងពួកជំនុំកូរិនថូស រួចហៅវាត្រឡប់
 ទៅស្ថាប័នតែមួយវិញ (វិធីដែលលឿនបំផុតដល់ទីបញ្ចប់) បង្ហាញថាវាមកពី
 ប្រភពនេះថា ត្រូវស្វែងរកការគ្រប់គ្រងជានិរន្តរ៍ (១កូរិនថូស ១១:២០) ។

13. ធម្មជាតិនៃយញ្ញបូជា

ឥឡូវនេះ ដើម្បីកុំឱ្យអ្នកឈ្លោះទាស់ទែងនឹងយើងលើពាក្យ "បូជា" និង "បូជា
 ចារ្យ" នោះ ខ្ញុំនឹងពន្យល់ផងដែរ ប៉ុន្តែដោយសង្ខេបអំពីអ្វីដែលខ្ញុំចង់បានក្នុង
 អំឡុងពេលពិភាក្សាដោយ "ការបូជា" និង "សម្តេចសង្ឃ" ។ ខ្ញុំមើលមិនឃើញ
 ថាអ្នកណាដែលប្រើពាក្យ«យញ្ញបូជា»ចំពោះពិធីពិសិដ្ឋនិងសកម្មភាពសាសនា
 ទាំងអស់ធ្វើបែបនេះដោយផ្អែកលើមូលដ្ឋានអ្វីទេ ។ យើងដឹងថា យោងទៅតាម
 ការប្រើប្រាស់បទគម្ពីរជាប់លាប់ អ្វីដែលជនជាតិក្រិចហៅពេលខ្លះ ហើយពេលខ្លះ
 គេហៅថា «ការបូជា» ។ ជាទូទៅគេយល់ នេះរាប់បញ្ចូលទាំងវត្ថុដែលថ្វាយ
 ដល់ព្រះ ។ ដូច្នេះហើយ យើងត្រូវតែធ្វើឱ្យមានភាពខុសគ្នា ប៉ុន្តែតាមរបៀប

ដែលភាពខុសគ្នានេះអាចមានការបកស្រាយមិនសមរម្យមួយ ពីការលះបង់នៃ ច្បាប់ម៉ូសេ នៅក្រោមស្រមោលដែលព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យតំណាងឱ្យប្រជាជនទ្រង់នូវសេចក្តីពិតសកលនៃការលះបង់ ។ ប៉ុន្តែទោះបីជាទាំងនេះមានទម្រង់ផ្សេងៗគ្នាក៏ដោយក៏ពួកគេនៅតែអាចត្រូវបានគេសំដៅទៅថ្នាក់ពីរ ។ ទាំងការថ្វាយយញ្ញបូជាសំរាប់អំពើបាប ដោយការស្តាប់ស្តង់ខ្លះ ដោយអំពើបាបត្រូវបានលោះនៅចំពោះព្រះ ។ ឬវាជានិមិត្តរូបនៃការថ្វាយបង្គំដ៏ទេវភាព និងការបញ្ជាក់អំពីសាសនា—ជួនកាលនៅក្នុងរបៀបនៃការអង្វរសុំការពេញចិត្តពីព្រះ ។ ពេលខ្លះ នៃការអរព្រះគុណ ដើម្បីផ្លែផ្ទៃទីបន្ទាល់នៃការដឹងគុណនៃបេះដូងសម្រាប់អត្ថប្រយោជន៍ដែលទទួលបាន ពេលខ្លះ ការអនុវត្តការគោរពប្រតិបត្តិដ៏សាមញ្ញដើម្បីបន្តការបញ្ជាក់នៃសេចក្តីតាំងសញ្ញា ។ ចំពោះប្រភេទក្រោយមកនេះ តង្វាយដុតទាំងមូល ឧទ្ទិសកុសល ផលដំបូង និងយញ្ញបូជាមេត្រីភាព ។ ចូរយើងបែងចែករបស់យើងជាពីរប្រភេទ ។ ហើយសម្រាប់គោលបំណងនៃការបង្រៀន អនុញ្ញាតឱ្យយើងហៅមនុស្សម្នាក់ថា "ការលះបង់នៃការសរសើរ និងការគោរព" ចាប់តាំងពីវាមាននៅក្នុងការថ្វាយបង្គំ និងការថ្វាយបង្គំព្រះជាម្ចាស់ដែលអ្នកជឿទាំងពីរជំពាក់ និងថ្វាយដល់គាត់ ។ ឬប្រសិនបើអ្នកចង់ "យញ្ញបូជានៃការអរព្រះគុណ" ពីព្រោះវាត្រូវបានថ្វាយដល់ព្រះដោយតែអ្នកដែលផ្ទុកនូវអត្ថប្រយោជន៍រាប់មិនអស់ពីគាត់ប៉ុណ្ណោះ តបស្នងដល់គាត់ទាំងខ្លួនគេ និងគ្រប់ទង្វើរបស់ពួកគេ ។ ចូរយើងហៅអ្នកផ្សេងទៀតថា «ការលះបង់នៃការសូតឬការលះបង់» ។ យញ្ញបូជានៃការលះបង់គឺការដែលមានបំណងដើម្បីបន្តបន្ថយព្រះពិរោធរបស់ព្រះ ដូច្នេះបំពេញការជំនុំជំរះរបស់ទ្រង់ ហើយដូច្នេះដើម្បីលាងបាប និងសំអាតពួកគេដើម្បីឱ្យមនុស្សមានបាប សម្អាតភាពកខ្វក់របស់

ពួកគេ ហើយបានស្តារឡើងវិញនូវភាពបរិសុទ្ធនៃសេចក្តីសុចរិត អាចត្រលប់មករកព្រះវិញ ។ ជនរងគ្រោះដោយយញ្ញបូជាដែលត្រូវបានថ្វាយនៅក្រោមច្បាប់ដើម្បីដង្វាយធួនសម្រាប់អំពើបាប (និក្ខមនំ ២៩:៣៦) ត្រូវបានហៅដូច្នេះ មិនមែនដោយសារតែពួកគេមានសមត្ថភាពដើម្បីទាញយកការពេញចិត្តពីព្រះ ឬលុបបំបាត់អំពើទុច្ចរិតនោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារតែពួកគេកំណត់ទុកជាមុននូវការបូជាដ៏ពិតប្រាកដដូចជាទីបំផុតបានសម្រេច ។ នៅក្នុងការពិតដោយព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់; ហើយដោយគាត់តែម្នាក់ឯង ព្រោះគ្មានអ្នកណាអាចធ្វើបានឡើយ ។ ហើយវាត្រូវបានធ្វើតែម្តង ដោយសារប្រសិទ្ធភាព និងកម្លាំងនៃយញ្ញបូជាដែលព្រះគ្រីស្ទបានសម្រេចគឺអស់កល្បជានិរន្តរ៍ តើលោកបានថ្លែងទីបន្ទាល់ដោយសំឡេងរបស់លោកផ្ទាល់នៅពេលដែលលោកបាននិយាយថាវាបានធ្វើហើយបានសម្រេច (យ៉ូហាន ១៩:៣) នោះគឺអ្វីក៏ដោយដែលចាំបាច់ដើម្បីទទួលបានការពេញចិត្តពីព្រះវរបិតា ដើម្បីទទួលបានការអភ័យទោសពីអំពើបាបសេចក្តីសុចរិត និងសេចក្តីសង្គ្រោះអ្វីៗទាំងអស់នេះត្រូវបានធ្វើ និងបញ្ចប់ដោយការលះបង់ដ៏ពិសេសរបស់ទ្រង់ ។ ហើយវាល្អឥតខ្ចោះណាស់ ដែលមិនមានកន្លែងណាមួយត្រូវបានទុកចោលសម្រាប់ជនរងគ្រោះយញ្ញបូជាផ្សេងទៀតឡើយ ។

14. ការលក់មហាជន

ដូច្នេះហើយ ខ្ញុំសន្និដ្ឋានថា វាគឺជាការប្រមាថដ៏អាក្រក់បំផុត និងការប្រមាថដែលមិនអាចទ្រាំទ្របាន ទាំងប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ និងប្រឆាំងនឹងយញ្ញបូជាដែលទ្រង់បានធ្វើសម្រាប់យើងតាមរយៈការសោយទិវង្គតនៅលើឈើឆ្កាងសម្រាប់អ្នកណាម្នាក់ដែលស្មានថា តាមរយៈការធ្វើពាក្យដដែលៗនោះ ទ្រង់បាន

ទទួលការលើកលែងទោសពីអំពើបាបនោះ នោះបានឆ្ងរស្បើយ ។ ព្រះ ហើយ ទទួលបានសេចក្តីសុចរិត ។ ប៉ុន្តែ តើមានអ្វីទៀតដែលធ្វើដោយការសំដែងមហាជន លើកលែងតែដោយសារអំណោយថ្មី ដែលយើងត្រូវបានបញ្ចូលក្នុងចំណង់ ចំណូលចិត្តរបស់ព្រះគ្រីស្ទ? ហើយថាវាអាចគ្មានដែនកំណត់ចំពោះភាពច្របូកច្របល់របស់ពួកគេ ពួកគេគិតថាវាជារឿងតូចមួយដែលនិយាយថាការលះបង់ របស់ពួកគេត្រូវបានធ្វើឡើងដូចគ្នាសម្រាប់ក្រុមជំនុំទាំងមូល លុះត្រាតែពួកគេ បានបន្ថែមថាវាជាជម្រើសរបស់ពួកគេដើម្បីអនុវត្តវាជាពិសេសចំពោះបុរសនេះឬ នោះ ។ ដូចដែលពួកគេពេញចិត្ត ឬជាជាងចំពោះនរណាម្នាក់ដែលមានបំណង ទិញទំនិញបែបនេះជាមួយកាក់ ។ ឥឡូវនេះ ទោះបីជាពួកគេមិនអាចឈានដល់ តម្លៃរបស់ Judas ក៏ដោយ នៅតែស្រដៀងនឹងអ្នកនិពន្ធរបស់ពួកគេក្នុងន័យ មួយចំនួន ពួកគេបានរក្សាចំនួនស្រដៀងគ្នា ។ យូដាសបានលក់គាត់សម្រាប់ ប្រាក់សាមសិបដុំ (ម៉ាថាយ ២៦:២៥); មនុស្សទាំងនេះ យោងទៅតាមការ គណនារបស់បារាំង លក់គាត់ក្នុងតម្លៃសាមសិបបំណែកនៃទង់ដែង ។ Judas, ម្តង, ដូចដែលពួកគេបានរកឃើញអ្នកទិញ ។ យើងក៏បដិសេធដែរថា ពួកគេ មិនមែនជាសង្ឃក្នុងន័យថាពួកគេដោយការអង្វរចំពោះព្រះចំពោះប្រជាជន ហើយដោយបានផ្តាច់ព្រះហឫទ័យព្រះ ទទួលបានដង្ហាយធួនសម្រាប់អំពើបាប ។ សម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទគឺជាសង្ឃតែមួយគត់ និងជាសង្ឃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី (ហេព្រើរ ជំពូកទី ៩) ចំពោះអ្នកដែលបញ្ចូលភាពទាំងអស់ត្រូវបានផ្ទេរ ហើយនៅក្នុង នោះពួកគេត្រូវបានបិទ និងបញ្ចប់ ។ ហើយទោះបីជាបទគម្ពីរមិនបានរៀបរាប់ អ្វីអំពីបញ្ចូលភាពដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះគ្រីស្ទក៏ដោយ ក៏នៅតែដោយសារតែនៅ ពេលដែលព្រះបានឈប់បញ្ចូលភាពចាស់ ទ្រង់មិនបានបង្កើតអ្វីទេ ការប្រកែក

របស់សាវ័កនៅតែមិនអាចឈ្នះបាន ៖ «គ្មានអ្នកណាមកកិត្តិយសមកលើខ្លួន
ឡើយ លើកលែងតែអ្នកដែលត្រូវបានហៅដោយ ព្រះ» (ហេព្រើរ ៥:៤) ។
ដូច្នេះ តើមនុស្សដ៏ពិសិដ្ឋទាំងនេះ ដែលអ្នកខ្លួនថាជាអ្នកសម្លាប់ព្រះគ្រីស្ទ ហ៊ាន
ហៅខ្លួនឯងថាជាសង្ឃនៃព្រះដ៏មានព្រះជន្មវិញទេ?

15. ការលើកឡើងរបស់ផ្កាតូ លើការក្លែងបន្លំ និងការបំភាន់ស្រដៀងគ្នា

មានអត្ថបទដ៏ល្អមួយនៅក្នុង ផ្កាតូ នៅក្នុងសៀវភៅទីពីរនៃសាធារណរដ្ឋ ។ វា
ជាកន្លែងដែល de ពិភាក្សាអំពីតង្វាយចាស់ជរា ហើយសើចចំអកនូវទំនុកចិត្តដ៏
ល្ងង់ខ្លៅរបស់មនុស្សទុច្ចរិត និងមនុស្សទុច្ចរិត ដែលគិតថាអំពើទុច្ចរិតត្រូវបាន
បិទបាំងពីតង្វាយទាំងនេះ ដើម្បីកុំឱ្យព្រះមើលឃើញ ហើយអ្នកណាដូចជាពួកគេ
បានចុះកិច្ចសន្យាជាមួយព្រះ ។ កាន់តែព្រងើយកន្តើយចំពោះខ្លួនឯង ។ នៅទី
នេះគាត់ហាក់ដូចជាចង់សំដៅលើការអនុវត្តនៃការចាកចេញនៅក្នុង Mas
ដូចដែលវាមានសព្វថ្ងៃនេះនៅក្នុងពិភពលោក ។ អ្នករាល់គ្នាដឹងថាការបោក
ប្រាស់និងកេងចំណេញពីអ្នកផ្សេងគ្នាគឺខុសច្បាប់ ។ ជនគ្រប់រូបសារភាពថា ខ្លួន
ជាស្ត្រីមេម៉ាយ បង្កបញ្ហាដោយអំពើអយុត្តិធម៌ ឬនឹងក្លាយជាកំហុស ធ្វើទុក្ខដល់ជនក្រី
ក្រ រឺបង្កសេចក្តីស្រឡាញ់របស់អ្នកដទៃដោយល្បិចកល កេងប្រវ័ញ្ចយកទ្រព្យ
សម្បត្តិរបស់ជនណាដោយភូតកុហក និងបោកប្រាស់ គាបសង្កត់ជនណាដោយ
ហិង្សា និង ការភ័យខ្លាច tyrannous ។ ដូច្នេះ តើមានមនុស្សជាច្រើននាក់
ហ៊ានធ្វើរឿងទាំងអស់នេះដដែលៗ ដូចជាហ៊ានទទួលទោសទណ្ឌដោយរបៀបណា?
ជាការពិត យើងពិនិត្យមើលវាដោយម៉ត់ចត់ គ្មានហេតុផលណាដែលលើកទឹក
ចិត្តពួកគេលើសពីនេះទេ ជំនឿថាពួកគេនឹងផ្តាច់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ដោយ
ការប្តូរជាដ៏ធំជាតម្លៃដែលត្រូវបង់ ឬយ៉ាងហោចណាស់ថានេះជាវិធីងាយស្រួលក្នុង

ការដោះស្រាយជាមួយទ្រង់ ។ បន្ទាប់មក ផ្កាតូ បន្តនិយាយលេងសើចនឹងភាព
ល្ងង់ខ្លៅរបស់ពួកដែលគិតថាការសងសឹកបែបនេះ បង់ថ្លៃពិន័យ ដែលពួកគេនឹង
ត្រូវឆ្លងកាត់ក្នុងពិភពក្រោមដី ។ ហើយអ្វីដែលជាគោលបំណងនៃពិធីបុណ្យរំលឹក
ខួបប្រចាំឆ្នាំ និងជាចំណែកធំនៃមហាជន លើកលែងតែអ្នកដែលពេញមួយជីវិត
គឺជាជនផ្តាច់ការដ៏ឃោរឃៅបំផុត ឬជាចោរឬនឹងដ៏ឃោរឃៅបំផុត ឬបុរសដែល
នោតល្ងង់ចំពោះជនខូចទាំងអស់ គួរតែដូចជាបានលោះក្នុងតម្លៃរបស់គាត់
គេចចេញពីភ្លើងនៃ purgatory ?

16. «តង្វាយអព្រះគុណ»នៃក្រុមជំនុំត្រីស្មាន

នៅក្រោមការលះបង់ថ្នាក់ទីពីរ ដែលយើងហៅថា «ការអព្រះគុណ» រួម
បញ្ចូលភារកិច្ចទាំងអស់នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ។ ពេលយើងឱបបងប្អូនរបស់យើង
ជាមួយនឹងអ្នកទាំងនេះ យើងលើកតម្កើងព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់ក្នុងសមាជិករបស់គា
ត់ ។ រួមបញ្ចូលផងដែរនូវការអធិស្ឋាន ការសរសើរ ការអព្រះគុណ និងអ្វីក៏
ដោយដែលយើងធ្វើក្នុងការគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះជាម្ចាស់ អ្វីៗទាំងអស់នេះនៅទី
បំផុតពឹងផ្អែកលើការលះបង់ដ៏ធំជាងនេះ ដោយយើងត្រូវបានគេឧទ្ទិសក្នុង
ព្រលឹង និងរូបកាយ ដើម្បីជាព្រះវិហារបរិសុទ្ធផ្ទាយព្រះអម្ចាស់ (កូរិនថូសទី១
៣:១៦) ។ ពីព្រោះវាមិនគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ទង្វើខាងក្រៅរបស់យើងដែលត្រូវបាន
ផ្គត់ផ្គង់ដល់ការបម្រើរបស់គាត់ ។ ប៉ុន្តែជាដំបូងខ្លួនយើង និងបន្ទាប់មករបស់
យើងទាំងអស់របស់យើងគួរតែត្រូវបានឧទ្ទិសនិងឧទ្ទិសដល់ទ្រង់ដូច្នេះអ្វីៗទាំងអស់
ដែលមាននៅក្នុងយើងអាចបម្រើសិរីល្អរបស់ទ្រង់និងអាចនឹងមានបំណងប្រាថ្នា
ដើម្បីបង្កើនវា ។ យញ្ញូបូជាប្រភេទនេះមិនមានជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងការស្តាប់ចិត្តព្រះ
ពិរោធរបស់ព្រះ ជាមួយនឹងការទទួលការអភ័យទោសពីអំពើបាប ឬដោយការ

រាប់អានដោយសុចរិតទេ ។ ប៉ុន្តែគេគិតតែពីការលើកតម្កើង និងលើកតម្កើងព្រះ
ប៉ុណ្ណោះ ។ ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់មិនអាចគាប់ព្រះហឫទ័យ និងគាប់ព្រះហឫទ័យ
បានឡើយ លើកលែងតែពីដៃរបស់អស់អ្នកដែលទ្រង់បានផ្សះផ្សានឹងខ្លួនតាម
មធ្យោបាយផ្សេង បន្ទាប់ពីពួកគេបានទទួលការអភ័យទោសពីអំពើបាបហើយ
ដូច្នេះហើយបានជាបានរួចពីទោស ។ ប៉ុន្តែនេះជាការចាំបាច់ណាស់សម្រាប់ក្រុម
ជំនុំ ដែលវាមិនអាចអវត្តមានពីវាបានឡើយ ។ ដូច្នេះ ដូចដែលបានលេចមក
ខាងលើរួចហើយសម្រាប់ព្យាករណ៍ វានឹងបន្តជារៀងរហូត ដរាបណាស្រ្តបស់
ព្រះនៅស្ថិតនៅ ។ សម្រាប់ក្នុងន័យនោះ យើងអាចយល់ពីទំនាយនេះថា ៖ «
តាំងពីថ្ងៃរ រហូតដល់ថ្ងៃលិច ព្រះនាមរបស់យើងគឺអស្ចារ្យក្នុងចំណោមប្រជា
ជាតិនានា នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវ»(ម៉ាទ្សាតី ១:១១) ។ ឆ្ងាយពី
យើងដើម្បីដកវាចេញ! ដូច្នេះ ប៉ុលបានដាស់តឿនយើងថា «ថ្វាយរូបកាយ
យើងដោយញូបូជាដ៏មានជីវិត បរិសុទ្ធជាទីគាប់ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ជាការ
ថ្វាយបង្គំដ៏សមហេតុសមផល» [រ៉ូម. ១២:១; ពេត្រុសទី១ ២:៥-៦] ។ គាត់
បាននិយាយយ៉ាងមានអត្ថន័យនៅទីនោះ នៅពេលដែលគាត់បានបន្ថែមថានេះគឺ
ជា "ការគោរពប្រណិប័តន៍ដ៏សមហេតុសមផលរបស់យើង"ត្បិតគាត់មានគំនិត
អំពីលក្ខណៈខាងវិញ្ញាណនៃការគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះជាម្ចាស់ ដែលគាត់បានផ្ទុយ
ស្រឡះជាមួយនឹងយញ្ញបូជាខាងសាច់ឈាមនៃច្បាប់ម៉ូសេ ។ ការធ្វើល្អនិងការ
ចែករំលែកត្រូវបានហៅថាការបូជាដែលគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ (ហេប្រើរ
13; 16) ដូច្នេះ ភាពសប្បុរសរបស់ជនជាតិភីលីពីក្នុងការសម្រាលភាពក្រីក្រ
របស់ប៉ុលគឺជាការបូជាដ៏ក្រអូប (ភីលីពី ៤:១៨) ដូច្នេះហើយ រាល់អំពើល្អរបស់
អ្នកជឿគឺជាការលះបង់ខាងវិញ្ញាណ ។

17. ឃ្លាបទគម្ពីរបង្ហាញពីការលះបង់នៃការសរសើរ

ហើយហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំស្វែងរកភស្តុតាងជាច្រើន?» សម្រាប់កន្សោមនេះត្រូវបានជួបប្រទះជាញឹកញាប់នៅក្នុងបទគម្ពីរ ។ ទោះបីជាវាស្រ្តរបស់ព្រះនៅតែបន្តនៅក្រោមការបង្រៀនខាងក្រៅនៃក្រិក្យវិន័យក៏ដោយ ក៏ពួកហោរាបានប្រកាសយ៉ាងច្បាស់ថា សេចក្តីពិតមួយ បញ្ចូលក្រុមជំនុំត្រីស្មាន និងប្រជាជាតិយូដាបង្ហាញពីការលះបង់ខាងសាច់ឈាមទាំងនោះ ។ តាមរបៀបនេះ ដាវីឌបានអធិស្ឋានឲ្យការអធិស្ឋានរបស់គាត់អាចឡើងដូចជាគ្រឿងក្រអូបចូលទៅក្នុងវត្តមានរបស់ព្រះ (ទំនុកដំកើង ១៤២:២) ។ ហើយហូសេបានហៅពាក្យអរព្រះគុណថាជា «បបូរមាត់» (ហូសេ ១៤:២; ១៤:៣) ។ ដាវីឌនៅកន្លែងផ្សេងទៀតបានហៅពួកគេថា “យញ្ញបូជានៃការសរសើរ” (ទំនុកដំកើង ៥០:២៣) ។ សាវ័កដែលដើរតាមទ្រង់ក៏ហៅពួកគេថាជាយញ្ញបូជានៃការសរសើរ ហើយពន្យល់ពួកគេថាជា « ផលនៃបបូរមាត់សារភាពព្រះនាមទ្រង់ » (ហេព្រើរ ១៣: ១៥) ។ ពិធីដប់លៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់មិនអាចធ្វើទៅបានដោយគ្មានការបូជាបែបនេះទេ ដែលក្នុងពេលដែលយើងប្រកាសអំពីការសោយទិវង្គតរបស់ទ្រង់ (១ កូរិនថូស ១១:២៦) ហើយអរព្រះគុណ យើងមិនធ្វើអ្វីក្រៅពីថ្វាយយញ្ញបូជានៃការសរសើរឡើយ ។ ចេញពីតំណែងនៃការលះបង់នេះ គ្រីស្តបរិស័ទទាំងអស់ត្រូវបានគេហៅថាជាបព្វជិតភាពរាជវង្ស (ពេត្រុសទី 1 2:9) ពីព្រោះតាមរយៈព្រះគ្រីស្ត យើងថ្វាយយញ្ញបូជានៃការសរសើរដល់ព្រះ ដែលសាវ័កនិយាយ ៖ « ផលនៃបបូរមាត់សារភាពព្រះនាមទ្រង់ » (ហេព្រើរ ១៣ :15) ។ ហើយយើងនឹងមិនបង្ហាញខ្លួនជាមួយនឹងអំណោយរបស់យើងចំពោះព្រះដោយគ្មានអ្នកអង្វរឡើយ ។ អ្នកសម្រុះសម្រួលដែលអង្វរយើងគឺជាព្រះគ្រីស្ត ដែលយើងថ្វាយ

ខ្លួនយើង និងអ្វីដែលជារបស់យើងដល់ព្រះវរបិតា ។ ទ្រង់គឺជាបុព្វជិតរបស់យើង ដែលបានចូលទៅក្នុងទីសក្ការៈនៅស្ថានសួគ៌ (ហេព្រើរ ៩:២៤) ហើយបើកផ្លូវឲ្យ យើងចូលទៅ (ហេព្រើរ ១០:២០) ។ ទ្រង់ជាអាសនៈ (ហេព្រើរ ១៣:១០) ដែលយើងដាក់អំណោយរបស់យើង ដើម្បីឲ្យយើងធ្វើអ្វីក៏ដោយ យើងអាចទទួល បានក្នុងទ្រង់ ។ ខ្ញុំនិយាយថា គាត់គឺជាអ្នកដែលបានតាំងយើងជានគរ និងជា សង្ឃចំពោះព្រះវរបិតា (វិវរណៈ ១:៦) ។

18. អភិបូជាដោយខ្លួនវាក្រៅពីការប្រមាថរបស់វាគឺជាការបូជា

នៅសល់តែអ្វីដែលមនុស្សខ្វាក់អាចមើលឃើញ មនុស្សថ្លង់បានឮ ហើយសូម្បីតែ កូនក្មេងក៏យល់ពីការស្អប់ខ្ពើមរបស់គាត់ចំពោះអភិបូជា? ថ្វាយក្នុងពេលមាន វា បានធ្វើអោយស្តេច និងប្រជាជាតិទាំងអស់នៅលើផែនដី ពីខ្ពស់បំផុតដល់ទាប បំផុត ហើយបានធ្វើឱ្យពួកគេងងុយដេក និងវិលមុខយ៉ាងខ្លាំង ដែលវាល្ងង់ជាង សត្វតិរច្ឆានទៅទៀត ពួកគេបានដឹកនាំឃានទាំងមូលនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួក គេ ចូលទៅក្នុងទឹកហូរដ៏សាហាវមួយនេះ ។ ប្រាកដណាស់ សាតាំងមិនដែល បានរៀបចំម៉ាស៊ីនខ្លាំងជាងមុនដើម្បីឡោមព័ទ្ធ និងដណ្តើមយកវាជាណាចក្រ របស់ព្រះគ្រីស្ទឡើយ ។ នេះគឺជា ហេលេន ដែលសត្រូវនៃសេចក្តីពិតសព្វថ្ងៃនេះ ធ្វើសង្គ្រាមដោយកំហឹង កំហឹង និងភាពយោរយោយ៉ាងខ្លាំង—ជាហេលេន ពិត ប្រាកដណាស់ ដែលពួកគេបានធ្វើឱ្យខ្លួនពួកគេស្លោកគ្រោកក្នុងអំពើសហយស្មន់ ខាងវិញ្ញាណ ដែលជាការគួរស្អប់ខ្ពើមបំផុតទាំងអស់ ។ នៅទីនេះ ខ្ញុំមិនសូម្បីតែ ប៉ះម្រាមដៃតូចរបស់ខ្ញុំនូវការរំលោភបំពានធ្ងន់ធ្ងរទាំងនោះ ដែលពួកគេអាចផ្តល់ ជាលេសសម្រាប់ការប្រមាថនៃភាពបរិសុទ្ធនៃអភិបូជាដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ពួកគេ; ការ ជួញដូរមូលដ្ឋានដែលពួកគេអនុវត្ត; ប្រាក់ចំណេញមិនស្អាតដែលពួកគេបាន

ប្រមូលផល ។ លោកលន់ដែលគេបង្ហាត់ដោយការបំពេញសេចក្តីលោភ ។ ខ្ញុំ
 គ្រាន់តែចង់ឈប់បង្ហាញ ហើយថានៅក្នុងពាក្យសាមញ្ញមួយចំនួន ប្រភេទនៃភាព
 បរិសុទ្ធ *halest* ខ្លួនវាផ្ទាល់នៃអភិបូជាគឺដោយសារតែវាសមនឹងទទួលបាន
 សម្រាប់សតវត្សមួយចំនួនត្រូវបានគេគោរពដូច្នេះគួរឱ្យគោរព ។ សម្រាប់វាជា
 កិច្ចការដ៏ធំមួយក្នុងការកំណត់រាល់អាថ៌កំបាំងដ៏អស្ចារ្យតាមសេចក្តីថ្លែងរូបរបស់ពួក
 គេ ។ ហើយខ្ញុំមិនសុខចិត្តលាយឡំនឹងអំពើពុករលួយដែលអាសអាភាសទាំងនោះ
 ដែលបង្ហាញខ្លួននៅចំពោះមុខភ្នែក និងមុខមនុស្សទាំងអស់ ដើម្បីឲ្យមនុស្សទាំង
 អស់យល់ថា ម៉ាសដែលយកដោយភាពបរិសុទ្ធបំផុត ដែលអាចទាមទារបាន
 ដោយគ្មានឧបាយកលពិតលំដាប់កំពូល ។ ហ្នឹងមនុស្សគ្រប់ប្រភេទ ការប្រមាថ
 ការគោរពបូជារូបព្រះ និងការបូជា ។

**19. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងពិធីជប់លៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់ គឺជាសាក្រាម៉ង់
 តែមួយគត់**

ឥឡូវនេះ អ្នកអានរបស់ខ្ញុំមាន ប្រមូលជាទម្រង់សង្ខេប ស្ទើរតែគ្រប់អ្វីៗទាំង
 អស់ដែលខ្ញុំគិតថាគួរតែដឹងទាក់ទងនឹងសាក្រាម៉ង់ទាំងពីរនេះ ដែលការប្រើប្រាស់
 ត្រូវបានប្រគល់ទៅឱ្យក្រុមជំនុំគ្រីស្ទានតាំងពីដើមដំបូងនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី រហូតដល់
 ទីបញ្ចប់នៃពិភពលោក ។ នោះគឺថា ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកគួរតែជា ការចូលទៅ
 ក្នុងព្រះវិហារ និងការផ្ដើមជំនឿ ។ ប៉ុន្តែ ពិធីជប់លៀងគួរតែជាប្រភេទនៃ
 អាហារបន្តនៅក្នុងព្រះវិហារ ដែលព្រះគ្រីស្ទចិញ្ចឹមត្រួសារបស់អ្នកជឿរបស់គាត់
 ខាងវិញ្ញាណ ។ ហេតុនេះហើយបានជាមានព្រះជាម្ចាស់តែមួយ ជំនឿតែមួយ
 ព្រះគ្រីស្ទ និងក្រុមជំនុំតែមួយ រូបកាយរបស់ព្រះអង្គ ។ ដូច្នេះ ពិធីបុណ្យជ្រមុជ
 ទឹកគឺមានតែមួយ (អេភេសូរ ៤:៤-៦) ហើយមិនមែនជារឿងដែលកើតឡើងដ

ដែលៗនោះទេ ។ ប៉ុន្តែ ពិធីដប់លៀងត្រូវបានចែកចាយម្តងហើយម្តងទៀត
 ដើម្បីអោយអស់អ្នកដែលធ្លាប់បានចូលក្រុមជំនុំ អាចដឹងថាពួកគេបន្តចិញ្ចឹមលើ
 ព្រះគ្រីស្ទ ។ ក្រៅពីពិធីទាំងពីរនេះ គ្មានសាក្រាម៉ង់ផ្សេងទៀតត្រូវបានបង្កើត
 ឡើងដោយព្រះទេ ដូច្នេះក្រុមជំនុំនៃអ្នកជឿមិនគួរទទួលស្គាល់ផ្សេងទៀតឡើយ ។
 សម្រាប់ការដំឡើងនិងការបង្កើតសាក្រាម៉ង់ថ្មីគឺមិនមែនជាបញ្ហានៃជម្រើសរបស់
 មនុស្សទេ ។ យើងនឹងយល់យ៉ាងងាយដូច្នេះវាយើងចង់ចាំអ្វីដែលត្រូវបានពន្យល់
 យ៉ាងច្បាស់គ្រប់គ្រាន់ខាងលើ សាក្រាម៉ង់នោះត្រូវបានតែងតាំងជាព្រះដើម្បី
 ណែនាំយើងអំពីការសន្យាមួយចំនួនរបស់ទ្រង់ ហើយដើម្បីបញ្ជាក់ដល់យើងអំពីឆន្ទៈ
 របស់ទ្រង់ចំពោះយើង ។ លើសពីនេះទៅទៀត យើងនឹងដឹងអំពីរឿងនេះ
 បើយើងចាំថាគ្មានអ្នកណាម្នាក់ជាទីប្រឹក្សារបស់ព្រះទេ (អេសាយ ៤០:១៦ រ៉ូម
 ១១:១៣) ថាគាត់គួរតែអាចសន្យាអ្វីខ្លះដែលទាក់ទងនឹងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ឬ
 ធានាដល់យើង ហើយធ្វើឲ្យយើងមានទំនុកចិត្ត ។ តើគាត់មានអាកប្បកិរិយា
 បែបណាចំពោះយើង អ្វីដែលគាត់ចង់ផ្តល់ឱ្យ និងអ្វីដែលត្រូវបដិសេធយើង ។
 ភ្លាមៗនោះ វាបានបង្ហាញថា គ្មានអ្នកណាម្នាក់អាចកំណត់ទីសំគាល់ ដើម្បីធ្វើ
 ជាទីបន្ទាល់អំពីចេតនា ឬការសន្យាណាមួយរបស់ទ្រង់ឡើយ ។ មានតែទ្រង់
 ប៉ុណ្ណោះដែលបានផ្តល់ទីសំគាល់ ហើយអាចធ្វើជាសាក្រាម៉ង់អំពីអង្គទ្រង់ក្នុងចំណោម
 ពួកយើង ។ ខ្ញុំនឹងនិយាយវាដោយខ្លីជាង ហើយប្រហែលជាឈឺយជាង ប៉ុន្តែ
 កាន់តែច្បាស់ទៀត ៖ វាមិនអាចមានសាក្រាម៉ង់ទេ បើគ្មានការសន្យានៃសេចក្តី
 សង្គ្រោះនោះទេ ។ មនុស្សទាំងអស់ដែលជួបជុំគ្នាមិនអាចសន្យាអ្វីនឹងយើងអំពី
 សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងឡើយ ។ ដូច្នេះហើយ ពួកគេមិនអាចបង្កើត និង
 រៀបចំសាក្រាម៉ង់ដោយខ្លួនឯងបានឡើយ ។

20. ការបន្ថែមសាក្រាម៉ង់មិនត្រូវបានអនុញ្ញាត

ដូច្នេះ សូមឲ្យក្រុមជំនុំគ្រីស្ទានស្តាប់ចិត្តនឹងសាក្រាម៉ង់ទាំងពីរនេះ ។ ហើយសូមឲ្យសាសនាចក្រមិនត្រឹមតែបដិសេធមិនព្រមទទួលស្គាល់ទីបីសម្រាប់បច្ចុប្បន្នកាលប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏មិនចង់ឬលើកលែងតែមួយដែរ សូមឱ្យតែដល់ទីបញ្ចប់នៃសម័យកាលនោះដែរ ។ សាក្រាម៉ង់ផ្សេងៗក្រៅពីរបស់ធម្មតាទាំងនេះត្រូវបានផ្តល់ឲ្យដល់ជនជាតិយូដា យោងទៅតាមលក្ខខណ្ឌផ្លាស់ប្តូរនៃសម័យកាល (ដូចជា ម៉ាណា [និក្ខមនំ ១៦:១៣; ១ កូរិនថូស ១០៣] ទឹកហូរចេញពីថ្ម [និក្ខមនំ ១៧:៦] សត្វពស់សំរឹទ្ធ [ជនគណនា 21:8; យ៉ូហាន 3:14] និងផ្សេងទៀត) ។ តាមរយៈការប្រែប្រួលនេះ ជនជាតិយូដាត្រូវបានព្រមានកុំឱ្យបញ្ឈប់ជាមួយនឹងតួរលេខបែបនេះ ដែលស្ថានភាពរបស់ពួកគេមិនស្ថិតស្ថេរនោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវរង់ចាំពីព្រះជាម្ចាស់នូវអ្វីដែលប្រសើរជាងនេះ ដែលនឹងស្ថិតស្ថេរដោយគ្មានការបំផ្លិចបំផ្លាញ ឬទីបញ្ចប់ឡើយ ។ ប៉ុន្តែលក្ខខណ្ឌគឺខុសគ្នាឆ្ងាយជាមួយយើង ដែលព្រះគ្រីស្ទបានត្រូវបានបើកសម្តែង ។ ដ្បិតនៅក្នុងទ្រង់ « ទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់នៃចំណេះនិងប្រាជ្ញាត្រូវបានលាក់ទុក » [កូឡ. ២:៣] ។ ជាមួយនឹងភាពបរិបូរណ៍ និងភាពសម្បូរបែបដែលទាំងសង្ឃឹម ឬស្វែងរកការបន្ថែមថ្មីណាមួយទៅក្នុងកំណប់ទ្រព្យទាំងនេះ គឺពិតជាធ្វើឱ្យព្រះពិរោធ និងញុះញង់ទ្រង់ប្រឆាំងនឹងយើង ។ វាគឺសម្រាប់យើងស្រេកឃ្លាន ស្វែងរក រកមើល រៀន ហើយសិក្សាព្រះគ្រីស្ទតែម្នាក់ឯង រហូតដល់ថ្ងៃដ៏អស្ចារ្យ ដែលព្រះអម្ចាស់នឹងសំដែងសិរីល្អនៃរាជាណាចក្ររបស់ទ្រង់យ៉ាងពេញលេញ (កូរិនថូស ទី១ ១៥:២៤) ហើយនឹងបង្ហាញអង្គទ្រង់សម្រាប់យើង (១យ៉ូហាន ៣:២) ។ ហើយដោយហេតុផលនេះ យុគសម័យរបស់អ្នកនេះត្រូវបានរចនានៅក្នុងព្រះគម្ពីរ

ថាជា « ម៉ោងចុងក្រោយ » (យ៉ូហានទី ១ ២:១៨) ជា « ត្រាចុងក្រោយ » (១ ពេត្រុស ១:១២) ដែលគ្មាននរណាម្នាក់គួរបញ្ឆោតខ្លួនដោយឥតប្រយោជន៍ឡើយ ការរំពឹងទុកនៃគោលលទ្ធិ ឬវិវរណៈថ្មីមួយចំនួន ។ « សម្រាប់ជាច្រើនដង និងជាច្រើនដងដែលព្រះវរបិតាស្នូតបានមានបន្ទូលតាមរយៈព្យាករ៍, ប៉ុន្តែ នៅថ្ងៃចុងក្រោយនេះ ទ្រង់បានមានព្រះបន្ទូលក្នុងព្រះរាជបុត្រាជាទីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់» (ហេព្រើរ ១:១-២) ដែលមានតែម្នាក់គត់ដែលអាចបើកសម្តែងព្រះវរបិតាបាន (លូកា ១០:២២); ហើយទ្រង់ពិតជាបានបង្ហាញព្រះវរបិតាយ៉ាងពេញលេញតាមដែលយើងទាមទារ ខណៈពេលដែលយើងឃើញទ្រង់នៅក្នុងកញ្ចក់ (កូរិនថូស ទី១ ១៣:១២) ។ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះដោយសារសមត្ថភាពបង្កើតសាក្រាម៉ង់ថ្មីនៅក្នុងព្រះវិហារត្រូវបានបដិសេធចំពោះមនុស្ស ដូច្នេះហើយ វាគឺជាការចង់ឱ្យការច្នៃប្រឌិតរបស់មនុស្សតិចបំផុតតាមតែអាចធ្វើទៅបាន បញ្ចូលគ្នាជាមួយនឹងសាក្រាម៉ង់ទាំងនោះដែលមកពីព្រះ ។ ដូចពេលដែលចាក់ទឹក ស្រាក់ត្រូវរំសាយចេញ ហើយពនរជាមួយដំបែដែលបោះលើវា ម្សៅទាំងមូលឡើងជួរ ដូច្នេះហើយការសម្អាតអាចកំបាំងរបស់ព្រះជាម្ចាស់គឺត្រូវបានបំពុលនៅពេលដែលមនុស្សបន្ថែមអ្វីៗផ្ទាល់ខ្លួន ។ ហើយយើងនៅតែឃើញថាតើសាក្រាម៉ង់របស់ទ្រង់មានចំនួនប៉ុន្មាន ដូចដែលគេបានសម្តែងនៅថ្ងៃនេះ បានធ្លាក់ចុះពីភាពបរិសុទ្ធដ៏បរិសុទ្ធរបស់ពួកគេ ។ នៅគ្រប់ទីកន្លែងមានក្បួនដង្ហែ ពិធី និងមិនច្រើនពេក ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ ពុំមានការពិចារណា ឬនិយាយអំពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះឡើយ សូម្បីតែសាក្រាម៉ង់ខ្លួនឯងក៏មិនមែនជាសាក្រាម៉ង់ដែរ ។ ប្រាកដណាស់ ពិធីដែលព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតឡើង មិនអាចលើកក្បាលរបស់ពួកគេនៅក្នុងហ្វូងមនុស្សដ៏ច្រើនបែបនេះបានទេ

ប៉ុន្តែវាដូចជាត្រូវបានកំទេច ។ ក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក តើមានមនុស្សតិចណាស់ដែលឃើញរបស់ដែលតែម្នាក់ឯងគួរតែភ្លឺ ហើយត្រូវបានគេមើល (ដូចដែលយើងបានឮញត្តែរពីកន្លែងផ្សេងទៀតត្រឹមត្រូវ) នោះគឺ ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដោយខ្លួនឯង? ពិធីដប់លៀងត្រូវបានកប់ទាំងស្រុងចាប់តាំងពីវាត្រូវបានប្រែក្លាយទៅជាអភិបូជា លើកលែងតែវាត្រូវបានគេឃើញម្តងក្នុងមួយឆ្នាំ បើទោះបីជានៅក្នុងទម្រង់រំហែក ពាក់កណ្តាល និងកាត់ចេញក៏ដោយ ។

ជំពូកទី XIX

**ពិធីទាំងប្រាំយ៉ាងផ្សេងទៀត ការប្រសិទ្ធពរមិនពិត ទោះបីជាត្រូវបានចាត់
ទុកជាទូទៅថាការប្រសិទ្ធពរដើមមកក៏ដោយ ពួកគេត្រូវបានបង្ហាញថាមិនមែន
ជាបែបនោះទេ ហើយធម្មជាតិពិតរបស់ពួកគេត្រូវបានបង្ហាញ**

(ការប្រសិទ្ធពរទាំងប្រាំដែលគេចោទប្រកាន់ មិនត្រូវបានអនុញ្ញាតដោយព្រះ
បន្ទូលរបស់ព្រះ ឬប្រើនៅក្នុងក្រុមជំនុំជំនួង 1-3)

1. វាមិនមែនគ្រាន់តែជាបញ្ហានៃពាក្យ “ប្រសិទ្ធពរ” ប៉ុណ្ណោះទេ

ការពិភាក្សាពីមុនរបស់យើងអំពីប្រសិទ្ធពរគឺគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបញ្ចុះបញ្ចូលមនុស្ស
ដែលអាចបង្រៀនបាន និងមានសុជីវធម៌ កុំឱ្យមានការចង់ដឹងចង់ឃើញរបស់
ពួកគេទៅឆ្ងាយ ឬទទួលយកសាក្រាម៉ង់ណាមួយក្រៅពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ លើក
លែងតែពីរដែលពួកគេបានដឹងថាត្រូវបានតែងតាំងដោយព្រះអម្ចាស់ ។ ប៉ុន្តែ
សញ្ញាណនៃប្រសិទ្ធពរទាំងប្រាំពីរ ដែលជាភ្លើងធម្មតានៃការនិយាយរបស់មនុស្ស
ស្ទើរតែគ្រប់ៗគ្នា និងការសាយភាយគ្រប់សាលា និងធម្មទេសនានោះបានចាក់ឬ
សគល់ដោយវាចាស់ណាស់ ហើយនៅតែត្រូវបានជួសជុលនៅក្នុងចិត្តរបស់មនុ
ស្ស ។ ហេតុដូច្នេះហើយ វាហាក់ដូចជាខ្ញុំថា ខ្ញុំគួរតែធ្វើអ្វីមួយដែលមាន
ប្រយោជន៍ ប្រសិនបើខ្ញុំពិនិត្យមើលបុគ្គលម្នាក់ៗ និងឱ្យបានដិតដល់ជាងនេះទៅ
ទៀត នូវពិធីដែលនៅសល់ទាំងប្រាំ ដែលជាទូទៅត្រូវបានរាប់បញ្ចូលក្នុង
ចំណោមប្រសិទ្ធពរពិត និងពិតប្រាកដរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយការរំហែកការក្លែង
បន្លំទាំងអស់គឺដើម្បី លាតត្រដាង ដើម្បីឱ្យប្រជាជនសាមញ្ញមើលថាតើពួកគេ
មានលក្ខណៈបែបណា និងរបៀបដែលពួកគេត្រូវបានគេចាត់ទុកជាប្រសិទ្ធពរជា

ដំបូង ខ្ញុំចង់តវ៉ាចំពោះបុរសដែលគោរពព្រះទាំងអស់ថា ខ្ញុំមិនប្រកាន់យកការ
ឈ្មោះប្រកែកគ្នាអំពីឈ្មោះនេះចេញពីការចង់ឈ្មោះប្រកែកគ្នានោះទេ ប៉ុន្តែខ្ញុំត្រូវ
បានដឹកនាំដោយហេតុផលដ៏ធ្ងន់ដើម្បីវាយប្រហារការប្រើប្រាស់ខុស ។ ខ្ញុំដឹង
ច្បាស់ថា គ្រិស្តបរិស័ទគឺជាម្ចាស់នៃពាក្យសម្តី និងរបស់ទាំងអស់ ដូច្នេះហើយ
អាចអនុវត្តពាក្យទៅអ្វីៗទាំងអស់ ដូចដែលពួកគេជ្រើសរើសបានផ្តល់នូវសុភវិនិច្ឆ័យ
ទោះបីវាអាចមានការប្រើប្រាស់មិនត្រឹមត្រូវខ្លះក្នុងការនិយាយក៏ដោយ ។ ខ្ញុំ
ផ្តល់អ្វីៗទាំងអស់នេះ ទោះបីវាប្រសើរជាងសម្រាប់ពាក្យដើម្បីជាកម្មវត្ថុជាជាង
ពាក្យ ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងពាក្យ "ប្រសិទ្ធិពរ" ករណីគឺខុសគ្នា ។ សម្រាប់អ្នក
ទាំងឡាយណាដែលធ្វើពិធីប្រសិទ្ធិទាំងប្រាំពីរ អនុវត្តទាំងអស់គ្នា និយមន័យថា
ពួកគេគឺជាទម្រង់នៃព្រះគុណដែលមើលមិនឃើញ ។ ពួកគេធ្វើគ្រឿងប្រដាប់
ទាំងអស់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ជាឧបករណ៍សម្រាប់ផ្តល់សេចក្តីសុចរិត
មធ្យោបាយនៃការទទួលបានព្រះគុណ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ចៅហ្វាយនៃ
ប្រយោគផ្ទាល់បានបដិសេធថាប្រសិទ្ធិពរនៃច្បាប់ម៉ូសេត្រូវបានហៅយ៉ាងត្រឹមត្រូវ
តាមឈ្មោះនោះ ត្បិតពួកគេមិនបានផ្តល់អ្វីដែលពួកគេកំណត់ទុកជាមុន ។ វាជា
ការអត់ធ្មត់ ខ្ញុំសូមឲ្យនិមិត្តសញ្ញាទាំងនោះដែលព្រះអម្ចាស់បានឧទ្ទិសដោយព្រះឱ
ស្ឋរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់ ហើយការសន្យាដ៏អស្ចារ្យណាដែលមិនគួរចាត់ទុកជាសាក្រា
ម៉ង់ឡើយ ។ ហើយថាគ្រប់ពេលដែលកិត្តិយសនេះគួរតែត្រូវបានផ្ទេរទៅពិធីទាំង
នោះដែលមនុស្សបានរៀបចំដោយខ្លួនឯងឬយ៉ាងហោចណាស់គោរពដោយគ្មាន
បញ្ជារបស់ព្រះ? ដូច្នេះ សូមឲ្យពួកគេផ្លាស់ប្តូរនិយមន័យនៃពាក្យនេះ ឬចៀស
វាងការប្រើពាក្យនេះ ដែលក្រោយមកនាំឲ្យមានការយល់ឃើញមិនពិត និងមិន
សមហេតុផល ។ ឧបាទានកូន្ទ (គេថា) គឺជារូប និងបុព្វហេតុនៃព្រះគុណ

ដែលមើលមិនឃើញ ព្រោះវាជាសាក្រាម៉ង់ ។ ដោយសារយើងមិនអាចទទួលយកឯកសារយោងនេះដោយប្រាជ្ញារបស់ពួកគេទេ ច្បាស់ណាស់យើងមិនអាចទទួលយកការសន្និដ្ឋាននេះដោយប្រាជ្ញារបស់ពួកគេបានទេ ប្រាកដណាស់យើងត្រូវប្រកួតប្រជែងពួកគេនៅក្នុងពាក្យខ្លួនឯង ក្រែងលោតម្ល៉េះយើងអនុញ្ញាតឱ្យវាជ្រាបជាឱកាសសម្រាប់កំហុសបែបនេះ ។ ជាថ្មីម្តងទៀត នៅពេលពួកគេអនុម័តវាជាសាក្រាម៉ង់ នោះពួកគេបានបន្ថែមហេតុផលថា វាមានសញ្ញា និងពាក្យខាងក្រៅ ។ បើយើងរកមិនឃើញពាក្យបញ្ជា ឬការសន្យា តើយើងអាចធ្វើអ្វីផ្សេងទៀត ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញ?

2. ព្រះជាម្ចាស់តែមួយគត់ដែលអាចប្រទានប្រសិទ្ធិពរ ។

ឥឡូវនេះ វាហាក់បីដូចជាយើងមិនឈ្លោះប្រកែកគ្នាលើពាក្យនោះទេ ប៉ុន្តែកំពុងលើកឡើងនូវភាពចម្លែងចម្រាស់ចាំបាច់អំពីរឿងនោះ ។ យោងតាម យើងត្រូវតែរក្សានូវអ្វីដែលយើងបានបញ្ជាក់ពីមុនដោយអំណះអំណាងដែលមើលមិនឃើញថាការសម្រេចចិត្តក្នុងការបង្កើតសាក្រាម៉ង់គឺអាស្រ័យលើព្រះតែមួយគត់ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ប្រសិទ្ធិពរត្រូវតែដោយការសន្យាដ៏ប្រាកដរបស់ព្រះ ដើម្បីលើកទឹកចិត្ត និងសម្រាលទុក្ខមនសិការនៃជំនឿ ដែលមិនអាចទទួលបានភាពប្រាកដប្រជានេះពីមនុស្សឡើយ ។ សាក្រាម៉ង់ត្រូវតែសម្រាប់យើងជាទីបន្ទាល់អំពីព្រះហឫទ័យល្អរបស់ព្រះចំពោះយើង ដែលគ្មានទេវតា ឬទេវតាណាអាចធ្វើជាសាក្រាម៉ង់បានឡើយ ព្រោះគ្មានអ្នកណាជាទីប្រឹក្សារបស់ព្រះឡើយ (អេសាយ ៤០:១៣; រ៉ូម ១១:៣៤) ។ ដូច្នេះ មានតែលោកប៉ុណ្ណោះដែល មានសិទ្ធិអំណាចស្របច្បាប់ផ្ទៃក្នុងទីបន្ទាល់អំពីខ្លួនគាត់ចំពោះយើង តាមរយៈព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ។ ប្រសិទ្ធិពរគឺជាគ្រាដែលសេចក្តីសញ្ញា ឬការសន្យារបស់ព្រះត្រូវបានបោះត្រា ។ ប៉ុន្តែ

វាមិនអាចត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់ជាមួយវត្ថុបរិសុទ្ធ និងធាតុនៃពិភពលោកនេះឡើយ លុះត្រាតែវាត្រូវបានបង្កើតជារូបរាង និងរចនាសម្រាប់វាដោយអំណាចរបស់ ព្រះ ។ ដូច្នេះហើយ មនុស្សមិនអាចបង្កើតប្រសិទ្ធិពរបានទេ ព្រោះវាមិនស្ថិត ក្នុងអំណាចរបស់មនុស្សក្នុងការធ្វើឱ្យអាចកំបាំងដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះត្រូវបានលាក់ ទុកក្រោមរឿងដ៏រាបទាបបែបនេះឡើយ ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះត្រូវមានមុន ដើម្បីធ្វើសាក្រាម៉ង់ជាសាក្រាម៉ង់ ដូចដែល Augustine បញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ ។ ជាងនេះទៅទៀត វាមានប្រយោជន៍ក្នុងការរក្សាភាពខុសគ្នាខ្លះៗរវាងប្រសិទ្ធិពរ និងពិធីផ្សេងទៀត លុះត្រាតែយើងចង់ធ្លាក់ចូលទៅក្នុងភាពមិនសមហេតុផលជា ច្រើន ។ សាវ័កបានអធិស្ឋានដោយលុតជង្គង់ [កិច្ចការ ។ ៧:៦០, ៩:៤០; ២០:៣៦; ២៦:១៤]; ដូច្នេះ បុរសនឹងមិនលុតជង្គង់ដោយគ្មានប្រសិទ្ធិទេ ។ ពួកសិស្សបានអធិស្ឋានទៅទិសខាងកើត ។ ការក្រឡេកមើលទៅទិសខាងកើតគួរ តែជាសាក្រាម៉ង់សម្រាប់យើង ។ ប៉ុលប្រាថ្នាឲ្យមនុស្សលើកដៃបរិសុទ្ធនៅគ្រប់ទី កន្លែង [ធម៌ម៉ូចទី១ ២:៨] ហើយគេចាំថាជាញឹកញាប់ពួកបរិសុទ្ធបានអធិស្ឋាន ដោយលើកដៃឡើង [ទំនុកដំកើង. ៦៣:៤; ៨៨:៩; ១៤១:២; ១៤៣:៦] ការ លើកដៃឡើងគួរតែក្លាយជាសាក្រាម៉ង់ ។ នៅទីបញ្ចប់កាយវិការទាំងអស់របស់ ពួកបរិសុទ្ធនឹងប្រែទៅជាសាក្រាម៉ង់ ។ ខ្ញុំនឹងមិនពន្យារសូម្បីតែលើបញ្ហាទាំងនេះ ប្រសិនបើពួកគេមិនបានទាក់ទងនឹងការលំបាកខ្លាំងជាងនេះ ។

3. ពាក្យថាប្រសិទ្ធិពរ មានចំនួនប្រាំពីរនៅក្នុងក្រុមជំនុំបុរាណ

បើគេចង់សង្កត់យើងជាមួយនឹងសិទ្ធិអំណាចនៃព្រះវិហារបុរាណ ខ្ញុំគេបោកប ញ្ឆោត ។ សម្រាប់គ្មានកន្លែងណាក្នុងចំណោមអ្នកសរសេរសាសនាទេគឺលេខ "ប្រាំពីរ" នេះត្រូវបានគេរកឃើញ ហើយវាមិនប្រាកដទេថានៅពេលណាដែលវា

បានចូលដំបូង ។ ខ្ញុំពិតជាទទួលស្គាល់ថាពេលខ្លះពួកគេមានសេរីភាពក្នុងការប្រើប្រាស់ពាក្យ "ប្រសិទ្ធិពរ" ។ ប៉ុន្តែតើពួកគេមានន័យយ៉ាងណាចំពោះវា? ពួកគេមានន័យថា ពិធីទាំងអស់ និងពិធីខាងក្រៅ និងការអនុវត្តការគោរពបូជាទាំងអស់ ។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់មកនិយាយអំពីទីសំគាល់ទាំងនោះដែលត្រូវតែជាសក្ខីភាពនៃព្រះគុណដ៏ទេវភាពចំពោះយើង ពួកគេពេញចិត្តនឹងទាំងពីរនេះ គឺពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងពិធីបុណ្យ Eucharist ។ ក្រែងមានអ្នកណាគិតថាខ្ញុំកំពុងតែអះអាងរឿងនេះដោយមិនពិត ខ្ញុំនឹងយោងទីនេះទៅកាន់ទីបន្ទាល់មួយចំនួនរបស់ Augustine ។ គាត់និយាយទៅកាន់ Januarius; "ជាដំបូង ខ្ញុំចង់ឱ្យអ្នកយល់នូវអ្វីដែលជាចំណុចសំខាន់នៃការពិភាក្សានេះ ដែលថា ព្រះគ្រីស្ទនៃយើង (ដូចដែលទ្រង់មានបន្ទូលនៅក្នុងដំណឹងល្អ) បានដាក់នីមជ្ជទន់ភ្លន់ និងបន្ទុកស្រាលមកលើយើង (ម៉ាថាយ 11:29-30) ។ តាមលោកបានចងភ្ជាប់សង្គមនៃមនុស្សថ្មីដោយសាក្រាម៉ង់មានចំនួនតិចណាស់ ងាយនឹងសង្កេតឃើញមានអត្ថន័យល្អណាស់ ។ ទាំងនេះគឺជាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ឧទ្ទិសដោយព្រះនាមនៃព្រះត្រីឯក និងការរួបរួមនៃរូបកាយ និងព្រះលោហិតរបស់ព្រះអម្ចាស់ និងផ្សេងទៀតដែលត្រូវបានអនុម័តនៅក្នុងបទគម្ពីរ Canonical ។ ជាថ្មីម្តងទៀត គាត់និយាយនៅក្នុងគោលលទ្ធិរបស់គ្រីស្តសាសនិកថា "ចាប់តាំងពីការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះអម្ចាស់មក ព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់ និងការបង្រៀនរបស់សាវ័កបានអនុញ្ញាតទីសំគាល់មួយចំនួនជំនួសឱ្យមនុស្សជាច្រើន ដែលងាយស្រួលអនុវត្ត មានភាពតម្កើងបំផុតក្នុងអត្ថន័យ បរិសុទ្ធបំផុតក្នុងការគោរព ។ ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនិងពិធីបុណ្យសព និងព្រះលោហិតរបស់ព្រះអម្ចាស់» ។ ហេតុអ្វីបានជាគាត់មិននិយាយអំពីលេខ "ប្រាំពីរ" ដ៏ពិសិដ្ឋនេះ? ជាថ្មីម្តងទៀត គាត់និយាយនៅក្នុង

គោលលទ្ធិរបស់គ្រិស្តសាសនិកថា "ចាប់តាំងពីការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះអម្ចាស់ មក ព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់ និងការបង្រៀនរបស់សាវ័កបានអនុញ្ញាតទីសំគាល់មួយ ចំនួនជំនួសឱ្យមនុស្សជាច្រើន ដែលងាយស្រួលអនុវត្ត មានភាពតម្កើងបំផុតក្នុង អត្ថន័យ បរិសុទ្ធបំផុតក្នុងការគោរព ។ ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងពិធីបុណ្យសព និងព្រះលោហិតរបស់ព្រះអម្ចាស់» ។ ហេតុអ្វីបានជាគាត់មិននិយាយអំពីលេខ "ប្រាំពីរ" ដ៏ពិសិដ្ឋនេះ?

(ការបញ្ជាក់មិនមែនជាសាក្រាម៉ង់៖ ការអនុវត្តដំបូងនៃការទទួលបន្ទាប់ពីការ ណែនាំត្រូវបានស្តារឡើងវិញ 4-13)

4. ទំនៀមទម្លាប់នៃក្រុមជំនុំបុរាណ

នៅសម័យដើម វាជាទំនៀមទម្លាប់សម្រាប់កូនៗរបស់គ្រិស្តបរិស័ទ បន្ទាប់ពីពួក គេធំពេញវ័យ ត្រូវបានគេនាំមកនៅចំពោះមុខសង្ឃរាជ ដើម្បីបំពេញកាតព្វកិច្ច ដែលតម្រូវដោយអ្នកទាំងឡាយណាដែលជាមនុស្សពេញវ័យបានថ្វាយខ្លួនសម្រាប់ ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ សម្រាប់អ្នកក្រោយមកអង្គុយនៅក្នុងចំណោមអ្នកកាន់ សាសនារហូតដល់ទទួលបានការណែនាំយ៉ាងត្រឹមត្រូវក្នុងអាថ៌កំបាំងនៃសេចក្តី ជំនឿ នោះគេអាចសារភាពសេចក្តីជំនឿរបស់ខ្លួននៅចំពោះមុខសង្ឃរាជ និង មនុស្ស ។ ហេតុដូច្នេះហើយ អ្នកដែលបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកជាទារក ដោយសារតែពួកគេបានចេញរួចបានសារភាពសេចក្តីជំនឿនៅចំពោះមុខក្រុមជំនុំ គឺនៅចុងបញ្ចប់នៃកុមារភាពរបស់ពួកគេ ឬនៅដើមវ័យជំទង់ម្តងទៀត បាន បង្ហាញដោយឪពុកម្តាយរបស់ពួកគេ ហើយត្រូវបានពិនិត្យដោយប៊ីស្សេរយោង ទៅតាម ទម្រង់នៃអធិប្បាយ ដែលកាលនោះជាទម្រង់ច្បាស់លាស់ និងក្នុងការ

ប្រើប្រាស់ទូទៅ ។ ប៉ុន្តែដើម្បីឱ្យទង្វើនេះ ធ្វើឡើងដោយខ្លួនវាផ្ទាល់ ដើម្បីឱ្យ
មានទម្ងន់ និងវិសុទ្ធ អាចមានការគោរព និងថ្លៃថ្នូរជាងមុន ពិធីដាក់ព្រះហស្ត
ក៏ត្រូវបានបន្ថែមផងដែរ ។ ដូច្នេះ យុវជន នៅពេលដែលជំនឿរបស់គាត់ត្រូវ
បានយល់ព្រម នោះត្រូវបានបដិសេធដោយពរជ័យដ៏ឧឡារិក ។ អ្នកនិពន្ធ
បុរាណតែងលើកឡើងអំពីការអនុវត្តនេះជាញឹកញាប់ ។ សម្តេចប៉ាប ឡេអូ
មានបន្ទូលថា “ប្រសិនបើសេនាណាម្នាក់ត្រឡប់ពីពួកទុច្ចរិតវិញ សូមកុំឲ្យគាត់
ទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកម្តងទៀតឡើយ ប៉ុន្តែសូមឲ្យព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណ ដែល
ខ្វះខាតក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ប្រគល់មកលើគាត់ ដោយការដាក់ដៃរបស់ប៊ីស្ស
៣ ។ នៅទីនេះ ខ្មាំងសត្រូវរបស់យើងនឹងស្រែកថា ពិធីដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ
ត្រូវបានប្រទានមក ត្រូវបានគេហៅថាសាក្រាម៉ង់យ៉ាងត្រឹមត្រូវ ។ ប៉ុន្តែ Les
ខ្លួនគាត់នៅកន្លែងផ្សេងទៀតពន្យល់ពីអត្ថន័យដែលគាត់មានន័យដោយពាក្យទាំង
នេះ ៖ «កុំឱ្យអ្នកណាដែលបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកក្នុងចំណោមពួកអ្នកខុសឆ្គង
នោះ ទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកឡើងវិញឡើយ ប៉ុន្តែសូមឱ្យគាត់ត្រូវបានបញ្ជាក់តាម
រយៈការដាក់ដៃលើការអធិស្ឋាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ សម្រាប់គាត់បានទទួល
តែទម្រង់នៃការជ្រមុជទឹកដោយគ្មានការញែកជាបរិសុទ្ធ» ។ ជេរ៉ូមក៏បានលើក
ឡើងអំពីរឿងនេះប្រឆាំងនឹងពួកLuciferians ។ ទោះបីជាខ្ញុំមិនបដិសេធថា
Jerome មានកំហុសខ្លះនៅទីនេះក៏ដោយ ក្នុងការនិយាយថាការប្រតិបត្តិគឺជាសា
រីកក៏ដោយ ក៏គាត់នៅឆ្ងាយពីភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់បុរសទាំងនេះដែរ ។ ហើយគាត់
មានលក្ខណៈគ្រប់គ្រាន់នៅពេលគាត់បន្ថែមថាទង្វើនៃពរនេះត្រូវបានផ្តល់ឱ្យទៅប៊ី
ស្ស៣តែម្នាក់ឯង គោរពដល់គ្រីស្តសាសនាច្រើនជាងការចាំបាច់ខាងច្បាប់ ។
ហេតុដូច្នេះហើយ ខ្ញុំសូមយល់ព្រមយ៉ាងកក់ក្តៅចំពោះការដាក់ដៃបែបនេះ ដែល

ត្រូវបានធ្វើឡើងយ៉ាងសាមញ្ញជាទម្រង់នៃពរជ័យ ហើយសូមជូនពរឱ្យវាត្រូវបាន
ស្តារឡើងវិញនូវការប្រើប្រាស់ដ៏បរិសុទ្ធនៅថ្ងៃនេះ ។

**5. ការអភិវឌ្ឍន៍ពេញលេញនិងអត្ថន័យនៃការបញ្ជាក់យោងទៅតាមការ
បង្រៀនរ៉ូម៉ាំង**

ប៉ុន្តែ យុគសម័យក្រោយមក ដោយបានបិទបាំងការពិតបានយ៉ាងល្អ បាន
បង្កើតការអនុលោមតាមប្រភេទមួយចំនួនដែលជាសាក្រាម៉ង់របស់ព្រះ ។ ពួកគេ
បានក្លែងបន្លំថាអំណាចនៃការបញ្ជាក់គឺដើម្បីផ្តល់សម្រាប់ការកើនឡើងនៃព្រះ
គុណ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលត្រូវបានប្រគល់នៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក
សម្រាប់គ្មានកំហុស ដើម្បីបញ្ជាក់អំពីការប្រយុទ្ធនឹងអ្នកដែលទទួលបុណ្យជ្រមុជ
ទឹកត្រូវបានបង្កើតជីវិតឡើងវិញ ។ ការបញ្ជាក់នេះត្រូវបានអនុវត្តជាមួយនឹងការ
ចាក់ប្រេងតាំង និងជាមួយរូបមន្តនេះ ៖ « ខ្ញុំសម្គាល់អ្នកដោយសញ្ញានៃឈើឆ្កាង
ដ៏រិសុទ្ធ ហើយបញ្ជាក់អ្នកជាមួយនឹងគ្រីស្ទបរិសុទ្ធនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ក្នុងព្រះនាម
នៃព្រះវរបិតា ព្រះរាជបុត្រា និងនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ » ។ ធ្វើបានស្អាតគួរឱ្យ
ទាក់ទាញ! ប៉ុន្តែ តើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលសន្យាថានឹងមានព្រះវិញ្ញាណ
បរិសុទ្ធនៅទីនេះនៅឯណា? ពួកគេមិនអាចបង្ហាញយើងនូវរឿងតែមួយបាន
ទេ ។ តើពួកគេនឹងធានាយើងដោយរបៀបណាថា គ្រីស្ទបរិសុទ្ធរបស់ពួកគេជា
វត្ថុនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ? យើងឃើញប្រេង—ជាអង្គធាតុរាវខាញ់—គ្មានអ្វី
ផ្សេងទៀតទេ ។ Augustine និយាយថា « សូមឲ្យពាក្យត្រូវបន្ថែមទៅក្នុង
ធាតុ នោះវានឹងក្លាយទៅជាសាក្រាម៉ង់ » ។ ខ្ញុំនិយាយថា អនុញ្ញាតឱ្យពួក
គេបញ្ចេញពាក្យនេះ ប្រសិនបើពួកគេចង់ឱ្យយើងឃើញនៅក្នុងប្រេងអ្វីផ្សេងក្រៅ
ពីប្រេង ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកគេទទួលស្គាល់ខ្លួនឯង ដូចដែលពួកគេគួរតែធ្វើជា

អ្នកបម្រើនៃប្រសិទ្ធិពរ នោះយើងនឹងគ្មានហេតុផលដើម្បីស្តាប់ស្តាប់ទៀតទេ ។
 នេះជាច្បាប់ទីមួយរបស់បេសកជន មិនធ្វើអ្វីដោយគ្មានការបញ្ជា ។ មកឥឡូវ
 នេះ សូមឲ្យគេចេញបញ្ជាខ្លះសម្រាប់បេសកម្មនេះ ហើយខ្ញុំមិននិយាយពាក្យ
 ផ្សេងទេ ។ ប្រសិនបើពួកគេគ្មានការបង្គាប់បញ្ជា ពួកគេមិនអាចដោះសារភាព
 ក្លាហានដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ពួកគេបានឡើយ ។ ក្នុងន័យនេះ ព្រះអម្ចាស់បានសួរពួក
 ផារីស៊ីថា តើបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់យ៉ូហានមកពីស្ថានសួគ៌ ឬមកពីមនុស្ស ។
 ប្រសិនបើពួកគេបានឆ្លើយថា "ពីមនុស្ស" គាត់នឹងបង្ហាញថាវាតូចតាច និង
 ឥតប្រយោជន៍ ។ ប្រសិនបើ «មកពីស្ថានសួគ៌» នោះពួកគេនឹងត្រូវបង្ខំឲ្យទទួល
 ស្គាល់គោលលទ្ធិរបស់យ៉ូហាន ។ ដូច្នេះ ដើម្បីកុំឲ្យគេនិយាយបង្កាច់បង្ខូចយ៉ូ
 ហានខ្លាំងពេក គេមិនហ៊ានសារភាពថាមកពីមនុស្សទេ (ម៉ាថាយ ២១:២៥-
 ២៧) ។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើការបញ្ជាក់ពីមកពីមនុស្សប្រុស វាត្រូវបានបង្ហាញថា
 ឥតប្រយោជន៍ និងមិនសូវគិតគូរ ។ ប្រសិនបើគូប្រជែងរបស់យើងចង់បញ្ចុះ
 បញ្ចូលយើងថាវាមកពីស្ថានសួគ៌ អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេបង្ហាញវា ។

6. ប្តឹងសាទុក្ខចំពោះសាវ័កដែលដាក់លេខសម្គាល់ដោយគ្មានមូលដ្ឋាន

ពិតប្រាកដណាស់ ពួកគេការពារខ្លួនជាមួយនឹងគំរូរបស់ពួកសាវ័ក ដែលចៅក្រម
 មិនបានធ្វើអ្វីដោយប្រញាប់ប្រញាល់ឡើយ ។ ពិត យើងក៏មិនបន្ទោសពួកគេដែរ
 ប្រសិនបើពួកគេបង្ហាញខ្លួនឯងថាជាអ្នកដើរតាមពួកសាវ័ក ។ ប៉ុន្តែ តើសាវ័ក
 បានធ្វើអ្វី? លូកាប្រាប់ក្នុងកិច្ចការថា សាវ័កដែលនៅក្រុងយេរូសាឡឹម កាលគេ
 បានឮថាស្រុកសាម៉ារីទទួលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ក៏ចាត់ពេត្រុស និងយ៉ូហានទៅឯ
 នោះ ។ សាវ័កទាំងនេះបានអធិស្ឋានសម្រាប់សាសន៍សាម៉ារីដើម្បីឲ្យពួកគេអាច
 ទទួលបានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលមិនទាន់យាងមកសណ្ឋិតលើពួកគេណាមួយ

នៅឡើយទេ ដ្បិតពួកគេបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកក្នុងព្រះនាមរបស់ព្រះយេស៊ូ ប៉ុណ្ណោះ ។ ពេលពួកគេបានអធិស្ឋាន ពួកគេបានដាក់ដៃលើពួកគេ ហើយតាមរយៈការដាក់ដៃលើនេះ ជនជាតិសាម៉ាវីបានទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ [កិច្ចការ ៨:១៤-១៧] ។ ហើយគាត់និយាយជាញឹកញាប់អំពីការដាក់ដៃលើនេះ [កិច្ចការ ៦:៦; ៨:១៧; ១៣:៣; ១៩:៦] ។ ខ្ញុំឮនូវអ្វីដែលសាវ័កបានធ្វើ នោះគឺថាពួកគេបានបំពេញកិច្ចបម្រើរបស់ខ្លួនដោយស្មោះត្រង់ ។ ព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យឲ្យព្រះគុណដែលអាចមើលឃើញ និងអស្ចារ្យនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលបន្ទាប់មកទ្រង់បានបង្ហូរមកលើស្រ្តីរបស់ទ្រង់ ត្រូវបានគ្រប់គ្រង និងចែកចាយដោយសាវ័ករបស់ទ្រង់តាមរយៈការដាក់ដៃ ។ ខ្ញុំគិតថា គ្មានអាថ៌កំបាំងអ្វីកាន់តែស៊ីជម្រៅនោះទេ ដែលបញ្ជាក់ពីការដាក់ដៃ ប៉ុន្តែការបកស្រាយរបស់ខ្ញុំគឺថា ពួកគេបានប្រើពិធីបែបនេះ ដើម្បីបញ្ជាក់ដោយការយល់ការរបស់ពួកគេថា ពួកគេសរសើរដល់ព្រះ ហើយដូចដែលវាត្រូវបានគេថ្វាយដល់គាត់ ដែលពួកគេបានដាក់ដៃ ។ ប្រសិនបើកិច្ចការដែលពួកសាវ័កបានអនុវត្តនោះនៅតែមាននៅក្នុងក្រុមជំនុំ ការដាក់ដៃក៏ត្រូវរក្សាទុកដែរ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារព្រះគុណនោះបានឈប់ផ្តល់ឲ្យតើការដាក់ដៃបម្រើក្នុងគោលបំណងអ្វី? ប្រាកដណាស់ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅតែមានវត្តមានក្នុងចំណោមមាស្រ្តរបស់ព្រះ ត្បិតព្រះវិហារមិនអាចឈរបានទេលុះត្រាតែទ្រង់ជាអ្នកគ្រប់គ្រង ។ ដ្បិតយើងមានសេចក្តីសន្យាដ៏អស់កល្បនិងជានិរន្តរ៍មួយ ដែលព្រះគ្រីស្ទត្រាស់ហៅដល់ខ្លួនអ្នកដែលស្រេក នោះនឹងបានផឹកទឹករស់ [យ៉ូហាន ៧:៣៧; អ៊ីស៊ាយ ៥៥:១; យ៉ូហាន ៤:១០; ៧:៣៨] ។ ប៉ុន្តែ អំណាច និងការអស្ចារ្យទាំងនោះដែលបានធ្វើការដែលត្រូវបានចែកចាយដោយការដាក់ដៃបានឈប់ ។ ហើយពួកគេត្រូវចំណាយពេលត្រឹមតែមួយពេល

ប៉ុណ្ណោះ ។ ព្រោះវាជាការសមគួរដែលការផ្សាយដំណឹងល្អថ្មី និងរាជាណាចក្រថ្មី របស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវតែត្រូវបានបំភ្លឺ និងលើកតម្កើងដោយអព្វហេតុដែលមិនធ្លាប់ ឮ និងអស្ចារ្យ ។ នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់ឈប់ពីរឿងទាំងនេះ ទ្រង់មិនបាន បោះបង់ចោលសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់ទាំងស្រុងនោះទេ ប៉ុន្តែបានប្រកាសថា ភាពអស្ចារ្យនៃនគរទ្រង់ និងសេចក្តីថ្លៃថ្នូរនៃព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ត្រូវបានលាត ត្រដាងយ៉ាងល្អឥតខ្ចោះ ។ បើដូច្នេះ តើតួអង្គទាំងនេះនឹងនិយាយថាធ្វើតាមសារី កក្កដន័យអ្វី? ពួកគេគួរតែយកវាមកជាមួយនឹងការដាក់ដៃ ដើម្បីឱ្យអំណាច ជាក់ស្តែងនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធអាចត្រូវបានបង្ហាញភ្លាមៗ ។ នេះពួកគេមិនបាន សម្រេចទេ ។ ចុះហេតុអ្វីបានជាគេអួតថាការដាក់ដៃជារបស់គេ ដែលយើងអាន ពិតជាប្រើក្នុងចំណោមសារីក ប៉ុន្តែសម្រាប់ចុងបញ្ចប់ខុសគ្នាទាំងស្រុង?

7. ការលាបប្រេងគឺជាប្រសិទ្ធិពរ ក្លែងក្លាយ

នេះគឺសមហេតុផលដូចជាការបង្រៀនថា ដង្ហើមដែលព្រះអម្ចាស់បានដកដង្ហើម មកលើពួកសិស្សទ្រង់ [យ៉ូហាន 20:22] គឺជាប្រសិទ្ធិពរដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ បានប្រទានមក ។ ប៉ុន្តែ កាលដែលព្រះអម្ចាស់បានធ្វើការនេះម្តង ទ្រង់មិនបាន មានន័យថា យើងក៏គួរធ្វើដូច្នោះដែរ ។ ដូចគ្នាដែរ សារីកក៏ដាក់ដៃសម្រាប់ ពេលដែលវាគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់ ដែលឃើញព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធត្រូវបានចែកចាយតាមការអធិស្ឋានរបស់ពួកគេ មិនមែនដើម្បីអោយកូន ចៅរបស់ពួកគេធ្វើត្រាប់តាមតែប៉ុណ្ណោះ ហើយគ្មានផលចំណេញ ក្លែងក្លាយ និង សញ្ញាទេដូចសត្វស្វាទាំងនេះធ្វើ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកគេបង្ហាញថានៅពេល ដាក់ដៃពួកគេដើរតាមសារីក (ដែលពួកគេមិនមានភាពស្រដៀងគ្នានឹងសារីក ក្រៅតែពីការខ្លះខ្លះខុសមួយប្រភេទ) ប៉ុន្តែតើប្រេងដែលគេហៅថា « ប្រេងនៃ

សេចក្តីសង្គ្រោះ» មកពីណា? តើនរណាបង្រៀនពួកគេឲ្យស្វែងរកសេចក្តីសង្គ្រោះក្នុងប្រេង? តើអ្នកណាបង្រៀនពួកគេឱ្យសន្មតថាវា អំណាចដើម្បីបញ្ជាក់? តើប៉ុលដែលទាញយើងឲ្យឃ្លាតឆ្ងាយពីធាតុនៃពិភពលោកនេះឬទេ [កូរិនថូស ៤: ៩] ដែលមិនថ្កោលទោសអ្វីក្រៅពីការប្រកាន់ខ្ជាប់នឹងការប្រតិបត្តិដ៏តូចនោះ [កូរិនថូស. ២:២០] ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំប្រកាសដោយក្លាហាន មិនមែនមកពីខ្លួនខ្ញុំទេ ប៉ុន្តែមកពីព្រះអម្ចាស់ ៖ អស់អ្នកដែលហៅប្រេងថា «ប្រេងនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ» ស្បថចំពោះសេចក្តីសង្គ្រោះដែលមានក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។ ពួកគេបដិសេធព្រះគ្រីស្ទ ហើយពួកគេគ្មានចំណែកក្នុងនគរបស់ព្រះឡើយ ។ សម្រាប់ប្រេងគឺសម្រាប់ពោះ និងពោះសម្រាប់ប្រេង; ព្រះអម្ចាស់នឹងបំផ្លាញទាំងពីរ [កូរិនថូសទី១ ៦:១៣] ។ ចំពោះធាតុខ្សោយទាំងអស់នេះដែលពុករលួយដោយការប្រើប្រាស់មិនជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងវាជាណាចក្ររបស់ព្រះទេ ដែលជាខាងវិញ្ញាណ ហើយនឹងមិនសាបសូន្យឡើយ ។ អីចឹង? តើនឹងមាននរណាម្នាក់សួរថា « តើអ្នកវាស់ទឹកដែលយើងទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកដោយដំបងតែមួយ និងនំប៉័ង និងស្រាដែលត្រូវបាននិងពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់ឬទេ? ខ្ញុំឆ្លើយថា ៖ ក្នុងប្រសិទ្ធិពរដែលព្រះបានប្រទានឲ្យមានរឿងពីរដែលត្រូវកត់សម្គាល់ ៖ រូបធាតុនៃរូបកាយដែលត្រូវបានកំណត់ចំពោះយើង និងទម្រង់ដែលស្នើចសរសើរចំពោះវាដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដែលក្នុងនោះមានកម្លាំងទាំងស្រុង ។ ដូច្នេះ នៅពេលដែលពួកគេរក្សាសារធាតុរបស់ពួកគេគឺនំប៉័ង ស្រា ទឹក ដែលត្រូវបានចម្លាយដល់យើងក្នុងពិធីប្រសិទ្ធិសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ប៉ុលគីលូជានិច្ច ៖ « អាហារសម្រាប់ពោះ និងពោះសម្រាប់អាហារ ។ ព្រះទ្រង់នឹងបំផ្លាញទាំងពីរ» [១ កូរិនថូស ៦:១៣] ។ ដ្បិតគេរលត់ទៅ ហើយរលត់ទៅតាមទម្រង់នៃលោកីយ៍នេះ [១ កូរិនថូស. ៧:

៣១] ។ ប៉ុន្តែរហូតមកដល់ពេលនេះ ពួកគេត្រូវបានញែកជាបរិសុទ្ធដោយ ពិភពលោករបស់ព្រះដើម្បីធ្វើការប្រសិទ្ធិពរ នោះពួកគេមិនឃុំយើងក្នុងសាច់ ឈាមទេ ប៉ុន្តែបង្រៀនយើងយ៉ាងពិតប្រាកដ និងខាងវិញ្ញាណ ។

8. ការបញ្ជាក់ជាតម្លៃនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ។

ប៉ុន្តែសូមឱ្យយើងធ្វើការស៊ើបអង្កេតឱ្យបានដិតដល់បន្ថែមទៀតថា តើសត្វចម្លែក ប៉ុន្មានក្បាលនេះស៊ី និងចិញ្ចឹម ។ ពួកអ្នករើសតាំងទាំងនេះនិយាយថាព្រះ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធត្រូវបានប្រទាននៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកសម្រាប់ភាពគ្មានកំហុស ។ នៅក្នុងការបញ្ជាក់, សម្រាប់ការកើនឡើងនៃព្រះគុណ; ថានៅក្នុងពិធី បុណ្យជ្រមុជទឹក យើងត្រូវបានបង្កើតឡើងវិញដល់ជីវិត ។ នៅក្នុងការបញ្ជាក់ យើងត្រូវបានបំពាក់សម្រាប់ការប្រយុទ្ធ ។ ហើយពួកគេពិតជាអៀនខ្មាសខ្លាំង ណាស់ក្នុងការបដិសេធថាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកអាចត្រូវបានបញ្ចប់ដោយត្រឹមត្រូវ ដោយគ្មានការបញ្ជាក់! អំពើអាក្រក់អី! តើយើងមិនត្រូវបានគេបញ្ចុះក្នុងពិធី បុណ្យជ្រមុជទឹកជាមួយព្រះគ្រីស្ទទេ ហើយបានចូលរួមក្នុងការសោយទិវង្គតរបស់ ទ្រង់ ដើម្បីយើងក៏អាចជាអ្នករួមចំណែកក្នុងការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ [រ៉ូម. ៦: ៤-៥]? ជាងនេះទៅទៀត ចំណងមិត្តភាពជាមួយការសុគត និងជីវិតរបស់ព្រះ គ្រីស្ទ ប៉ុន្តែពន្យល់ថាជាការស្លាប់របស់សាច់ឈាមរបស់យើង និងការរស់ឡើងវិញ នៃវិញ្ញាណ ពីព្រោះ «បុរសចំណាស់របស់យើងត្រូវបានឆ្កាង» [រ៉ូម. ៦:៦] ដើម្បី«យើងអាចដើរក្នុងជីវិតថ្មី» [រ៉ូម. ៦:៥] ។ តើវាត្រូវបំពាក់អ្វីសម្រាប់ សមរភូមិ ប៉ុន្តែនេះ? ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើពួកគេគិតថាគ្មានអ្វីអាចជាន់ឈ្លីព្រះ បន្ទូលរបស់ព្រះទេ ហេតុអ្វីបានយ៉ាងហោចណាស់ពួកគេមិនគោរពព្រះវិហារ ដែលពួកគេចង់ហាក់ដូចជាចុះចូលក្នុងគ្រប់រូបភាពដូច្នេះ? ប៉ុន្តែ តើអំណះអំណា

ងអ្វីដែលធ្ងន់ជាងនេះអាចត្រូវបានលើកឡើងប្រឆាំងនឹងគោលលទ្ធិរបស់ពួកគេ
 ជាងក្រឹត្យរបស់ក្រុមប្រឹក្សាមីលវីសនោះ? ចែងថា៖ «អ្នកណាដែលនិយាយថា
 បុណ្យជ្រមុជទឹកគឺសម្រាប់តែការអភ័យទោសពីអំពើបាប ហើយមិនមែនជាជំនួយ
 សម្រាប់ព្រះគុណដែលនឹងមកដល់ទេ ចូរឲ្យអ្នកនោះមានចិត្តស្លូតបូតចុះ» ។
 ប៉ុន្តែ លូកា ក្នុងវគ្គបទគម្ពីរដែលយើងបានលើកឡើងបាននិយាយថា មនុស្ស
 ដែលមិនបានទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកក្នុងព្រះនាមនៃ
 ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ [កិច្ចការ ៨:១៦] ។ ក្នុងការនិយាយនេះ លូកាមិនគ្រាន់តែ
 បដិសេធថាអ្នកណាដែលជឿលើព្រះគ្រីស្ទដោយចិត្ត ហើយសារភាពព្រះដោយ
 មាត់គេបានទទួលអំណោយនៃវិញ្ញាណណាមួយ [រ៉ូម. ១០:១០] ។ ប៉ុន្តែ គាត់
 មានគំនិតក្នុងការទទួលវិញ្ញាណ ដែលដោយការបង្ហាញនូវអំណាច និងព្រះគុណ
 ដែលមើលឃើញត្រូវបានទទួល ។ ដូច្នេះ សាវ័កត្រូវបានគេនិយាយថាបានទទួល
 វិញ្ញាណនៅថ្ងៃបុណ្យទី៥០ [កិច្ចការ ១ ២:៤] កាលដែលព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលទៅ
 គេជាយូរមកហើយថា «អ្នករាល់គ្នាមិនមែនជាអ្នកដែលនិយាយនោះទេ គឺជា
 វិញ្ញាណនៃព្រះវរបិតារបស់អ្នកដែលមានបន្ទូលក្នុងអ្នក» [ម៉ាថាយ ២:៤] ។ ១០:
 ២០] ។ អ្នកដែលមកពីព្រះ សង្កេតមើលការក្លែងបន្លំដ៏អាក្រក់ និងគ្រោះថ្នាក់
 របស់សាតាំង ។ ដើម្បីបំបាំងកាយដើម្បីទាញអ្នកដែលមិនប្រុងប្រយ័ត្នពីពិធី
 បុណ្យជ្រមុជទឹក គាត់និយាយកុហកថាអ្វីដែលត្រូវបានផ្តល់ឱ្យពិតប្រាកដនៅក្នុង
 ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកគឺត្រូវបានផ្តល់ឱ្យនៅក្នុងការបញ្ជាក់របស់គាត់ ។ ឥឡូវនេះ
 តើអ្នកណាអាចសង្ស័យថានេះជាគោលលទ្ធិរបស់សាតាំង ដែលកាត់ចេញពីពិធី
 បុណ្យជ្រមុជទឹក ការសន្យាត្រឹមត្រូវចំពោះពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក បញ្ចូន និងផ្ទេរ
 ពួកគេទៅកន្លែងផ្សេង? ខ្ញុំនិយាយថាឥឡូវនេះ យើងបានរកឃើញថាតើការ

ចាក់ប្រេងតាំងដីអស្ចារ្យនេះស្ថិតនៅលើមូលដ្ឋានអ្វី ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺ ៖ « អស់អ្នកដែលបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកក្នុងព្រះគ្រីស្ទ នោះបានថ្វាយព្រះគ្រីស្ទ ដោយអំណោយទានរបស់ទ្រង់ » (លោកុប្បត្តិ ៣:២៧) ។ ពាក្យរបស់អ្នក រើសតាំងគឺ « គ្មានការសន្យាណាមួយត្រូវបានទទួលក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ដើម្បីរៀបចំយើងសម្រាប់ការប្រយុទ្ធឡើយ » ។ ទីមួយគឺសំឡេងនៃសេចក្តីពិត ក្រោយមកទៀតត្រូវតែជាការមិនពិត ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ខ្ញុំអាចកំណត់ការ បញ្ជាក់នេះយ៉ាងពិតប្រាកដជាងអ្វីដែលពួកគេបានកំណត់វាមកទល់ពេលនេះ ៖ វាគឺជាការខឹងសម្បារយ៉ាងខ្លាំងប្រឆាំងនឹងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ដែលបិទបាំង ជាការពិត លុបចោលមុខងាររបស់វា ។ វាគឺជាការសន្យាមិនពិតរបស់អារក្ស ដែលទាញយើងចេញពីសេចក្តីពិតរបស់ព្រះ ។ ឬប្រសិនបើអ្នកចង់ វាគឺជាប្រេង ដែលរង្វេងនឹងភាពមិនពិតរបស់អារក្ស ដែលបញ្ឆោត និងទម្លាក់គំនិតសាមញ្ញ ទៅក្នុងភាពងងឹត ។

9. គោលលទ្ធិនៃភាពចាំបាច់នៃការបញ្ជាក់សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះគឺសមហេតុ សមផល

លើសពីនេះ ពួកគេបន្ថែមថា អ្នកជឿទាំងអស់គ្នាតែទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដោយការដាក់ដៃលើបន្ទាប់ពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ដូច្នេះពួកគេអាចត្រូវបានរក ឃើញថាជាគ្រីស្ទបរិសុទ្ធពេញលេញ ។ ដ្បិតនឹងមិនមានគ្រីស្ទបរិសុទ្ធឯណាដែល មិនត្រូវបានលាបពណ៌ដោយគ្រីស្ទាល់ដោយការបញ្ជាក់ពីគ្រីស្ទសាសនាឡើយ ។ នេះជាពាក្យរបស់គេផ្ទាល់ ប៉ុន្តែខ្ញុំគិតថាអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលទាក់ទងនឹងសាសនាគ្រី ស្ទត្រូវបានចេញវេជ្ជបញ្ជា និងរួមបញ្ចូលក្នុងគម្ពីរ ។ ឥឡូវនេះ តាមខ្ញុំឃើញ ការពិតមកពីសាសនាគឺត្រូវស្វែងរក និងរៀននៅកន្លែងផ្សេង ជាងពីគម្ពីរ ។

ដូច្នេះ ប្រាជ្ញារបស់ព្រះ សេចក្តីពិតនៅស្ថានសួគ៌ ការបង្រៀនទាំងមូលរបស់ព្រះ គ្រីស្ទ ចាប់ផ្តើមតែពួកគ្រីស្ទានប៉ុណ្ណោះ ។ ប្រេងធ្វើឱ្យពួកគេល្អឥតខ្ចោះ តាមរយៈប្រយោគនេះ សាវ័កទាំងអស់ និងពួកទុក្ខបុគ្គលជាច្រើនត្រូវបានថ្កោលទោស ដែលភាគច្រើនពិតជាមិនដែលបានទទួលគ្រីស្ទទេ ចាប់តាំងពីមិនទាន់មានប្រេងបរិសុទ្ធសម្រាប់ចាក់លើពួកគេ ហើយធ្វើឱ្យពួកគេពេញលេញនៅក្នុងសេចក្តីលម្អិតទាំងអស់នៃសាសនាគ្រីស្ទ ឬផ្ទុយទៅវិញធ្វើឱ្យពួកគ្រីស្ទាន ។ អ្នកដែលមិនទាន់ជាគ្រីស្ទបរិសុទ្ធ ។ ប៉ុន្តែ ទោះបីខ្ញុំនៅស្ងៀមក៏ដោយ មនុស្សទាំងនេះបដិសេធខ្លួនឯងជាខ្លាំង ។ តើពួកគេលាបប្រេងលើចំណែកណាខ្លះក្រោយពីបុណ្យជ្រមុជទឹក? ដូច្នេះ ហេតុអ្វីបានជាពួកគេអនុញ្ញាតឲ្យអ្នកកាន់សាសនាគ្រីស្ទពាក់កណ្តាលបែបនេះនៅក្នុងប្លង់ច្រើនរបស់ពួកគេ ដែលភាគច្រើនល្អឥតខ្ចោះរបស់ពួកគេអាចដោះស្រាយបានយ៉ាងងាយស្រួល? ហេតុអ្វីបានជាពួកគេមានការធ្វេសប្រហែសយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់បែបនេះ អនុញ្ញាតឱ្យមនុស្សលុបចោលនូវអ្វីដែលមិនអាចលុបចោលបាន ដោយគ្មានការប្រមាថ? ហេតុអ្វីបានជាពួកគេមិនតម្រូវឱ្យកាន់តែតឹងរឹងជាងនេះទៅទៀតនូវអ្វីដែលចាំបាច់ និងចាំបាច់សម្រាប់ការទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះនោះទេ លុះត្រាតែមនុស្សម្នាក់ត្រូវបានរារាំងដោយការស្លាប់ភ្លាមៗនោះ? នោះគឺនៅពេលដែលពួកគេអនុញ្ញាតឱ្យវាមើលងាយដោយសេរីពួកគេសារភាពយ៉ាងច្បាស់លាស់ថាវាមិនសំខាន់ដូចដែលពួកគេអះអាងនោះទេ ។

10. អ្នកកាន់សាសនាគ្រីស្ទនឹងដាក់ការបញ្ជាក់លើសពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ។

ជាចុងក្រោយ ពួកគេបានកំណត់ថា ការចាក់ប្រេងតាំងដ៏ពិសិដ្ឋនេះ គួរតែធ្វើឡើងនៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដ៏ឧត្តុង្គឧត្តម ព្រោះវាត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយដៃរបស់បុព្វជិតទាំងស្រុង ខណៈដែលពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកត្រូវបានចែកចាយជាទូទៅ

ដោយបូជាចារ្យទាំងអស់ ។ តើអ្នកអាចនិយាយអ្វីនៅទីនេះ ប៉ុន្តែថាពួកគេឆ្លុត
នឹងការប្រឌិតរបស់ខ្លួនឯង ដែលដោយការប្រៀបធៀបពួកគេមើលងាយភាព
បរិសុទ្ធបំផុតរបស់ព្រះក្នុងស្ថានភាពដោយមិនខ្វល់? ឱមាត់ដ៏ពិសិដ្ឋអើយ តើអ្នក
ហ៊ានប្រឆាំងនឹងសាក្រាម៉ង់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលមានក្លិនស្អុយនៃដង្ហើមរបស់អ្នក
ផ្ទាល់ ហើយនៅក្រោមអក្ខរាវិរុទ្ធនៃពាក្យអ្វីរទាំ ហើយប្រៀបធៀបវានឹងទឹក
បរិសុទ្ធដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះឬទេ? ប៉ុន្តែចំពោះភាពក្លាហានរបស់អ្នក នេះ
គ្រាន់តែជារឿងតូចតាចប៉ុណ្ណោះ សម្រាប់អ្នកថែមទាំងចូលចិត្តវាទៀតផង ។
នេះជាការឆ្លើយតបនៃការមើលឃើញដ៏បរិសុទ្ធ ជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះរបស់សាវ
ក ។ ប៉ុន្តែមនុស្សមួយចំនួនក្នុងចំណោមមនុស្សទាំងនេះចាប់ផ្តើមបន្ថយភាពឆ្លុត
នេះបន្តិច ដែលសូម្បីតែក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេមិនអាចគ្រប់គ្រងបានក៏ដោយ ។
គេថាត្រូវគោរពកាន់តែខ្លាំងឡើង ប្រហែលមិនមែនដោយសារអំណាចនិងផល
ចំណេញដែលធំជាងដែលខ្លួនផ្តល់ឲ្យនោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារគេផ្តល់ដោយអ្នក
ដែលសក្តិសមជាង ហើយនៅផ្នែកដែលសក្តិសមជាងនោះគឺ នៅលើថ្ងាស ឬ
ដោយសារតែវាផ្តល់នូវការបង្កើនគុណធម៌កាន់តែច្រើន ទោះបីជាពិធីបុណ្យ
ជ្រមុជទឹកមានប្រយោជន៍ច្រើនជាងសម្រាប់ការអភ័យទោសពីអំពើបាបក៏ដោ
យ ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងហេតុផលទី 1 តើពួកគេមិនក្បត់ខ្លួនឯងដើម្បីក្លាយជា
Donatists ដែលគិតគូរពីកម្លាំងនៃប្រសិទ្ធិពរពីភាពសក្តិសមនៃរដ្ឋមន្ត្រីទេ? ទោះ
យ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំនឹងទទួលស្គាល់ថា ការបញ្ជាក់អាចត្រូវបានគេហៅថាសក្តិ
សមជាង ដោយភាពសក្តិសមនៃដែរបស់ប៊ីស្យូព ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើនរណាម្នាក់
សួរពួកគេពីប្រភពនៃឯកសិទ្ធិដ៏អស្ចារ្យនេះរបស់ប៊ីស្យូពនោះ តើពួកគេនឹងនាំមក
ដោយហេតុផលអ្វី ក្រៅពីការចង់បានរបស់ពួកគេ? ពួកសាវ័ក (ពួកគេនឹង

និយាយ) តែម្នាក់ឯងបានប្រើសិទ្ធិនោះ ដូចជាពួកគេតែម្នាក់ឯងបានចែកចាយ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ តើសង្ឃរាជមានតែសារឹកឬ? ពិតហើយ ពួកគេជាសារឹក មែនឬ? ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ឧបមាថាយើងយល់ព្រមចំពោះរឿងនេះ ។ ហេតុអ្វីបានជាពួកគេមិនប្រកែកដោយអំណះអំណាងដូចគ្នាដែលថាប្រសិនបើតែម្នាក់ ឯងគួរតែប៉ះសាក្រម៉ង់នៃលោហិតនៅក្នុងពិធីជប់លៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលពួក គេបានបដិសេធមិនគោរពបូជាចារ្យដោយហេតុផលថាវាត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយ ព្រះអម្ចាស់ដល់សារឹកតែម្នាក់ឯង? បើចំពោះសារឹកតែម្នាក់ឯង ហេតុអ្វីបានជា គេមិនសន្និដ្ឋានចំពោះភិក្ខុតែម្នាក់? ប៉ុន្តែ នៅកន្លែងនោះ គេធ្វើឲ្យសារឹកជា សង្ឃសាមញ្ញ ។ ឥឡូវនេះ វិលមុខនាំគេចេញទៅទិសផ្សេង ទើបធ្វើឲ្យគេធ្វើ សង្ឃរាជភ្លាម ។ ទីបំផុត អាណាណាសមិនមែនជាសារឹកទេ ប៉ុន្តែប៉ុលត្រូវបាន បញ្ជូនទៅឲ្យគាត់ទទួលការមើលឃើញ ទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ហើយពោរពេញ ដោយវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ [កិច្ចការ ។ ៩:១៧-១៩] ។ ខ្ញុំនឹងបន្ថែមចំណុចនេះទៅ ក្នុងគំនរ ៖ ប្រសិនបើការិយាល័យនេះជាកម្មសិទ្ធិរបស់សង្ឃរាជដោយសិទ្ធិដ៏ទេវ ភាព ហេតុអ្វីបានជាពួកគេហ៊ានផ្ទេរវាទៅឱ្យគណៈប្រធានទូទៅ ដូចដែលយើង បានអាននៅក្នុងសំបុត្ររបស់ហ្គេហ្គោរី?

11. អំណះអំណាងដែលមិនសមហេតុសមផលសម្រាប់ការបញ្ជាក់ពីការបញ្ជាក់ ខាងលើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ។

ភាពល្ងង់ខ្លៅ ល្ងង់ និងភាពនោតល្ងង់ជាហេតុផលផ្សេងទៀតរបស់ពួកគេ សម្រាប់ការហៅការបញ្ជាក់ដែលសក្តិសមជាងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ព្រះ ៖ ដែលថ្វាសត្រូវបានលាបដោយប្រេង ក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនៅផ្នែកខាងលើនៃ ក្បាល ដូចជាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកត្រូវបានអនុវត្តដោយប្រេង និងមិនមែនដោយ

ទឹក! ខ្ញុំសូមហៅអ្នកដែលគោរពព្រះទាំងអស់មកធ្វើជាសាក្សីថា តើពួកជន
ទុច្ចរិតទាំងនេះមិនខំឆ្កោរទៅរកទីបញ្ចប់មួយនេះ ដើម្បីបង្ខូចភាពបរិសុទ្ធនៃសា
ក្រាម៉ង់ដោយដំបែរបស់ខ្លួនឬយ៉ាងណា ។ ខ្ញុំបាននិយាយនៅកន្លែងមួយទៀតថា
នៅក្នុងប្រសិទ្ធិពរ ចំពេលដែលមានមនុស្សច្រើនកុះករ អ្វីដែលជារបស់ព្រះជា
ម្ចាស់ ស្ទើរតែភ្លឺឡើងតាមរយៈមនុស្សខ្ជិលច្រអូស ។ បើអ្នកណាមិនទុកចិត្តខ្ញុំក្នុង
រឿងនេះ សូមឲ្យគាត់ឮទូរនេះ យ៉ាងហោចណាស់ជឿត្រូវរបស់ខ្លួន ។ មើលចុះ
ខណៈពេលដែលពួកគេព្រងើយកន្តើយនឹងទឹក ហើយមិនគិតពីវា ពួកគេចាត់ទុក
តែប្រេងនៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក! ដូច្នេះ យើងនិយាយផ្ទុយទៅវិញថា ក្នុង
ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ថ្ងាសក៏ត្រូវបានសើមដោយទឹកដែរ ។ នៅក្នុងការប្រៀប
ធៀបជាមួយនេះ យើងចាត់ទុកប្រេងរបស់អ្នក - មិនថានៅក្នុងពិធីបុណ្យ
ជ្រមុជទឹក ឬនៅក្នុងការបញ្ជាក់ - មិនមានតម្លៃមួយដុំ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើ
នរណាម្នាក់នឹងអះអាងថាវាត្រូវបានលក់ឱ្យកាន់តែច្រើនដោយការកើនឡើងនៃ
តម្លៃនេះ អ្វីក៏ដោយបើមិនដូច្នេះទេវានឹងខូច រហូតមកដល់ពេលនេះវាគឺជាការ
អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេលួចបន្លំលួចលាក់ដ៏អាក្រក់របស់ពួកគេ! ពួកគេក្បត់ភាពមិន
បរិសុទ្ធរបស់ពួកគេនៅក្នុងហេតុផលទីបី នៅពេលដែលពួកគេសរសើរថាការកើន
ឡើងនៃគុណធម៌ដែលបានផ្តល់នៅក្នុងការបញ្ជាក់ជាងនៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹ
ក ។ ដោយការដាក់ដៃ ពួកសាវ័កបានចាត់ចែងនូវព្រះគុណនៃវិញ្ញាណដែល
មើលឃើញ ។ តើខាញ់បុរសទាំងនេះបង្ហាញពីអត្ថប្រយោជន៍អ្វីខ្លះ? ប៉ុន្តែលា
នាយកទាំងនេះដែលគ្របដណ្តប់នូវការបូជាតែមួយដោយការលះបង់ជាច្រើន ។
វាជាការកាត់ Gordian ដែលល្អជាងកាត់ជាងការនឿយហត់ខ្លាំងក្នុងការស្រា
យ ។

12. ការបញ្ជាក់មិនអាចត្រូវបានលើកឡើងដោយការអនុវត្តរបស់ពួកជំនុំបុរាណ

ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ នៅពេលដែលពួកគេឃើញថាខ្លួនគេមិនទទួលយកព្រះបន្ទូលរបស់ ព្រះ និងពីអំណះអំណាងដែលអាចបង្ហាញបាន នោះពួកគេធ្វើពុតដូចធម្មតាថា នេះជាការប្រតិបត្តិដ៏បុរាណបំផុត ដែលបញ្ជាក់ដោយការយល់ព្រមពីមនុស្សជា ច្រើនសម័យកាល ។ បើទោះបីជានេះជាការពិតក៏មិនបានផលអ្វីដែរ ។ ការ ប្រសិទ្ធិពរមិនមែនមកពីផែនដីទេ គឺមកពីស្ថានសួគ៌ ។ មិនមែនមកពីមនុស្សទេ គឺមកពីព្រះជាម្ចាស់តែមួយគត់ ។ ពួកគេត្រូវតែបញ្ជាក់ថាព្រះជាអ្នកនិពន្ធនៃការ បញ្ជាក់របស់ពួកគេ ប្រសិនបើពួកគេប្រាថ្នាថាបានការប្រសិទ្ធិពរតែមួយ ។ ប៉ុន្តែហេតុអ្វីបានជាគេទាមទារវត្ថុបុរាណ ដោយឃើញថាអ្នកសរសេរពីបុរាណ កាលគេចង់និយាយឱ្យច្បាស់ គ្មានកន្លែងលើសពីប្រសិទ្ធិពរ ។ ប្រសិនបើយើងត្រូវ ស្វែងរកមនុស្សជាទីជ្រកកោនសម្រាប់សេចក្តីជំនឿរបស់យើង យើងមានបន្ទាយ ដែលមិនអាចកាត់ថ្លៃបាន ដែលមនុស្សបុរាណមិនដែលទទួលស្គាល់ថាជាប្រសិទ្ធិ ពរ ដែលមនុស្សទាំងនេះហៅថាប្រសិទ្ធិពរមិនពិតនោះទេ ។ បុរាណនិយាយអំពី ការដាក់ដៃ ប៉ុន្តែតើគេហៅវាថាជាប្រសិទ្ធិឬ? Augustine បញ្ជាក់ដោយបើក ចំហថាវាគ្មានអ្វីក្រៅពីការអធិស្ឋាន ។ ឥឡូវនេះ កុំឲ្យពួកគេនិយាយចំអកដាក់ខ្ញុំ ដោយភាពខុសគ្នាខុសឆ្គងរបស់ពួកគេ ដែលថា Augustine មានន័យថាទង្វើ នេះមិនមែនជាការបញ្ជាក់ទេ ប៉ុន្តែជាការព្យាបាល ឬផ្សះផ្សា ។ សៀវភៅនេះ មាននៅក្នុងដៃបុរស ។ ប្រសិនបើខ្ញុំកំពុងបំប្លែងវាទៅជាអត្ថន័យផ្សេងពី Augustine ដែលខ្លួនគាត់បានសរសេរនោះ ខ្ញុំពេញចិត្តក្នុងការអនុញ្ញាតឱ្យពួក គេមិនត្រឹមតែជេរប្រមាថខ្ញុំដូចធម្មតាប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងស្មោះទឹកមាត់ដាក់ ខ្ញុំទៀតផង ។ សម្រាប់ Augustine កំពុងតែនិយាយអំពីអ្នកដែលបានត្រឡប់

មកពីការបែកបាក់គ្នា ទៅកាន់ការរួបរួមនៃក្រុមជំនុំ ។ គាត់បដិសេធពីភាព
ចាំបាច់នៃការជ្រមុជទឹកពួកគេការដាក់ដៃគឺគ្រប់គ្រាន់ហើយ ដើម្បីឲ្យព្រះអម្ចាស់
ប្រទានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមកសណ្ឋិតលើពួកគេ តាមរយៈចំណងនៃសន្តិភាព ។
ប៉ុន្តែ ដោយសារវាហាក់ដូចជាមិនទំនងទាល់តែសោះក្នុងការដាក់ដៃជាងការ
ជ្រមុជទឹក គាត់បានបង្ហាញពីភាពខុសគ្នា ។ គាត់និយាយថា ៖ «តើការដាក់ដៃ
ជាងការអធិស្ឋានលើមនុស្សទៅទៀត?» ហើយថានេះជាអត្ថន័យច្បាស់ពីវត្ថុ
មួយទៀត ដែលគាត់និយាយថា “សម្រាប់ជាប្រយោជន៍នៃចំណងនៃសេចក្តី
ស្រឡាញ់ ដែលជាអំណោយដ៏អស្ចារ្យបំផុតនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយបើគ្មាន
របស់បរិសុទ្ធច្បាច់នៅក្នុងមនុស្សទេ គឺគ្មានតម្លៃ ការសង្គ្រោះ ដែលត្រូវបានដាក់
លើអ្នកខុសឆ្គងដែលបានកែ ។

13. ការបញ្ជាក់ពិតប្រាកដ

ខ្ញុំប្រាថ្នាចង់ឱ្យពួកយើងអាចរក្សាទំនៀមទម្លាប់ដែលដូចដែលខ្ញុំបាននិយាយរួចមក
ហើយថាមាននៅក្នុងចំណោមពួកគ្រិស្តបរិស័ទសម័យបុរាណ មុនពេលដែលព្រះ
ពិរោធនៃសាក្រាម៉ង់បានកើតមក! មិនមែនថាវានឹងក្លាយជាការបញ្ជាក់ដូចជា
ពួកគេប្រឌិតដែលមិនអាចត្រូវបានគេដាក់ឈ្មោះដោយមិនបានធ្វើការអយុត្តិធម៌
ដើម្បីទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ប៉ុន្តែការបង្រៀនដែលកុមារ ឬអ្នកជិតវ័យជំទង់នឹង
ប្រាប់អំពីសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេនៅចំពោះមុខព្រះវិហារ ។ ប៉ុន្តែ វិធីសាស្ត្រដ៏
ល្អបំផុតនៃ catechizing នឹងមានសេចក្តីព្រាងសៀវភៅដែលសម្រាប់លំហាត់នេះ
ដោយមាន និងសង្ខេបក្នុងលក្ខណៈសាមញ្ញនៃអត្ថបទភាគច្រើននៃសាសនារបស់
យើង ដែលក្រុមជំនុំរបស់អ្នកជឿទាំងមូលគួរតែយល់ព្រមដោយមិនមានភាព
ចម្លែងចម្រាស ។ ក្មេងម្នាក់ដែលមានអាយុដប់ឆ្នាំនឹងបង្ហាញខ្លួនគាត់នៅព្រះ

វិហារដើម្បីប្រកាសការសារភាពនៃសេចក្តីជំនឿរបស់គាត់នឹងត្រូវបានពិនិត្យនៅ
ក្នុងអត្ថបទនីមួយៗនិងចម្លើយចំពោះនីមួយៗ ។ ប្រសិនបើគាត់មិនដឹងអ្វីទាំង
អស់ ឬយល់មិនគ្រប់គ្រាន់ ។ គាត់នឹងត្រូវបានបង្រៀន ។ ដូច្នេះ ខណៈពេល
ដែល និងព្រះវិហារកំពុងសម្លឹងមើលទៅលើក្នុងនាមជាសាក្សី គាត់នឹងប្រកាស
អំពីសេចក្តីជំនឿដ៏ពិត និងស្មោះត្រង់មួយ ដែលក្នុងនោះអ្នកជឿដែលមានគំនិត
តែមួយថ្វាយបង្គំព្រះជាម្ចាស់តែមួយ ។ ប្រសិនបើវិន័យនេះចូលជាធរមាននៅថ្ងៃ
នេះ វាពិតជាធ្វើឱ្យឪពុកម្តាយដែលខ្ជិលច្រអូស ដែលព្រងើយកន្តើយនឹងការ
ណែនាំរបស់កូនៗដោយមិនខ្វល់ខ្វាយពីពួកគេឡើយ ។ ដូច្នេះហើយ ពួកគេមិន
អាចមើលរំលងវាដោយគ្មានភាពអាម៉ាស់ជាសាធារណៈឡើយ ។ វានឹងមានកិច្ច
ព្រមព្រៀងធំជាងនៅក្នុងជំនឿក្នុងចំណោមប្រជាជនគ្រីស្ទាន ហើយមានមនុស្ស
មិនច្រើនទេដែលមិនចេះដឹង និងល្ងង់ខ្លៅ ។ អ្នកខ្លះនឹងមិនត្រូវបានគេអនុវត្ត
យ៉ាងប្រញាប់ប្រញាល់ជាមួយនឹងគោលលទ្ធិថ្មី និងចម្លែកនោះទេ ។ សរុបមក
ទាំងអស់នឹងមានការណែនាំជាវិធីសាស្ត្រមួយចំនួន ដូច្នេះដើម្បីនិយាយ នៅក្នុង
គោលលទ្ធិរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ ។

(Penance បរាជ័យក្នុងការឆ្លើយនិយមន័យនៃប្រសិទ្ធិពរ 14-17)

14. ការប្រតិបត្តិនៃ penance នៅក្នុងព្រះវិហារបុរាណ

នៅកន្លែងបន្ទាប់ គេដាក់ទោសៈ ដែលគេនិយាយក្នុងលក្ខណៈច្របូកច្របល់
និងមិនសណ្តាប់ធ្នាប់ដែលសតិសម្បជញ្ញៈមិនអាចទទួលបានអ្វីជាក់លាក់ ឬរឹងប៉ឹង
ពីគោលលទ្ធិរបស់ខ្លួន ។ យើងបានប្រកាសរួចហើយនៅកន្លែងផ្សេង ។ អ្វីដែល
យើងបានរៀនទាក់ទងនឹងការប្រែចិត្តពីព្រះគម្ពីរ និងអ្វីដែលសត្រូវរបស់យើង

បង្រៀន ។ ឥឡូវនេះ យើងគ្រាន់តែត្រូវការប៉ះលើហេតុផលអ្វីដែលពួកគេមាន អ្នកណាជាអ្នកបង្កើតគំនិត រហូតដល់ឥឡូវនេះមានអំណាចនៅក្នុងព្រះវិហារ និង សាលារៀន ដែលថានេះជាប្រសិទ្ធិពរ ។ ប៉ុន្តែ ជាដំបូង ខ្ញុំនឹងនិយាយអ្វីមួយ ដោយសង្ខេបអំពីពិធីនៃព្រះវិហារបុរាណ ដែលពួកគេបានប្រើខុសជាលេសដើម្បី បង្កើតឡើងប្រឌិតរបស់ពួកគេ ។ បុរាណបានប្រតិបត្តិតាមលំដាប់នេះ ដោយការ ប្រែចិត្តជាសាធារណៈថា អស់អ្នកដែលបានរំសាយការពេញចិត្តដែលបានដាក់លើ ពួកគេ ត្រូវបានផ្សះផ្សាដោយការដាក់ដៃដ៏ឧឡារិក ។ នោះគឺជាសញ្ញានៃការ លប់បំបាត់ដោយមនុស្សមានបាបដែលខ្លួនគាត់ត្រូវបានលើកឡើងពីមុនជាមួយ នឹងការធានាពីព្រះនៃការលើកលែងទោស ហើយព្រះវិហារបានដាស់តឿនឱ្យលុប ចោលការចងចាំពីអំពើបាបរបស់គាត់ ហើយទទួលគាត់ដោយសប្បុរស ។ Cyprian ហៅវាថា "ផ្តល់សន្តិភាព" ។ ប៉ុន្តែដើម្បីឲ្យសកម្មភាពនេះមានទម្ងន់ និងត្រូវបានគេសរសើរច្រើនជាងនេះទៀត នោះត្រូវបានតែងតាំងឲ្យអាជ្ញាធរ របស់សង្ឃរាជតែងតែធ្វើអន្តរាគមន៍នៅទីនេះ ។ ដូច្នេះក្រឹត្យរបស់ក្រុមប្រឹក្សាទី២ នៃក្រុងខាធរេច ៖ «គណៈប្រធានមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យផ្សះផ្សាអ្នកទោសជាសា ធារណៈក្នុងអភិបូជាទេ» ។ និងមួយទៀតនៃក្រុមប្រឹក្សានៃពណ៌ទឹកក្រូច៖ "សូម ឱ្យអ្នកដែលនៅក្នុងពេល penance ចាកចេញពីជីវិតនេះត្រូវបានទទួលយកទៅ រួមដោយគ្មានការផ្សះផ្សាដាក់នៅលើដៃ ប្រសិនបើពួកគេគួរតែជាសះស្បើយពី ជំងឺ ចូរឲ្យពួកគេឈរតាមលំដាប់នៃការសោយទិវង្គត ហើយពេលវេលាត្រូវបាន បញ្ចប់ហើយ ចូរឲ្យពួកគេទទួល ។ ដូចគ្នានេះដែរ ទៅកាន់ក្រុមប្រឹក្សាទីបីនៃទី ក្រុង Carthage «កុំឱ្យអ្នកប្រសូតម្នាក់ផ្សះផ្សាអ្នកទោសដោយគ្មានសិទ្ធិអំណាចពី ប៊ីស្ស៊ុបឡើយ» ។ សេចក្តីថ្លែងការណ៍ទាំងអស់នេះមានគោលបំណងដើម្បីធានា

ថាភាពធ្ងន់ធ្ងរដែលពួកគេចង់រក្សានៅក្នុងបញ្ហានេះអាចនឹងមិនរលត់ទៅដោយ ភាពយឺតយ៉ាវហួសហេតុ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ពួកគាត់បានជូនពរសម្តេចសង្ឃ ដែលទំនងជាមានសតិសម្បជញ្ញៈក្នុងការប្រឡងជាប់ជាចៅក្រម ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ Cyprian នៅក្នុងវត្តមួយទៀតបង្ហាញថាមិនត្រឹមតែបីស្បែកដែលដាក់នៅលើដៃប៉ុណ្ណោះទេថែមទាំងបព្វជិតទាំងមូលផងដែរ ។ ព្រោះទ្រង់មានព្រះបន្ទូលដូចតទៅ ៖ «គេធ្វើបុណ្យតាមកាលត្រឹមត្រូវ ។ បន្ទាប់មកពួកគេចូលរួមប្រជុំ ហើយតាមរយៈការដាក់ដៃរបស់បីស្បែក និងបព្វជិត ទទួលបានសិទ្ធិនៃការរូបរួម» ។ ពេលវេលាកន្លងផុតទៅ រឿងរ៉ាវកាន់តែយ៉ាប់យឺនរហូតមកដល់ពេលនេះ ក្រៅពីការពិន័យជាសាធារណៈ ពួកគេក៏បានប្រើប្រាស់ពិធីនេះក្នុងការផ្តាច់មុខជាឯកជនផងដែរ ។ ហេតុដូច្នេះហើយបានជាភាពខុសគ្នានៃ Gratian រវាងការផ្សះផ្សាសាធារណៈ និងឯកជនកើតឡើង ។ ខ្ញុំវិនិច្ឆ័យការប្រតិបត្តិពីបុរាណដែល Cyprian លើកឡើងថា បរិសុទ្ធ និងល្អសម្រាប់ព្រះវិហារ ។ ហើយខ្ញុំចង់ឃើញវាស្តារឡើងវិញនៅថ្ងៃនេះ ។ ការអនុវត្តនាពេលថ្មីៗនេះ ទោះបីខ្ញុំមិនហ៊ានបដិសេធ ឬនិយាយខ្លាំងពេកប្រឆាំងនឹងវាក៏ដោយ ក៏ខ្ញុំយល់ថាមិនសូវចាំបាច់ដែរ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ប្រហែលជាយើងនៅតែឃើញថា ការលើកដៃសំពះជាពិធីដែលមនុស្សតែងតាំង មិនមែនដោយព្រះទេ គឺជាពិធីមួយដែលគួរតែចាត់ផ្ទាក់ក្នុងចំណោមរបស់ដែលព្រងើយកណ្តើយ និងលំហាត់ខាងក្រៅ ពោលគឺអ្វីដែលពិតជាមិនគួរមើលងាយ ប៉ុន្តែ ដែលគួរតែកាន់កាប់កន្លែងទាបជាងអ្នកដែលបានសរសើរយើងដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។

15. Penance មិនមែនជាប្រសិទ្ធិពរ

ប៉ុន្តែពួកវាម្យ៉ាង និងសិស្សសាលា (ដែលមានទម្លាប់មិនប្រក្រតីក្នុងការបង្ហាញទាំងអស់ដោយការបកស្រាយខុស) បានខិតខំយ៉ាងអន្ទះសាដើម្បីស្វែងរកសាក្រាម៉ង់នៅទីនេះ ។ ហើយវាហាក់ដូចជាមិនគួរឆ្ងល់ឡើយ ព្រោះពួកគេកំពុងស្វែងរកការចងក្រងជាដុំពក ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលពួកគេបានប្រឹងប្រែងអស់ពីសមត្ថភាព ពួកគេបានទុកបញ្ហាដែលជាប់ពាក់ព័ន្ធ ព្យួរក ភាពមិនច្បាស់លាស់ច្របូកច្របល់ និងមានបញ្ហាដោយសារមតិផ្សេងៗគ្នា ។ ដូច្នេះ ពួកគេនិយាយថា ៖ ទាំងសងខាងគឺជាប្រសិទ្ធពរ ហើយប្រសិនបើវាត្រូវបាន គួរតែចាត់ទុកថាជាសញ្ញានៃការប្រែចិត្តខាងក្នុង នោះគឺជាការរួមគំនិតនៃចិត្ត ដែលនឹងក្លាយជា រឿងនៃប្រសិទ្ធពរ ៖ ឬទាំងពីររួមគ្នាគឺជាប្រសិទ្ធពរ ។ មិនមែនពីរទេ ប៉ុន្តែមួយពេញលេញ ។ ប៉ុន្តែពួកគេនិយាយថា ៖ ទោសខាងក្រៅគ្រាន់តែជាសាក្រាម៉ង់ប៉ុណ្ណោះ ។ ការប្រែចិត្តខាងក្នុងគឺជារឿងប្រសិទ្ធ និងប្រសិទ្ធពរ ។ លើសពីនេះទៅទៀត ការអត់ទោសបាបគឺជាបញ្ហាតែប៉ុណ្ណោះ ហើយមិនមែនជាប្រសិទ្ធពរទេ ។ សូមឲ្យអស់អ្នកដែលចង់ចាំពីនិយមន័យនៃសាក្រាម៉ង់ដែលបានប្រទានឲ្យដោយយើងខាងលើពិនិត្យមើលពីអ្វីដែលពួកវាម្យ៉ាងនិយាយថាជាសាក្រាម៉ង់ ហើយពួកគេនឹងឃើញថាវាមិនមែនជាពិធីខាងក្រៅដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះអម្ចាស់ដើម្បីបញ្ជាក់ពីសេចក្តីជំនឿរបស់យើងនោះទេ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកគេឆ្លើយតបថានិយមន័យរបស់ខ្ញុំមិនមែនជាច្បាប់ដែលពួកគេត្រូវតែគោរពទេនោះ អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេស្តាប់ Augustine ដែលពួកគេបានធ្វើពុតជាចាត់ទុកថាជាពិសិដ្ឋ ។ គាត់និយាយថា « ប្រសិទ្ធពរដែលមើលឃើញត្រូវបានបង្កើតឡើងសម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់មនុស្សខាងសាច់ឈាម ដើម្បីឱ្យតាមជំហាននៃសាប្រសិទ្ធពរពួកគេអាចឡើងពីវត្ថុដែលអាចមើលឃើញដោយភ្នែកដល់អ្នកដែលបាន

យល់ » ។ តើអ្វីដែលស្រដៀងគ្នានេះពួកគេផ្ទាល់ឃើញ ឬពួកគេអាចបង្ហាញ ដល់អ្នកដទៃក្នុងអ្វីដែលពួកគេហៅថា « ប្រសិទ្ធនៃអំពើបាប » ? នៅកន្លែង មួយទៀត គាត់និយាយថា ៖ « វាពិតជាត្រូវបានគេហៅថាជាប្រសិទ្ធព្រោះនៅ ក្នុងនោះមានអ្វីមួយបានឃើញ ហើយមួយទៀតយល់ ។ អ្វីដែលឃើញមានរូប កាយ អ្វីដែលគេយល់នោះមានផលខាងវិញ្ញាណ » ។ ហើយអ្នកដែលមិនមាន ប្រាជ្ញាយល់ស្របជាមួយនឹងសាក្រាម៉ង់នៃ penance (ដូចដែលពួកគេចង់បាន វា) ដែលជាកន្លែងដែលមិនមានរូបកាយដើម្បីតំណាងឱ្យផ្ទៃឈើខាងវិញ្ញាណ ។

16. ហេតុអ្វីមិនធ្វើពិធីប្រសិទ្ធិពរ

ហើយការសម្លាប់សត្វទាំងនេះក្នុងសង្ឃ័យរបស់ខ្លួន បើមានសារឹកណាមួយត្រូវ ស្វែងរកនៅទីនេះ តើអាចអ្នកអាងបានថា ការលះបង់របស់សង្ឃគឺសមិទ្ធិផល ជាងការប្រព្រឹត្តក្នុងចិត្ត ឬខាងក្រៅឬ? ព្រោះវាអាចនិយាយបានយ៉ាងងាយ ស្រួលថា វាគឺជាពិធីមួយដើម្បីបញ្ជាក់ជំនឿរបស់យើងលើការលើកលែងទោសពី អំពើបាប ហើយមានការសន្យានៃកូនសោ ដូចដែលពួកគេហៅថាសេចក្តីថ្លែង ការណ៍ថា “អ្វីដែលអ្នកចង់ ឬស្រាយនៅលើផែនដី នឹងត្រូវបានស្រាយ ហើយ ចង់នៅស្ថានសួគ៌” [ម៉ាថាយ ១៨:១៨ ជំពូក ១៦:១៩] ។ ប៉ុន្តែនរណាម្នាក់ ប្រហែលជាបានជំទាស់ថា មនុស្សជាច្រើនដែលត្រូវបានដោះលែងដោយសង្ឃ មិនទទួលបានរបស់បែបនេះដោយការរំលាយបែបនេះទេ ទោះបីជាយោងទៅតាម dogma របស់ពួកគេ សាក្រាម៉ង់នៃច្បាប់ថ្មីគួរតែអនុវត្តអ្វីដែលពួកគេតំណាងក៏ ដោយ ។ មិនសមហេតុផល ។ នៅពេលដែលពួកគេប្រកាសពីការបរិភោគពីរ ដងក្នុងអាហារថ្ងៃត្រង់ សាក្រាម៉ង់ (ធម្មតាទៅល្អ និងអាក្រក់ស្មើៗគ្នា) និង ខាងវិញ្ញាណ (បង្ខាំងតែអំពើល្អ) - ហេតុអ្វីបានជាពួកគេមិនគួរស្រមៃថាការ

រំលាយពីរផ្លូវក៏ត្រូវបានទទួលដែរ? ប៉ុន្តែ រហូតមកទល់ពេលនេះ ខ្ញុំមិនអាច
 យល់ពីអ្វីដែលពួកគេមានន័យជាមួយ dogma របស់ពួកគេទេ ។ យើងបាន
 ពន្យល់ថាវាខុសគ្នាឆ្ងាយពីសេចក្តីពិតរបស់ព្រះប៉ុណ្ណា ពេលយើងដោះស្រាយយ៉ាង
 ជាក់លាក់ចំពោះអំណះអំណាងនោះ ។ ត្រង់នេះ ខ្ញុំគ្រាន់តែចង់បង្ហាញថា ឧបាយ
 កលនេះមិនផ្តល់ការរារាំង ដើម្បីរារាំងពួកគេមិនឱ្យហៅការរំលាយសង្ឃថាប្រសិទ្ធ
 ពរ នោះទេ ។ សម្រាប់ពួកគេអាចឆ្លើយតាមមាត់របស់ Augustine ថាមាន
 ការញែកជាបរិសុទ្ធដោយគ្មានការប្រសិទ្ធពរដែលមើលឃើញ និងប្រសិទ្ធពរដែល
 មើលឃើញដោយគ្មានការញែកជាបរិសុទ្ធខាងក្នុង ។ ម្តងទៀត ៖ « ថានៅក្នុង
 ប្រសិទ្ធពរតែមួយគត់ដែលជ្រើសរើសមានឥទ្ធិពលលើអ្វីដែលពួកគេតំណាង » ។
 ម្តងទៀត ៖ « អ្នកខ្លះដាក់លើព្រះគ្រីស្ទ រហូតដល់ពេលទទួលការប្រសិទ្ធពរ ។
 ផ្សេងៗទៀត ដូចជាការរាប់ជាបរិសុទ្ធ ។ អតីត, ល្អនិងអាក្រក់ធ្វើស្មើគ្នា; ចុង
 ក្រោយ ល្អតែម្នាក់ឯង ។ ជាក់ស្តែងពួកគេត្រូវបានបោកប្រាស់ដោយក្មេងជាងរំ
 យ ហើយខ្វាក់ភ្នែកក្រោមពន្លឺថ្ងៃ ដែលខណៈពេលដែលពួកគេតស៊ូជាមួយការ
 លំបាកជាច្រើន នៅតែមិនយល់ឃើញនូវអ្វីដែលសាមញ្ញ និងជាក់ស្តែងសម្រាប់
 មនុស្សគ្រប់គ្នា ។

17. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនិងប្រសិទ្ធពរនៃការប្រែចិត្ត

ប៉ុន្តែ ដើម្បីកុំឲ្យពួកគេស្លេកស្លាំង ទោះជាពួកគេដាក់ការប្រសិទ្ធពរអ្វីក៏ដោយ ខ្ញុំ
 សូមបដិសេធថាវាត្រូវបានគេចាត់ទុកជាសាក្រាម៉ង់ត្រឹមត្រូវ ។ ទីមួយ
 ដោយសារគ្មានការសន្យាពិសេសរបស់ព្រះចំពោះឥទ្ធិពលនេះ ជាមូលដ្ឋានតែមួយ
 គត់នៃការប្រសិទ្ធពរមាន ។ ទីពីរ ដោយសាររាល់ពិធីដែលបង្ហាញនៅទីនេះគឺ
 គ្រាន់តែជាការប្រឌិតរបស់មនុស្ស បើទោះបីយើងបានបង្ហាញរួចហើយថាពិធី

ប្រសិទ្ធពរអាចត្រូវបានតែងតាំងដោយព្រះតែប៉ុណ្ណោះ ។ អ្វីដែលពួកគេប្រឌិតអំពី
ការប្រសិទ្ធពរនៃការសោយទិវង្គតគឺជាការមិនពិត និងជាការមិនគោរព ។ ពួក
គេបានតាក់តែងប្រសិទ្ធពរដ៏ក្លែងបន្លំនេះជាមួយនឹងចំណងជើងសមរម្យ "បន្ទះទី
ពីរបន្ទាប់ពីការលិចកប៉ាល់" សម្រាប់ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់បានប្រឡាក់ដោយ
អំពើបាបសម្លៀកបំពាក់នៃភាពគ្មានកំហុសដែលបានទទួលក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក
នោះគាត់អាចស្តារឡើងវិញដោយសោកនាដកម្ម ។ ប៉ុន្តែពួកគេអះអាងថា
Jerome និយាយ ។ មិនថាវាអាចជានរណាក៏ដោយ វាមិនអាចត្រូវបានលើក
លែងពីភាពមិនស្អាតស្អំនោះទេ ប្រសិនបើវាត្រូវបានពន្យល់តាមអត្ថន័យរបស់
វា ។ ដូចជាប្រសិនបើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកត្រូវបានលុបចោលដោយអំពើបាប
ហើយមិនមែនជាការរំលឹកដល់ការចងចាំរបស់មនុស្សមានបាបនោះទេ នៅពេល
ណាដែលគាត់គិតអំពីការអភ័យទោសពីអំពើបាបនោះ ដើម្បីឱ្យគាត់អាចប្រមូលផ្តុំ
ខ្លួនគាត់ជាមួយគ្នា ក្លាហាន ហើយបញ្ជាក់ជំនឿរបស់គាត់ថាគាត់នឹង ចូរទទួល
ការអភ័យទោសពីអំពើបាប ដែលបានសន្យានឹងលោកក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក!
ប៉ុន្តែអ្វីដែល Jerome បាននិយាយយ៉ាងយោរយោ មិនត្រឹមត្រូវ ពិធីបុណ្យ
ជ្រមុជទឹកនោះ (ពីអ្នកដែលសមនឹងទទួលការផ្តាច់ខ្លួនដោយក្រុមជំនុំបានធ្លាក់
ចេញ) ត្រូវបានស្តារឡើងវិញដោយការប្រែចិត្ត អ្នកបកប្រែដ៏ឆ្លើមទាំងនេះ បែរ
ទៅរកភាពអន់ខ្សោយរបស់ពួកគេ ។ ដូច្នេះ អ្នកនឹងនិយាយដោយត្រឹមត្រូវបំផុត
ប្រសិនបើអ្នកហៅពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកជាសាក្រាម៉ង់នៃអំពើបាប ចាប់តាំងពីវា
ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យអ្នកដែលមានចេតនាលើការប្រែចិត្ត ជាការបញ្ជាក់អំពីព្រះគុណ
និងត្រាវៃនៃការធានា ។ ក្រែងអ្នកគិតថានេះជារឿងប្រឌិតរបស់យើង ក្រៅពី
អនុលោមតាមពាក្យនៃបទគម្ពីរ វាច្បាស់ណាស់ថានៅក្នុងព្រះវិហារបុរាណវាត្រូវ

បានគេផ្សព្វផ្សាយជាសាធារណៈជាគោលការណ៍ធានា ។ សម្រាប់នៅក្នុង
 សៀវភៅតូចដែលទាក់ទងនឹងសេចក្តីជំនឿចំពោះពេត្រុស ដែលត្រូវបានហៅថា
 ជា « សាក្រាម៉ង់នៃសេចក្តីជំនឿ និងការប្រែចិត្ត » ។ ហើយហេតុអ្វីបានជា
 យើងជ្រកកោននៅក្នុងការសរសេរតួអង្គសង្ស័យ? ដូចជាយើងគួរតែទាមទារអ្វី
 ដែលច្បាស់ជាងអ្វីដែលគាត់ផ្សាយដំណឹងល្អថា ៖ « យ៉ូហានបានអធិប្បាយអំពី
 បុណ្យជ្រមុជទឹកនៃការប្រែចិត្តសម្រាប់ការអភ័យទោសពីអំពើបាប » [ម៉ាកុស.
 ១:៤; លូកា ។ ៣:៣] ។

(ការអត់ធ្មត់ខ្លាំងគឺជាស្រមៃលើការប្រើខុសនៃ យ៉ាកុប 5:14-15 ហើយមិនមែន
 ជាកាប្រសិទ្ធពរ 18-21)

18. បទគម្ពីរដែលបានចោទប្រកាន់លើការគ្មានសកម្មត្រូវបានបដិសេធ

ប្រសិទ្ធពរមិនពិតទីបីគឺជាការប្រតិបត្តិយ៉ាងខ្លាំងដែលធ្វើឡើងដោយសង្ឃប៉ុណ្ណោះ
 ហើយក្នុងជ្រុល (ដូចដែលគេនិយាយ) ដោយប្រេងឧទ្ទិសដោយសង្ឃរាជ ហើយ
 តាមរូបមន្តនេះថា ៖ «តាមរយៈការចាក់ប្រេងអភិសេកនេះ និងដោយសេចក្តី
 មេត្តាករុណាបំផុតរបស់ទ្រង់ សូមឲ្យ សូមព្រះអត់ទោសអ្នកចំពោះអំពើបាប
 ទាំងឡាយដែលអ្នកបានប្រព្រឹត្តតាមរយៈការឃើញ ការស្តាប់ ការផ្គុំគ្នា ការប៉ះ
 ឬភ្លក់» ។ ពួកគេចង់បានអំណាចរបស់វា គឺការអភ័យទោសពីអំពើបាប និង
 ការបន្ធូរបន្ថយជំងឺរាងកាយ ប្រសិនបើវាជាការចាំបាច់ ។ បើមិនដូច្នោះទេ ការ
 សង្គ្រោះនៃព្រលឹង ។ ពួកគេនិយាយថាស្ថាប័នរបស់ខ្លួនត្រូវបានបង្កើតឡើង
 ដោយយ៉ាកុប ដែលមានពាក្យថា ៖ «ក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាមានអ្នកឈឺទេ?
 សូមឲ្យគាត់អំពាវនាវដល់ពួកព្រឹទ្ធាចារ្យនៃក្រុមជំនុំហើយឲ្យពួកគេអធិស្ឋានជំនួស

គាត់ ដោយចាក់ប្រេងលាបគាត់ក្នុងព្រះនាមនៃព្រះអម្ចាស់ [យ៉ាកុប 5:14] ហើយការអធិស្ឋាននៃសេចក្តីជំនឿនឹងសង្គ្រោះអ្នកជំងឺ ហើយព្រះអម្ចាស់នឹងប្រោសគាត់ឲ្យរស់ឡើងវិញ ។ គាត់ឡើង ហើយបើគាត់បានប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គងនោះគាត់នឹងបានអត់ទោស» [យ៉ាកុប ៥:១៥] ។ ការចាក់ប្រេងតាំងនេះមានលក្ខណៈដូចគ្នាទៅនឹងការដែលយើងបានបង្ហាញខាងលើ ការលើកដៃសំពះគឺគ្រាន់តែលេងសើច ដោយមិនមានហេតុផល និងគ្មានប្រយោជន៍ ពួកគេប្រាថ្នាដូចសាវ័ក ។ ម៉ាកុសបានរៀបរាប់ថា ពួកសាវ័កក្នុងបេសកកម្មដំបូងរបស់ពួកគេតាមបញ្ជាដែលពួកគេបានទទួលពីព្រះអម្ចាស់ បានប្រោសមនុស្សស្លាប់ឲ្យរស់ឡើងវិញ បណ្តេញវិញ្ញាណកំណាច សម្អាតមនុស្សឃ្លង់ ប្រោសអ្នកជំងឺ និងក្នុងការព្យាបាលអ្នកជំងឺដែលប្រើប្រេង ។ លោកមានប្រសាសន៍ថា ៖ «គេបានចាក់ប្រេងលាបមនុស្សឈឺជាច្រើន ហើយគេបានជាសះស្បើយ» [ម៉ាកុស ៦:១៣] ។ យ៉ាកុបបានយោងទៅលើរឿងនេះនៅពេលដែលគាត់បានបង្គាប់ថាគួរតែត្រូវបានហៅពួកបព្វជិតឲ្យលាបប្រេងលើបុរសដែលឈឺ ។ ថាគ្មានអាថ៌កំបាំងអ្វីកាន់តែស៊ីជម្រៅទេ ពិធីបែបនេះនឹងត្រូវសម្រេចយ៉ាងងាយដោយអស់អ្នកដែលបានសង្កេតមើលថាតើទាំងព្រះអម្ចាស់ និងសាវ័ករបស់ទ្រង់បានអនុវត្តសេរីភាពប៉ុន្មានក្នុងរឿងខាងក្រៅទាំងនេះ ។ ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់រៀបនឹងធ្វើឲ្យមនុស្សខ្វាក់ភ្នែកមើលឃើញឡើងវិញ ទ្រង់បានធ្វើជាដ៏ដ៏ដ្ឋពីឆ្ងល់ដ៏ ហើយប្រោះទឹកខ្លះ [យ៉ូហាន ៩:៦] ដែលទ្រង់ប្រោសឲ្យជាដោយការប៉ះ [ម៉ាថាយ ៩:៦] ។ ៩:២៩] ផ្សេងទៀតដោយពាក្យមួយ [លូកា 18:42] ។ ដូចគ្នាដែរ ពួកសាវ័កបានព្យាបាលជំងឺមួយចំនួនដោយពាក្យសម្តីតែម្នាក់ឯង [កិច្ចការ ៣:៦; ១៤:៩-១០] ខ្លះដោយការ

ប៉ះ [កិច្ចការ ៥:១២, ១៦] ខ្លះដោយការលាបប្រេង [កិច្ចការ ។ ១៩:១២]
។

ប៉ុន្តែ ទំនងជាការលាបប្រេងនេះរួមនឹងវិធីផ្សេងទៀតមិនត្រូវបានប្រើដោយគ្មាន
ការរើសអើងឡើយ ។ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ការនេះ ៖ មិនទាន់ថាវាជាឧបករណ៍
ព្យាបាលទេ តែគ្រាន់តែជានិមិត្តសញ្ញាមួយ ដែលអាចឱ្យពួកសាវ័កដែលមិនបាន
សិក្សាដឹងអំពីប្រភពនៃអំណាចដ៏អស្ចារ្យនេះ ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេផ្តល់កិត្តិយសដល់
សាវ័ក ។ វាជារឿងធម្មតាដែលពាក់ដោយប្រេងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និង
អំណោយទានរបស់ទ្រង់ត្រូវបានបញ្ជាក់ [ទំនុក. ៤៥:៧] ។ ប៉ុន្តែអំណោយទាន
នៃការព្យាបាលនោះ ដូចជាអព្វហេតុដ៏ទៃទៀត ដែលព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះ
ហឫទ័យនឹងបង្ហាញមួយរយៈនោះ បានបាត់ទៅវិញ ដើម្បីធ្វើឲ្យការផ្សាយដំណឹង
ល្អថ្មីអស្ចារ្យជារៀងរហូត ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ទោះបីយើងផ្តល់ឱ្យពេញលេញ
ថាការចាក់ប្រេងតាំងជាការប្រសិទ្ធពរនៃអំណាចទាំងនោះដែលនៅពេលនោះត្រូវ
បានគ្រប់គ្រងដោយដៃរបស់សាវ័កក៏ដោយ ឥឡូវនេះវាមិនមានជាប់ពាក់ព័ន្ធ
ជាមួយយើងទេ ដែលការគ្រប់គ្រងអំណាចបែបនេះមិនបានប្រព្រឹត្ត ។

19. ការ unction យ៉ាងខ្លាំងគឺមិនមានជាប្រសិទ្ធពរ

ហើយតើពួកគេធ្វើការប្រសិទ្ធពរដោយហេតុផលអ្វីធំជាងសញ្ញាផ្សេងទៀតដែល
បាននិយាយដល់យើងក្នុងបទគម្ពីរ? ហេតុអ្វីបានជាពួកគេមិនតែងតាំងអាងងូត
ទឹកស៊ីឡូអាម (យ៉ូហាន 9:70 ដើម្បីឱ្យអ្នកដឹងនៅពេលណាមួយអាចធ្លាក់ខ្លួនគេ?
នោះពួកគេនិយាយថានឹងធ្វើដោយឥតប្រយោជន៍ ។ ពួកគេដេកលើមនុស្សស្លាប់
តាំងពីប៉ុលបានចិញ្ចឹមកូនដែលស្លាប់ដោយដេកលើគាត់ [កិច្ចការ 20:10] ហេតុ

អ្វីបានជាដីឥដ្ឋមិនធ្វើពីប្រឡាក់ និងធូលីជាការប្រសិទ្ធពរ? ដូច្នេះ ពួកគេធ្វើឱ្យ
ខ្លួនអស់សំណើចពេលពួកគេអួតថាពួកគេបានទទួលអំណោយនៃការព្យាបាល ។
ព្រះអម្ចាស់ពិតជាមានវត្តមានជាមួយរាស្ត្ររបស់ទ្រង់នៅគ្រប់សម័យកាល ។
ហើយគាត់បានព្យាបាលភាពទន់ខ្សោយរបស់ពួកគេឱ្យបានញឹកញាប់តាមដែល
ចាំបាច់ មិនតិចជាងចាស់ឡើយ ។ ទោះជាយ៉ាងណា ទ្រង់មិនបញ្ចេញអំណាច
ដែលបង្ហាញឱ្យឃើញទាំងនេះ ហើយក៏មិនប្រគល់ការអន្តរាគមន៍ដល់ពួកសាវ័កដែរ
។ ព្រោះនោះជាអំណោយបណ្តោះអាសន្ន ហើយក៏ត្រូវវិនាសភ្លាមៗមួយផ្នែក
ដោយសារការមិនដឹងគុណរបស់មនុស្ស ។

20. Unction មិនមានការអនុញ្ញាតពីព្រះ ឬការសន្យា

ដូច្នេះ ក្នុងនាមជានិមិត្តសញ្ញានៃប្រេង ដែលពួកសាវ័កមានហេតុផលល្អ បានផ្តល់
សក្ខីកម្មដោយបើកចំហថា អំណោយទាននៃការព្យាបាលដែលបានប្តេជ្ញាចំពោះ
ពួកគេ មិនមែនជាអំណាចរបស់ពួកគេទេ ប៉ុន្តែជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដូច្នេះ
ម្យ៉ាងវិញទៀត ពួកគេបានធ្វើខុសចំពោះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលបានធ្វើអំពើបា
ប ។ និងប្រេងគ្មានប្រសិទ្ធភាព ។ នោះគឺដូចជាមានអ្នកណាម្នាក់បាននិយាយ
ថា ប្រេងទាំងអស់ជាអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ពីព្រោះវាត្រូវបានហៅតាម
ឈ្មោះនោះថាជាបទគម្ពីរ ។ ថាសត្វព្រាហ្មណ៍មួយៗគឺជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ
ពីព្រោះទ្រង់បានលេចមកក្នុងទម្រង់នោះ (ម៉ាថាយ ៣:១៦; យ៉ូហាន ១:៣២)
។ ប៉ុន្តែពួកគេមើលទៅក្នុងរឿងទាំងនេះ ។

សម្រាប់ពួកយើង វាគ្រប់គ្រាន់ហើយសម្រាប់បច្ចុប្បន្នដើម្បីទទួលស្គាល់ថាការ
លាបប្រេងរបស់ពួកគេមិនដូចជាសាក្រាម៉ង់ទេ ព្រោះវាមិនមែនជាពិធីដែល

បង្កើតឡើងដោយព្រះ ហើយក៏មិនមានការសន្យាអ្វីដែរ ។ ជាការពិតណាស់ នៅពេលដែលយើងទាមទារវត្ថុទាំងពីរនេះនៅក្នុងសាក្រាម៉ង់—ថាវាជាពិធីដែល បង្កើតឡើងដោយព្រះ ហើយថាវាមានការសន្យារបស់ព្រះ ក្នុងពេលជាមួយគ្នា នោះ យើងទាមទារឱ្យពិធីនោះប្រគល់មកយើង ហើយការសន្យានោះអនុវត្ត ចំពោះយើង ។ សម្រាប់គ្មាននរណាម្នាក់ប្រកែកថាការកាត់ស្បែកឥឡូវនេះគឺជា សាក្រាម៉ង់នៃព្រះវិហារគ្រិស្តសាសនាទេ ទោះបីជាវាជាស្ថាប័នរបស់ព្រះ ហើយ មានការសន្យាដែលភ្ជាប់ជាមួយវាដែលបានផ្តល់ឱ្យយើងក្នុងលក្ខខណ្ឌដូចគ្នាក៏ដោយ ។ ថាការសន្យាដែលពួកគេទាមទារយ៉ាងសាហាវឃោរឃៅបំផុតមិនត្រូវបាន ផ្តល់ឱ្យយើងទេយើងបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ហើយពួកគេផ្ទាល់បានបញ្ជាក់យ៉ាង ច្បាស់ដោយបទពិសោធន៍ ។ ពិធីនេះមិនគួរប្រើទេ លើកលែងតែអ្នកដែលបាន ទទួលអំណោយព្យាបាល មិនមែនដោយអ្នកកាប់ឈើដែលចេះកាប់ និងកាប់ជាង ព្យាបាល ។

21. papists មិនដំណើរការទាល់តែសោះយោងទៅតាម “ពាក្យ” របស់យ៉ាកូប

ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ទោះបីជាពួកគេគួរតែឈ្នះពិន្ទុរបស់ពួកគេ ដូចដែលពួកគេនៅឆ្ងាយពីការធ្វើក៏ដោយ ថាអ្វីដែលយ៉ាកូបបានចេញវេជ្ជបញ្ជាទាក់ទងនឹង ការចាក់ប្រេងតាំងនៅអាយុនេះ សូម្បីតែនៅគ្រានោះ ពួកគេមិនបានដើរទៅមុខ ច្រើនក្នុងការបញ្ជាក់ការចាក់ប្រេងតាំងរបស់ពួកគេ ដែលពួកគេបានធ្វើឱ្យយើង ខកចិត្តពីមុនមក ។ យ៉ាកូបប្រាថ្នាចង់ឲ្យអ្នកជំងឺទាំងអស់ធ្វើការចាក់ប្រេងតាំង (យ៉ាកូប ៥:១៤); មនុស្សទាំងនេះលាបខ្លាញ់របស់ពួកគេ មិនមែនសាកសពឈឺ ទេ ប៉ុន្តែសាកសពពាក់កណ្តាលស្លាប់ នៅពេលដែលអ្នកកំពុងដកដង្ហើមចុង

ក្រោយរបស់ពួកគេរួចហើយ ឬ (ដូចដែលពួកគេនិយាយនៅក្នុងភាពជ្រុលនិយម ។ ប្រសិនបើនៅក្នុងសាក្រាម៉ង់របស់ពួកគេ ពួកគេមានថ្នាំដ៏មានអានុភាពដើម្បីសម្រាលការឈឺចាប់នៃជំងឺ ឬយ៉ាងហោចណាស់ដើម្បីផ្តល់ការល្អនៃលោមដល់ព្រលឹង វាគឺជាការឃោរឃៅនៃពួកគេមិនដែលជាសះស្បើយទាន់ពេល ។ យ៉ាកុបនឹងឲ្យអ្នកជំងឺត្រូវបានរើសតាំងដោយពួកព្រឹទ្ធាចារ្យនៃក្រុមជំនុំ ។ បុរសទាំងនេះអនុញ្ញាតតែបូជាចារ្យជាអ្នកចាក់ប្រេងតាំង ។ វាពិតជាយ៉ាប់ណាស់ដែលពួកគេបានបកស្រាយថា "presbyter" នៅក្នុងបទគម្ពីររបស់យ៉ាកុបថាជា "បូជាចារ្យ" ហើយស្រមៃថាចំនួនពហុវចនៈត្រូវបានដាក់នៅទីនោះជាការតុបតែង ដូចជាព្រះវិហារនៅសម័យនោះបានប្រមូលផ្តុំគ្នាដោយការបូជា ដូច្នេះពួកគេអាចបន្តនៅក្នុង ក្បួនដង្ហែដ៏វែង ផ្ទុកប្រេងបរិសុទ្ធនៅលើធុងសំរាម ។ យ៉ាកុប ពេលគាត់និយាយសាមញ្ញថាអ្នកឈឺត្រូវបានចាក់ប្រេងតាំង ខ្ញុំគិតថាគ្មានការលាបប្រេងណាផ្សេងទៀតក្រៅពីប្រេងធម្មតាទេ ហើយក៏គ្មានអ្វីផ្សេងទៀតត្រូវបានគេរកឃើញនៅក្នុងការរៀបរាប់របស់ម៉ាកុស (ម៉ាកុស ៦:១៣) ។ បុរសទាំងនេះមិនប្រកាន់ថានឹងប្រើប្រាស់ប្រេងអ្វីឡើយ ប៉ុន្តែត្រូវបានឧទ្ទិសដោយសង្ឃរាជពោលគឺ កក់ក្តៅដោយការដកដង្ហើមធំ រអ៊ូរទាំដោយសូត្រធម៌ដ៏វែង ហើយសំពះដោយលុតជង្គង់ប្រាំបួនយ៉ាងដូច្នេះ ៖ បីដង "សូស្តី ប្រេងបរិសុទ្ធ" បីដង "សូស្តី! ព្រះគ្រីស្ទបរិសុទ្ធ", បីដង, "សូស្តី, ប្រទាលមុខដ៏បរិសុទ្ធ" ។ តើពួកគេបានទាញយកការបូជាបែបនេះមកពីអ្នកណា? យ៉ាកុបនិយាយថា នៅពេលអ្នកជំងឺត្រូវបានលាបប្រេង ហើយត្រូវបានអធិស្ឋានជំនួស បើគាត់នៅក្នុងអំពើបាបនោះគេនឹងបានអត់ទោស [យ៉ាកុប ៥:១៤-១៥] នោះគឺមនុស្សដែលមានទោសបានរួចខ្លួន គាត់នឹងបានរួចពីទោស ។ មិនមែនមានន័យថាអំពើបាបត្រូវបាន

លុបចោលដោយខាញ់ទេ ប៉ុន្តែការអធិស្ឋានរបស់អ្នកជឿដែលបងប្អូនរងទុក្ខត្រូវបានសរសើរដល់ព្រះនឹងមិនឥតប្រយោជន៍ឡើយ ។ មិត្តទាំងនេះនិយាយកុហកដោយអចេតនាថាអំពើបាបត្រូវបានលើកលែងទោសតាមរយៈ "ពិសិដ្ឋ" របស់ពួកគេ ពោលគឺត្រូវបណ្តាសា ។ មែនហើយ តើពួកគេបានចំណេញយ៉ាងណាដែលពួកគេត្រូវបានអនុញ្ញាតដោយសេរីក្នុងការបំពានលើទីបន្ទាល់របស់យ៉ាកុបតាមបំណងប្រាថ្នារបស់ពួកគេ! ហើយមិនត្រូវធ្វើការយូរជាងលើភស្តុតាងនេះទេសូម្បីតែកាលប្បវត្តិរបស់ពួកគេក៏ជួយសម្រាលយើងពីការលំបាកនេះដែរ ។ សម្រាប់ពួកគេទាក់ទងនឹងថា Pope Innocent ដែលបានធ្វើជាអធិបតីក្នុងព្រះវិហារនៅទីក្រុងរ៉ូមក្នុងសម័យរបស់ Augustine បានបង្កើតការអនុវត្តដែលមិនត្រឹមតែជាគណៈអធិបតីប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងគ្រីស្ទបរិស័ទទាំងអស់គួរប្រើប្រេងសម្រាប់លាបប្រេង នៅពេលដែលពួកគេ ឬអ្នកនៅក្នុងបន្ទុករបស់ពួកគេគួរត្រូវការវា ។ អ្នកនិពន្ធនេះគឺ Sigebert នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់គាត់ ។

(ការប្រសិទ្ធពរដែលបានចោទប្រកាន់នៃលំដាប់ដ៏រីសុទ្ធមានភាពស្មុគស្មាញដោយផ្ទាក់បញ្ចិញទាំងប្រាំពីរ ពិធីនៃស្ថាប័ន និងមុខងារនៃការរិះគន់ទាំងនេះ 22-33)

22. ប្រសិទ្ធពរមួយ ឬប្រាំពីរ

ប្រសិទ្ធពរនៃសណ្តាប់ធ្នាប់កាន់កាប់កន្លែងទី 4 នៅក្នុងបញ្ជីរបស់ពួកគេប៉ុន្តែវាមានផ្ទៃផ្កាដែលវាបង្កើតដោយខ្លួនឯងសូម្បីតែសាក្រម៉ង់លឹង ។ ប៉ុន្តែនេះជាការគួរឱ្យអស់សំណើចណាស់ ដែលខណៈពេលដែលពួកគេបញ្ជាក់ថាមានសាក្រម៉ង់ចំនួនប្រាំពីរ នៅពេលដែលពួកគេបានកំណត់ដើម្បីរាប់ពួកគេ ពួកគេសន្មតថា

ដប់បី ។ ហើយពួកគេមិនអាចចោទប្រកាន់ថាសាក្រាម៉ង់ទាំងនេះបង្កើតឡើងតែមួយទេ ព្រោះទាំងអស់មានទំនោរទៅរកបញ្ចេញភាពតែមួយ ហើយជាជំហានសម្រាប់វា ។ ព្រោះដឹងច្បាស់ថាមានពិធីផ្សេងៗគ្នា ហើយគេថាមានព្រះគុណខុសគ្នា ។ គ្មាននរណាម្នាក់អាចសង្ស័យថាពួកគេត្រូវតែត្រូវបានគេហៅថាសាក្រាម៉ង់ប្រាំពីរប្រសិនបើគំនិតរបស់បុរសទាំងនេះត្រូវបានទទួលយក ។ ហើយហេតុអ្វីបានជាយើងជជែកវែកញែកលើវាថាជាអ្វីមួយដែលគួរឱ្យសង្ស័យ នៅពេលដែលពួកគេផ្ទាល់ប្រកាសដោយច្បាស់លាស់ និងច្បាស់លាស់ចំនួនប្រាំពីរ? ប៉ុន្តែជាដំបូង យើងនឹងប៉ះក្នុងការឆ្លងកាត់ចំនួនប៉ុន្មាន និងអ្វីដែលមិនសមហេតុផលដែលពួកគេបានរុញមកលើយើង នៅពេលដែលពួកគេនឹងសរសើរការបញ្ជាទិញរបស់ពួកគេចំពោះយើងជាប្រសិទ្ធពរ ។ ទីពីរ យើងនឹងមើលថាតើពិធីដែលព្រះវិហារប្រើក្នុងការតែងតាំងអ្នកបម្រើគួរត្រូវហៅថាជាប្រសិទ្ធពរប្រភេទណាមួយ ។ ដូច្នេះពួកគេធ្វើលំដាប់ខាងសាសនា ឬថ្នាក់ចំនួនប្រាំពីរ ដែលពួកគេសម្គាល់ដោយឈ្មោះ « ការប្រសិទ្ធពរ » ។ ទាំងនេះគឺ៖ អ្នកយាមទ្វារ អ្នកអាន គ្រូឧទ្ទេស អាកូលីត អនុឌីកុន ឌីកុន ឬជាចារ្យ ។ ហើយពួកគេថែមទាំងនិយាយថា ទាំងនេះគឺសូម្បីតែដើម្បីឆ្លើយតបនឹងព្រះគុណប្រាំពីរដងនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលអ្នកដែលត្រូវបានដំឡើងឋានៈទៅកាន់តំណែងទាំងនេះត្រូវតែត្រូវបានប្រទានឲ្យ ។ ប៉ុន្តែព្រះគុណនេះត្រូវបានបង្កើន ហើយមានសេរីភាពកាន់តែច្រើនឡើងលើពួកគេ ខណៈដែលពួកគេត្រូវបានគេដំឡើងឋានៈ ។ ឥឡូវនេះលេខខ្លួនឯងត្រូវបានញែកដោយការបកស្រាយខុសនៃបទគម្ពីរ ពីព្រោះពួកគេគិតថាពួកគេបានអាននៅក្នុងគម្ពីរអេសាយអំពីអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅពេលដែល អេសាយពិតជាសំដៅលើភេទមិនច្រើនជាងភេទ (អេសាយ ១១:២);

ហើយព្យាករមិនចង់បង្ខាំងពួកគេទាំងអស់នៅកន្លែងនោះទេ ត្បិតគាត់នៅកន្លែងផ្សេងទៀតហៅថា « វិញ្ញាណនៃជីវិត » (អេសេគាល 1:20) « នៃការញែកជាបរិសុទ្ធ » (រ៉ូម 1:4) «ការចិញ្ចឹមកូនប្រុស» ។ (រ៉ូម ៨:១៥) ខណៈដែលគាត់នៅទីនោះបានហៅថា «វិញ្ញាណនៃប្រាជ្ញា ការយល់ដឹង ការទូន្មាន ភាពរឹងមាំ ការទទួលស្គាល់ និងកោតខ្លាចដល់ព្រះយេស៊ូវ» ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ អ្នកផ្សេងទៀតដែលមានប្រាជ្ញាជាងមិនបានបញ្ជាប្រាំពីរយ៉ាងនោះទេ ប៉ុន្តែមានប្រាំបួនតាមការប្រៀបដូចដែលគេនិយាយថា ជ័យជំនះនៃក្រុមជំនុំ ។ ហើយមានជម្លោះក្នុងចំណោមពួកគេព្រោះអ្នកខ្លះនឹងមានបព្វជិតជាថ្នាក់ដំបូងនៃការទាំងអស់និង episcopate ចុងក្រោយគេ ផ្សេងទៀត ដោយមិនរាប់បញ្ចូលការឡើងគ្រងរាជ្យ រួមបញ្ចូល archiepiscopate ក្នុងការបញ្ជាទិញ ។ Isidore បែងចែកពួកគេខុសគ្នា ៖ គាត់បែងចែករវាងអ្នកតែងទំនុកតម្កើង និងអ្នកអាន ។ ទ្រង់បានដាក់អ្នកតែងទំនុកតម្កើងឲ្យទទួលបន្ទុកលើការច្រៀង ។ អ្នកអានការអានបទគម្ពីរសម្រាប់ការណែនាំរបស់មនុស្ស ។ ហើយនេះគឺជាភាពខុសគ្នាត្រូវបានគេសង្កេតឃើញនៅក្នុងដី ។ ក្នុងចំណោមពូជដ៏អស្ចារ្យបែបនេះ តើពួកគេចង់ឲ្យយើងដើរតាម ឬគេចពីអ្វី? តើយើងត្រូវនិយាយថាមានបញ្ហាចំនួនប្រាំពីរឬ? ដូច្នេះលោកគ្រូសាលាបង្រៀន ប៉ុន្តែវេជ្ជបណ្ឌិតដែលបំភ្លឺភាគច្រើនកំណត់បើមិនដូច្នេះទេ ។ ប៉ុន្តែម្តងទៀត ពួកគេមិនយល់ស្របក្នុងចំណោមពួកគេទេ ។ ជាងនេះទៅទៀត កាណុងដ៏ពិសិដ្ឋបំផុតហៅយើងក្នុងទិសដៅផ្សេង ។ នេះជារបៀបដែលបុរសយល់ស្របពេលពួកគេប្រកែកអំពីរឿងដ៏ទេវភាព ក្រៅពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ!

23. ព្រះគ្រីស្ទកាន់កាប់តំណែងទាំងប្រាំពីរ

ប៉ុន្តែវាលើសពីភាពល្អលើទាំងអស់ដែលនៅក្នុងលំដាប់នីមួយៗពួកគេធ្វើឱ្យព្រះគ្រី
 ស្ទជាដៃគូរបស់ពួកគេ ។ ដំបូងគេនិយាយថា គាត់បានបំពេញការិយាល័យអ្នក
 ចាំទ្វារ ពេលទ្រង់ដេញអ្នកទិញ និងអ្នកលក់ចេញពីព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ដោយ
 រំពាត់ដោយខ្សែ (យ៉ូហាន ២:១៥; ម៉ាថាយ ២១:១២) ។ ទ្រង់បង្ហាញថាទ្រង់
 ជាទ្វារ ពេលទ្រង់មានបន្ទូលថា « ខ្ញុំជាទ្វារ » (យ៉ូហាន ១០:៧) ។ បាន
 ទទួលមុខងារជាអ្នកអាន ពេលគាត់អានអេសាយនៅក្នុងសាលាប្រជុំ (លូកា ៤:
 ១៧) ។ គាត់បានបណ្តេញចេញពីការិយាល័យរបស់អ្នកបណ្តេញចេញ នៅពេល
 គាត់ប៉ះនឹងទឹកមាត់អណ្តាត និងត្រចៀករបស់បុរសថ្លង់ ហើយបានស្តារការស្តាប់
 របស់គាត់ឡើងវិញ (ម៉ាកុស ៧:៣២-៣៣) ។ គាត់បានផ្ទៀងទីបន្ទាល់ថា គាត់
 ជាមនុស្សល្ងង់ខ្លៅដោយនិយាយថា « អ្នកដែលតាមខ្ញុំមិនដើរក្នុងភាពងងឹត
 ឡើយ » (យ៉ូហាន ៨:១២) គាត់បានបំពេញតួនាទីជាអ្នករងនៅពេលដែល
 គាត់ពាក់ក្រណាត់ទេសឯក ហើយគាត់បោកអាហារពួកសិស្ស (យ៉ូហាន ១៣ :
 ៤-៥) ។ ចាស់ទុំ នៅពេលគាត់ចែកចាយរូបកាយ និងឈាមក្នុងពិធីជប់លៀង
 (ម៉ាថាយ ២៦:២៦) ។ ព្រះបានបំពេញមុខងារជាបូជាចារ្យ នៅពេលដែលគាត់
 ថ្វាយខ្លួនជាយញ្ញបូជានៅលើឈើឆ្កាងដល់ព្រះវរបិតាទ្រង់ (ម៉ាថាយ ២៧:៥០)
 រឿងទាំងនេះមិនអាចស្តាប់បានទេ បើគ្មានការសើចដែលខ្ញុំភ្ញាក់ផ្អើលនឹងការសរ
 សេររបស់ពួកគេដោយគ្មានសំណើច ប្រសិនបើបន្ទាប់ពីទាំងអស់ អស់អ្នកដែល
 បានសរសេរពួកគេដែលជាកន្លែងដែលបុរស ។ ប៉ុន្តែភាពទន់ភ្លន់របស់ពួកគេគឺ
 គួរឲ្យកត់សម្គាល់បំផុត ដែលពួកគេបានទស្សន៍ទាយលើចំណងជើងថា “អាកូលី
 ត” ដោយហៅគាត់ថាជាអ្នកកាន់ដៃវែង ដែលជាពាក្យវេទមន្ត (ខ្ញុំសន្មតថា)
 ប្រាកដជាមិនធ្លាប់ឮក្នុងគ្រប់ជាតិសាសន៍ និងគ្រប់ភាសាទេ តាំងពីភាសាក្រិចម

ក មានន័យថា "អ្នកបួស" ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ប្រសិនបើខ្ញុំគួរតែបន្តការ
បដិសេធធានិកទាំងនេះយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ នោះខ្ញុំក៏នឹងត្រូវស៊ើបចម្លងផងដែរ ជារឿង
តូចតាច និងមិនទំនងទាល់តែសោះ ។ យ៉ាងណាមិញ ដើម្បីកុំឲ្យគេបោក
បញ្ឆោតសូម្បីតែមនុស្សស្រី ភាពឥតប្រយោជន៍របស់ពួកគេត្រូវលាតត្រដាងនៅ
ពេលកន្លងទៅ ។ ដោយភាពហ៊ឺហា និងភាពឧទ្យាទិក ពួកគេបានបង្កើតអ្នកអាន
អ្នកនិពន្ធទំនុកតម្កើង អ្នកយាមទ្វារ និងអាកូលីត ដើម្បីអនុវត្តសេវាកម្មទាំង
នោះដែលពួកគេតែងតាំងក្មេងប្រុស ឬយ៉ាងហោចណាស់អ្នកដែលពួកគេហៅថា
"ឧបាសក" ។ តើនរណាជាញឹកញាប់អុជទៀន ចាក់ស្រា និងទឹកពីទូកនេសាទ
ប៉ុន្តែក្មេងប្រុស ឬឧបាសកខ្លះដែលទទួលបានការចិញ្ចឹមជីវិត? មនុស្សប្រុសដូច
គ្នាច្រៀងអត់? តើបុរសដូចគ្នាមិនបើក និងបិទទ្វារព្រះវិហារទេឬ? តើអ្នកណា
ធ្លាប់ឃើញអាកូលីត ឬអ្នកយាមទ្វារបំពេញមុខងាររបស់គាត់នៅក្នុងព្រះវិហារ
របស់ពួកគេ? ផ្ទុយទៅវិញ អ្នកដែលនៅក្មេងបានធ្វើការវិយាល័យរបស់ acolyte
នៅពេលដែលគាត់ត្រូវបានគេយកទៅក្នុងលំដាប់នៃ acolytes នោះឈប់ជាអ្វី
ដែលគាត់បានចាប់ផ្តើមត្រូវបានគេហៅថា ។ ដូច្នេះពួកគេហាក់មានចេតនាចង់
បោះចោលការវិយាល័យខ្លួនឯងនៅពេលពួកគេទទួលតំណែង ។ សូមមើលថា
ហេតុអ្វីបានជាពួកគេចាត់ទុកថាវាចាំបាច់ដើម្បីត្រូវបានឧទ្ទិសដោយសាក្រាម៉ង់
និងដើម្បីទទួលបានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ—គ្រាន់តែមិនធ្វើអ្វីសោះ! ប្រសិនបើពួក
គេធ្វើពុតថាដោយសារតែភាពច្របូកច្របល់នៃយុគសម័យដែលពួកគេបាន
បោះបង់ចោល និងធ្វេសប្រហែសនឹងកាតព្វកិច្ចរបស់ពួកគេ ចូរឱ្យពួកគេព្រមគ្នា
សារភាពថា ថ្ងៃនេះ បទបញ្ជាដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ពួកគេ (ដែលពួកគេលើកតម្កើង
យ៉ាងអស្ចារ្យ) គឺគ្មានប្រយោជន៍ ឬផលប្រយោជន៍នៅក្នុងក្រុមជំនុំឡើយ ហើយ

ថាព្រះវិហារទាំងមូលរបស់ពួកគេពោរពេញដោយភាពអនាធិបតេយ្យ ដរាបណាវា
អនុញ្ញាតឱ្យទៀន និងឈើច្រត់ត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយក្មេងប្រុស និងមនុស្ស
ប្រមាថដែលមិនសក្តិសមក្នុងការប៉ះពួកគេ លុះត្រាតែត្រូវបានឧទ្ទិសថាជាអាកូលី
ត ហើយចាប់តាំងពីវាបន្ទូលទុកការសូត្រធម៌ដល់ក្មេងប្រុស ដែលគួរស្តាប់
មានតែបបួរមាត់ដែលបានឧទ្ទិស ។ ប៉ុន្តែតើពួកគេឧទ្ទិសថ្វាយឧបោសថក្នុង
គោលបំណងអ្វី? ខ្ញុំឮថាជនជាតិយូដាមានគ្រូឧទ្ទេស ប៉ុន្តែខ្ញុំឃើញថាពួកគេត្រូវ
បានគេហៅតាមពិធីសាសនាដែលពួកគេបានអនុវត្ត [កិច្ចការ ១៩:១៣] ។
អ្នកណាខ្លះធ្លាប់ឮគេនិយាយ ពីគ្រូឧទ្ទេសក្លែងក្លាយទាំងនេះ ថាពួកគេបង្ហាញពី
ឧទាហរណ៍មួយនៃការអនុវត្តវិជ្ជាជីវៈរបស់ពួកគេ? ត្រូវបានគេធ្វើពុតថាពួកគេ
មានអំណាចនៃការដាក់ដៃលើមនុស្សឆ្គួត, catechumens និង demoniacs
ប៉ុន្តែពួកគេមិនអាចបញ្ចុះបញ្ចូលអារក្សថាពួកគេបានទទួលនូវអំណាចបែបនេះទេ
ពីព្រោះអារក្សមិនត្រឹមតែមិនគោរពតាមបញ្ជារបស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំង
បញ្ជាពួកបិសាចទៀតផង! ដ្បិតអ្នកស្ទើរតែអាចរកឃើញមួយភាគដប់នៃពួកវា
ដែលមិនត្រូវបានដឹកនាំដោយវិញ្ញាណអាក្រក់ ។ ដូច្នេះការនិយាយរលុងៗរបស់
ពួកគេទាំងអស់អំពីការបញ្ជាទិញតូចតាចរបស់ពួកគេគឺជាការបំប្លែងនៃភាពល្ងង់
ខ្លៅនិងមិនពិត ។ យើងបាននិយាយនៅកន្លែងផ្សេងទៀតនៃពួកអាកូលីតពី
សម័យបុរាណ និងអ្នកយាមទ្វារ និងអ្នកអាន នៅពេលយើងកំពុងពន្យល់ពី
លំដាប់នៃក្រុមជំនុំ ។ គោលបំណងរបស់យើងនៅទីនេះគឺគ្រាន់តែដើម្បីប្រឆាំង
នឹងការប្រឌិតថ្មីនៃសាក្រាម៉ង់ប្រាំពីរដងនៅក្នុងលំដាប់ខាងសាសនា ។ ដែល
យើងមិនដែលអានកន្លែងណាផ្សេងក្រៅពីក្នុងចំណោម pettifoggers ឆ្គួត ៗ
ទាំងនេះ Sorbonnists និង Canonists ។

24. ពិធីឧទ្ទិសថ្វាយបង្គំ ពិសេសការបូជា

ឥឡូវនេះសូមឱ្យយើងពិនិត្យមើលពិធីដែលពួកគេប្រើ ។ ទីមួយ អស់អ្នកដែលពួកគេបានចុះឈ្មោះក្នុងការបម្រើរបស់ពួកគេ ពួកគេចាប់ផ្តើមចូលទៅក្នុងបព្វជិតដែលមាននិមិត្តសញ្ញារួម ។ ព្រោះគេការសក់នៅលើក្បាល ដើម្បីឲ្យមកដបញ្ជាក់ពីសេចក្តីថ្លៃថ្នូរ ព្រោះបព្វជិតត្រូវធ្វើជាស្តេចគ្រប់គ្រងខ្លួន និងអ្នកដទៃ ។ សម្រាប់ពេត្រុសនិយាយអំពីពួកគេដូចតទៅនេះ ៖ « អ្នកគឺជាពូជសាសន៍មួយដែលបានជ្រើសរើស ជាបព្វជិតភាពស្តេច ជាប្រជាជាតិបរិសុទ្ធ ជាប្រជាជននៃកម្មសិទ្ធិរបស់គាត់ » [ពេត្រុសទី 1 2:9] ។ ប៉ុន្តែវាគឺជាការលះបង់មួយសម្រាប់ពួកគេក្នុងការទទួលយកខ្លួនឯងនូវអ្វីដែលបានផ្តល់ឱ្យក្រុមជំនុំទាំងមូល ហើយអ្នកអាងអំពីឋានៈដែលពួកគេដណ្តើមបានពីអ្នកជឿ ។ ពេត្រុសកំពុងនិយាយអំពីក្រុមជំនុំទាំងមូល ។ អ្នកទាំងនេះបង្វិលវាទៅបុរសការសក់ពីរបីនាក់ដូចជាចំពោះពួកគេតែម្នាក់ឯងដែលគេនិយាយថា « ចូរបរិសុទ្ធចុះ » [ពេត្រុសទី ១ ១:១៥-១៦; លេវី ២០:៧; លេវី ១៩:២]; ដូចជាប្រសិនបើពួកគេតែម្នាក់ឯងត្រូវបានទិញដោយព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ [ពេត្រុសទី 1 1:18-19]; ដូចជាពួកគេតែម្នាក់ឯងត្រូវបានបង្កើតនគរ និងបព្វជិតភាពដល់ព្រះតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ [១ពេត្រុស ២:៥, ៩]! បន្ទាប់មក ពួកគេក៏លើកហេតុផលផ្សេងទៀត ៖ កំពូលក្បាលត្រូវបានគេធ្វើឲ្យទទេដើម្បីបង្ហាញចិត្តរបស់ខ្លួនដោយសេរីចំពោះព្រះអម្ចាស់ ដូច្នេះ «ដោយបង្ហាញមុខ» [កូរិនថូសទី២ ៣:១៨] ដើម្បីសញ្ជឹងគិតអំពីសិរីល្អរបស់ព្រះ ឬបង្រៀនពួកគេថា កំហុសនៃមាត់ និងភ្នែកត្រូវតែកាត់ចេញ ។ ឬការការសក់គឺជាការលះចោលវត្ថុខាងសាច់ឈាម ប៉ុន្តែសក់ដែលនៅសេសសល់ជុំវិញមកដល់សំណល់នៃរបស់ល្អដែលរក្សាទុកសម្រាប់ចិញ្ចឹមជីវិត

វិត ។ អ្វីគ្រប់យ៉ាងគឺជានិមិត្តសញ្ញា ច្បាស់ណាស់ដោយសារតែ « វាំងនននៃ
ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ » មិនទាន់បាន «ត្រូវបានគេជួល» [ម៉ាថ. ២៧:៥១] ។
ដូច្នេះ គេបានបញ្ចុះបញ្ចូលថា ពួកគេបានលះបង់ភារកិច្ចរបស់ពួកគេដោយភាព
ខុសប្លែកគ្នា ពីព្រោះពួកគេបានធ្វើជានិមិត្តរូបនៃវត្ថុទាំងនោះដោយមកុដរបស់
ពួកគេ ពួកគេពិតជាមិនបំពេញភារកិច្ចរបស់ពួកគេទេ ។ តើគេចំអកឱ្យយើងយូរ
ប៉ុណ្ណាទៅនឹងការបោកបញ្ឆោតបែបនេះ? ដោយការការសក់មួយចំនួន បញ្ចូល
បញ្ជាក់ថា ពួកគេបានបោះចោលនូវទ្រព្យដ៏បរិបូរណ៍នៃសម័យកាល ដែលពួកគេ
បានសង្ឃឹមអំពីសិរីល្អរបស់ព្រះ ដែលពួកគេបានធ្វើឱ្យខូចតណ្ហានៃត្រចៀក
និងភ្នែក ។ ប៉ុន្តែតើបុរសគ្មានថ្នាក់ណាដែលលោភលន់ លួង និងតណ្ហាទៀតទេ?
ហេតុអ្វីបានជាពួកគេមិនបង្ហាញភាពបរិសុទ្ធ ជាជាងបង្ហាញពីខាងក្រៅដោយ
សញ្ញាមិនពិត និងភូតភរ?

25. ដើម្បីលើកឡើងពីពួកណាសារីនិងប៉ូលគឺនៅក្បែរចំណុចនេះ

ឥឡូវនេះ នៅពេលដែលពួកគេនិយាយថា មកុដបញ្ចេញមានដើមកំណើត និង
ហេតុផលមកពីពួកណាសារី តើពួកគេអះអាងអ្វីទៀត ប៉ុន្តែថាអាថ៌កំបាំងរបស់
ពួកគេបានកើតឡើងពីពិធីរបស់ជនជាតិយូដា ឬផ្ទុយទៅវិញគឺគ្រាន់តែជា
សាសនាយូដា? ប៉ុន្តែនៅពេលដែលពួកគេបន្ថែមថា ព្រឹស្តីល អគីឡា និងប៉ូល
ខ្លួនឯងបានស្បថ ហើយបានការសក់ដើម្បីឲ្យពួកគេស្អាតបរិសុទ្ធ [កិច្ចការ ១៨:
១៨] ។

ពួកគេបង្ហាញពីភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ពួកគេ ។ ព្រោះវាមិនត្រូវបានកត់ត្រាអំពីព្រឹស្តី
 លទេ ហើយក្នុងករណីរបស់អតីត វាក៏មិនប្រាកដប្រជាដែរ ។ សម្រាប់ការ
 លើកឡើងដែលបានសំដៅទៅលើអាចត្រូវបានសំដៅទៅលើប៉ូលច្រើនដូចជាទៅ
 Aquila ។ ប៉ុន្តែកុំទុកឲ្យពួកគេនូវអ្វីដែលពួកគេអះអាង—ថាពួកគេមានគំរូពី
 អ្នកអាន ប៉ុល ដែលសាមញ្ញជាងគួរកត់សំគាល់ថា ប៉ុលមិនដែលកោរសក់
 សម្រាប់ការរាប់ជាបរិសុទ្ធណាមួយឡើយ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែដើម្បីបម្រើបងប្អូនដែល
 ខ្សោយរបស់គាត់ប៉ុណ្ណោះ ។ វាជាទំនៀមទម្លាប់របស់ខ្ញុំក្នុងការហៅពាក្យសច្ចានៃ
 សេចក្តីស្រឡាញ់ មិនមែនជាការគោរពបូជាទេ ។ នោះគឺ មិនបានធ្វើឡើង
 សម្រាប់ការថ្វាយបង្គំព្រះណាមួយឡើយ ប៉ុន្តែដើម្បីព្យាបាលភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់
 មនុស្សទន់ខ្សោយ ដូចជាគាត់ផ្ទាល់បាននិយាយទៅកាន់ជនជាតិយូដា គាត់បាន
 ក្លាយជាជនជាតិយូដា ។ល។ [កូរិនថូសទី១. ៩:២០] ។ ដូច្នេះ គាត់បានធ្វើ
 ការនេះម្តង និងមួយរយៈខ្លី ដើម្បីស្នាក់នៅជាបណ្តោះអាសន្នចំពោះជនជាតិយូ
 ដា ។ នៅពេលដែលពួកអ្នកទាំងនេះមានបំណងយកតម្រាប់តាមការបន្ទុករបស់
 ពួកណាសារីដោយឥតន័យ តើពួកគេកំពុងធ្វើអ្វីក្រៅពីការលើកតម្កើងសាសនា
 ជាមួយផ្សេងទៀត ខណៈពេលដែលពួកគេជះឥទ្ធិពលមិនពិត ដើម្បីយកតម្រាប់
 តាមសាសនាដាចាស់ [លេវីន័យ. ៦:១៤; ជំពូក ៦:៥] ។ ដោយមានការ
 គោរពសាសនាដូចគ្នាត្រូវបានផ្សំឡើងថា សំបុត្របិទបាំងក្នុងការធ្វើត្រាប់តាម
 សារីក ដែលហាមមិនឲ្យបញ្ចូលទុកសក់ដុះ ប៉ុន្តែតម្រូវឱ្យពួកគេកោរដូចបាល់ ។
 គឺដូចជាសារីកដែលបង្រៀនពីអ្វីដែលគួរឲ្យអស់សំណើចសម្រាប់មនុស្សទាំងអស់
 [កូរិនថូសទី១ ១១:៤] បារម្ភអំពីការលើកឡើងដូចបាល់របស់បញ្ចូលិត! ទម្រង់នេះ

អនុញ្ញាតឱ្យអ្នកអានរបស់ខ្ញុំវិនិច្ឆ័យអំពីកម្លាំងនិងតម្លៃនៃអាថ៌កំបាំងផ្សេងទៀត
ដែលកើតឡើងដែលមានការចាប់ផ្តើមដូចនេះ ។

26. ការបកស្រាយប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការឡើងគ្រងរាជ្យ

សូម្បីតែពី Augustine តែម្នាក់ឯងក៏ដោយ ក៏វាច្បាស់ណាស់ថា កន្លែងដែល
ស្មៀនគ្រីស្ទមានប្រភពដើម ។ ដោយសារនៅសម័យនោះ មានតែបុរសៗ និង
អ្នកដែលប៉ះពាល់ដល់ភាពរលោង និងភាពឆើតឆាយដែលមិនសូវមានបុរស
ប៉ុណ្ណោះ ដែលអនុញ្ញាតឱ្យសក់របស់ពួកគេដុះឡើង វាហាក់ដូចជាមិនមែនជាគំរូ
ល្អក្នុងការអនុញ្ញាតឱ្យបញ្ចូលជីវិតបែបនេះទេ ។ ដូច្នេះ បញ្ចូលត្រូវបានបង្ហាត់
ឲ្យកាត់ ឬកោរសក់ ដើម្បីកុំឲ្យមានរូបរាងលម្អលម្អ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
នេះជារឿងធម្មតាហើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដើម្បីសរសើរនូវសេចក្តីបរិសុទ្ធដ៏
ប្រសើររបស់ខ្លួន ដោយសម្លៀកបំពាក់គួរឲ្យកាត់សម្គាល់ និងប្លែកពីបុរសដទៃ
សូមឲ្យសក់ដុះ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលក្រោយមក សក់វែងបានក្លាយជាម៉ូដម្តងទៀត
ហើយប្រជាជាតិមួយចំនួនដែលតែងតែមានសក់វែង ដូចជា បារាំង អាឡឺម៉ង់
និងអង់គ្លេស បានទទួលយកសាសនាគ្រីស្ទ ទំនងជាបញ្ចូលគ្រប់ទីកន្លែងកោរ
សក់ ដែលមើលទៅហាក់ដូចជាមិនប៉ះពាល់ដល់សក់ ។ នៅក្នុងយុគសម័យ
កាន់តែពុករលួយ នៅពេលដែលទំនៀមទម្លាប់ពីមុនទាំងអស់ត្រូវបានបំផ្លិច
បំផ្លាញ ឬបានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងអបិយជំនឿ ដោយសារតែពួកគេមិនបានឃើញ
ហេតុផលសម្រាប់ការកោរសក់ស្មៀន (ព្រោះពួកគេមិនបានរក្សាទុកអ្វីក្រៅពីការ
ក្លែងបន្លំដ៏ល្ងង់ខ្លៅ) ពួកគេបានប្រើអាថ៌កំបាំង ដែលឥឡូវនេះពួកគេមានអបិយ
ជំនឿ ។ ឈរមកលើយើងដើម្បីអនុម័តសាក្រាម៉ង់របស់ពួកគេ ។ អ្នកយាមទ្វារ
នៅឯការឧទ្ទិសរបស់ពួកគេទទួលបានសោនៃព្រះវិហារ ដោយពួកគេត្រូវយល់ថា

ការឃុំឃាំងរបស់ខ្លួនត្រូវបានប្រគល់ឱ្យពួកគេ ។ អ្នកអានទទួលបានព្រះគម្ពីរបរិសុទ្ធ ។ Exorcists ទទួលបានរូបមន្តនៃ exorcisms ដើម្បីប្រើនៅលើ insane និង catechumens ។ Acolytes ទទួលបាន tapers និង cruet ។ នៅទីនេះគឺជាពិធីដែល (ប្រសិនបើវាផ្តាច់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់) សម្រាកអំណាចសម្ងាត់យ៉ាងខ្លាំងដែលពួកគេអាចមិនត្រឹមតែជាសញ្ញាសម្ងាត់ប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែក៏ជាមូលហេតុនៃព្រះគុណដែលមើលមិនឃើញ ។ សម្រាប់ពួកគេចាត់ទុកវាតាមនិយមន័យរបស់ពួកគេនៅពេលដែលពួកគេនឹងបានរាប់វាក្នុងចំណោមប្រសិទ្ធិពរ ។

ប៉ុន្តែដើម្បីបញ្ចប់ដោយសង្ខេប ខ្ញុំហៅវាថាជារឿងមិនសមហេតុផលដែលសិស្សសាលា និងពួក Canonists ធ្វើពិធីសាក្រាម៉ង់តូចៗទាំងនេះ ខណៈពេលដែលសូម្បីតែដោយការសារភាពរបស់អ្នកដែលបង្រៀននេះ ពួកគេមិនស្គាល់សាសនាចក្រសម័យបុរាណ ហើយបានរៀបចំជាច្រើនឆ្នាំក្រោយមក ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារការប្រសិទ្ធិពររដ្ឋាភិបាលការសន្យារបស់ព្រះ នោះពួកគេគួរតែត្រូវបានបង្កើតឡើងមិនមែនដោយទេវតា មិនមែនដោយមនុស្សនោះទេ ប៉ុន្តែដោយព្រះតែមួយគត់ដែលវាជាកម្មសិទ្ធិរបស់ការសន្យា ។

27. សម្តេចសង្ឃនិងបូជាចារ្យ

នៅតែមានការបញ្ជាទិញចំនួនបីដែលពួកគេហៅថា "សំខាន់" នៃអ្វីដែលពួកគេហៅថា subdiaconate ត្រូវបានផ្ទេរទៅក្រុមនេះបន្ទាប់ពីហ្វូងមនុស្សនៃការបញ្ជាទិញតូចតាចបានចាប់ផ្តើមពន្លក ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារពួកគេហាក់ដូចជាមានការអនុញ្ញាតសម្រាប់ការទាំងនេះពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ជាពិសេសពួកគេបានហៅពួកគេថា « បទបញ្ជាដ៏បរិសុទ្ធ » ដើម្បីធ្វើឲ្យពួកគេគោរព ។ យើងត្រូវតែមើល

ពីរបៀបដែលពួកគេបំពានបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ដោយមិនស្មោះត្រង់ ជា
 លេសសម្រាប់ខ្លួនពួកគេ ។ យើងនឹងចាប់ផ្តើមដោយបញ្ហារបស់ប្រធាន ឬបូជា
 ចារ្យ ។ ដោយសារពាក្យទាំងពីរនេះបង្ហាញពីការដូចគ្នា ហើយគេសំដៅទៅលើ
 អស់អ្នកដែលមានកាតព្វកិច្ចគឺធ្វើយញ្ញបូជាព្រះកាយ និងលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
 លើអាសនៈ ធ្វើពិធីបូងស្ងួត និងប្រទានពរដល់អំណោយទានរបស់ព្រះ ។ ដូច្នេះ
 ក្នុងការតែងតាំងពួកគេទទួលបញ្ញត្តិជាមួយនឹងម្ចាស់ជាសញ្ញានៃអំណាចដែល
 បានប្រទានដល់ពួកគេ ដើម្បីថ្វាយយញ្ញបូជានៃការលះបង់ [លេវី. ៥:៨] ដល់
 ព្រះ; ហើយដែររបស់ពួកគេត្រូវបានចាក់ប្រេងតាំងដោយសញ្ញាសម្គាល់ដែលពួក
 គេត្រូវបានបង្រៀនថាពួកគេត្រូវបានផ្តល់អំណាចដើម្បីឧទ្ទិស ។ ប៉ុន្តែយើងនឹង
 និយាយអំពីពិធីនៅពេលក្រោយ ។ រឿងដែលខ្លួនខ្ញុំនិយាយ គឺនៅឆ្ងាយពីការ
 មាន iota នៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដែលពួកគេធ្វើពុតថា ពួកគេមិនអាច
 កាន់តែអាក្រក់ បង្អួចដំដាប់ដែលដាក់ដោយព្រះ ។ ជាដំបូង ជាការពិត នេះ
 គួរតែត្រូវបានគេយកជាការពិត (ដែលយើងបានអះអាងក្នុងការពិភាក្សាអំពីអភិ
 បូជារបស់សម្តេចប៉ាប) ថាអស់អ្នកដែលហៅខ្លួនឯងថាជាបូជាចារ្យដើម្បីថ្វាយ
 យញ្ញបូជានៃការលះបង់បានធ្វើខុសចំពោះព្រះគ្រីស្ទ ។ ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបាន
 តែងតាំងនិងបូជាចារ្យតាមបញ្ជារបស់មិលគីស្សដែកដោយព្រះវរបិតាដោយស្ម័គ្រ
 [ទំនុក. ១១០:៤; ហេប ៥:៦] គ្មានទីបញ្ចប់ គ្មានអ្នកស្នង [ហេព្រើរ. ៧:៣]
 ។ គាត់បានថ្វាយដង្វាយមួយសម្រាប់ការលះបង់ និងការផ្សះផ្សាអស់កល្បជា
 និច្ច ។ ឥឡូវនេះ ដោយបានចូលទៅក្នុងទីសក្ការៈនៃស្ថានសួគ៌ផង ទ្រង់អង្វរយើ
 ង ។ ក្នុងទ្រង់ យើងទាំងអស់គ្នាជាសង្ឃ [វិវរណៈ ១:៦; ១ ពេត្រុស ២:
 ៩] ប៉ុន្តែដើម្បីថ្វាយការសរសើរ និងអរព្រះគុណ ពោលគឺថ្វាយខ្លួនយើង និង

របស់យើងដល់ព្រះ ។ វាជាតំណែងតែមួយគត់ដើម្បីផ្តាច់ចិត្តព្រះ ហើយដង្ហាយ
 ធួនសម្រាប់អំពើបាបដោយតង្វាយរបស់ទ្រង់ ។ ពេលបុរសទាំងនេះទទួល
 តំណែងនេះលើខ្លួនគេ តើអ្វីនៅសេសសល់តែថាបញ្ចេញភាពរបស់ពួកគេគឺមិន
 បរិសុទ្ធ និងពិសិដ្ឋ ? ប្រាកដណាស់ ពួកគេគឺជាមនុស្សទុច្ចរិតទាំងស្រុង នៅ
 ពេលពួកគេហ៊ានកំណត់ពិធីនេះជាមួយនឹងចំណងជើងនៃការប្រសិទ្ធពរ ។
 ចំពោះមុខតំណែងពិតនៃគណៈប្រធានគឺទាក់ទងនឹង ដែលត្រូវបានសរសើរដល់
 យើងដោយបបូរមាត់របស់ព្រះគ្រីស្ទ នោះខ្ញុំសុខចិត្តយល់ព្រមនឹងកន្លែងនោះ ។
 ដ្បិតនៅក្នុងនោះមានពិធីមួយ ដែលដំបូងគេយកចេញពីបទគម្ពីរ បន្ទាប់មកជា
 ពិធីមួយដែលប៉ុលផ្លែឆ្អឹងទីបន្ទាល់ថាមិនទេ ឬហួសហេតុនោះទេ ប៉ុន្តែជានិមិត្ត
 សញ្ញាដ៏ស្មោះត្រង់នៃព្រះគុណខាងវិញ្ញាណ [ធីម៉ូថេទី១ ៤:១៤] ។

ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំមិនបានដាក់វាជាលេខ 3 ក្នុងចំណោមសាក្រាម៉ង់ទេ
 ព្រោះវាមិនមែនជាភ្លើងធម្មតា ឬជាភ្លើងធម្មតាសម្រាប់អ្នកជឿទាំងអស់នោះទេ
 ប៉ុន្តែជាពិធីពិសេសសម្រាប់ការិយាល័យជាក់លាក់មួយ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារ
 កិត្តិយសនេះត្រូវបានប្រគល់ឱ្យកិច្ចបម្រើផ្សាររបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ នោះគ្មានហេតុ
 ផលណាដែលពួកសង្ឃប៉ាបគួរមានមោទនភាពនោះទេ ។ សម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទបាន
 បញ្ជាក់ថា អ្នកបម្រើនៃដំណឹងល្អ និងសាក្រាម៉ង់របស់ទ្រង់ត្រូវបានតែងតាំង មិន
 មែនដំឡើងការបូជានោះទេ ។ ទ្រង់បានចេញបញ្ជាឲ្យផ្សាយដំណឹងល្អ [ម៉ាថ.
 ២៨:១៩; ម៉ាកុស 16:15] ហើយចិញ្ចឹមហ្វូងច្រើន [យ៉ូហាន 21:15] មិនមែន
 ដើម្បីបូជាជនរងគ្រោះឡើយ ។ គាត់បានសន្យាចំពោះព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណ
 បរិសុទ្ធ មិនមែនដើម្បីឲ្យពួកគេធ្វើដង្ហាយធួនសម្រាប់អំពើបាបឡើយ ប៉ុន្តែត្រូវ

ចូលរួម និងថែរក្សាវត្ថុភិបាលនៃសាសនាចក្រដោយត្រឹមត្រូវ [ម៉ាថាយ ២៨: ២០] ។

28. ពិធីបួសក្នុងការបួសសង្ឃ

ពិធីគួរសរសើរត្រូវគ្នានឹងការពិត ។ ព្រះអម្ចាស់នៃយើង ពេលទ្រង់ចាត់ពួកសាវ័កឲ្យទៅផ្សាយដំណឹងល្អ ទ្រង់បានដកដង្ហើមមកលើពួកគេ (យ៉ូហាន ២០: ២២) ។ តាមរយៈនិមិត្តសញ្ញានេះ តំណាងឱ្យអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលទ្រង់បានប្រទានឱ្យពួកគេ ។ បុរសល្អទាំងនេះបានរក្សាការឱ្យខ្យល់នេះ ហើយដូចជាពួកគេកំពុងបញ្ចេញព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធពីបំពង់កពួកគេ ពួកគេបានអ្វីរទាំពីអ្នកដែលពួកគេកំពុងធ្វើសង្ឃថា « ចូរទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ » [យ៉ូហាន ២០:២២] ។ ពួកគេគ្មានអ្វីដែលពួកគេមិនក្លែងបន្លំ ៖ ខ្ញុំមិននិយាយដូចគ្នាដែលកាយវិការមានសិល្បៈ និងអត្ថន័យនោះទេ ប៉ុន្តែដូចជាសត្វស្វាដែលធ្វើត្រាប់តាមអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដោយឯកឯង និងគ្មានការរើសអើងណាមួយឡើយ ។ យើងកំពុងធ្វើតាម (ពួកគេនិយាយ) គំរូរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់បានធ្វើកិច្ចការជាច្រើនដែលទ្រង់មិនមានបំណងទុកជាគំរូសម្រាប់យើង ។ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៅកាន់សិស្សរបស់ទ្រង់ថា « ចូរទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ » [យ៉ូហាន 20:22] ។ គាត់ក៏មានប្រសាសន៍ទៅឡាសារថា « ឡាសារចេញមក » [យ៉ូហាន ១១:៤៣] ។ គាត់បាននិយាយទៅកាន់មនុស្សខ្លះថា ៖ «ចូរក្រោកឡើងដើរចុះ» [ម៉ាថាយ. ៩:៩; យ៉ូហាន ៥:៨] ។ ហេតុអ្វីបានជាពួកគេមិននិយាយដូចគ្នាចំពោះមនុស្សស្លាប់ និងអ្នកពិការ? ទ្រង់បានផ្តល់ភស្តុតាងនៃអំណាចដ៏ទេវភាពរបស់ទ្រង់ នៅពេលដែលទ្រង់ដកដង្ហើមលើពួកសាវ័ក ទ្រង់បានបំពេញពួកគេដោយព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

ទូ ។ ប្រសិនបើពួកគេព្យាយាមធ្វើបែបនេះ ពួកគេប្រជែងនឹងព្រះជាម្ចាស់ និង ទាំងអស់ លើកលែងតែគាត់ប្រកួតប្រជែង ប៉ុន្តែនៅឆ្ងាយពីប្រសិទ្ធភាព ហើយ ដោយការយំការអសុរោះរបស់ពួកគេ ពួកគេមិនធ្វើអ្វីក្រៅពីចំអកព្រះគ្រីស្ទឡើយ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ពួកគេពិតជាខ្មាស់អៀនណាស់ ដែលហ៊ានបញ្ជាក់ថា ពួកគេថ្វាយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ប៉ុន្តែការពិតយ៉ាងណានោះ បទពិសោធន៍ បង្រៀនដែលស្រែកថា អស់អ្នកដែលត្រូវបានឧទ្ទិសជាបូជាចារ្យ ប្រែក្លាយពីសេះ ទៅជាលា ពីមនុស្សល្ងើលទៅជាមនុស្សឆ្លុត ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ វាមិនចប់ទេ ដែលខ្ញុំឈ្មោះជាមួយគេ ។ ខ្ញុំគ្រាន់តែថ្កោលទោសចំពោះពិធីនេះប៉ុណ្ណោះ ដែល មិនគួរយកធ្វើជាកំរូទេ ព្រោះព្រះគ្រីស្ទបានប្រើវាជានិមិត្តរូបនៃអព្វហេតុជាក់ លាក់មួយ រហូតមកដល់ពេលនេះ គឺជាលេសនៃការធ្វើតាមទ្រង់ពីការទាមទារ របស់ពួកគេដោយយុត្តិធម៌!

29. បព្វជិតភាពរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ជំនួសលោកអើរ៉ុន

ទីបំផុត តើពួកគេបានទទួលការចាក់ប្រេងតាំងពីអ្នកណា? ពួកគេឆ្លើយថា ពួក គេបានទទួលពីកូនចៅរបស់អើរ៉ុន ដែលបញ្ជារបស់គេក៏ចាប់ផ្តើមដែរ ។ ហេតុ ដូច្នេះហើយ ពួកគេតែងតែចូលចិត្តការពារខ្លួនដោយឧទាហរណ៍ដ៏ច្របូកច្របល់ ជាជាងការសារភាពថាអ្វីដែលពួកគេប្រើដោយឥតលាក់លៀង ពួកគេបានរៀបចំ ខ្លួនពួកគេផ្ទាល់ ។ ប៉ុន្តែទន្ទឹមនឹងនោះ ពួកគេមិនកត់សំគាល់ទេ នៅពេលដែល ពួកគេប្រកាសថាខ្លួនជាអ្នកស្នងនៃកូនប្រុសរបស់អើរ៉ុន ថាពួកគេបានប្រព្រឹត្តខុស ចំពោះបព្វជិតភាពរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលមានតែបព្វជិតភាពពីបុរាណទាំងអស់ត្រូវ បានទុកជាកំរូជាមុន និងកំណត់ទុកជាមុន ។ ដូច្នេះ នៅក្នុងទ្រង់ អ្វីៗទាំងអស់ នោះត្រូវបានផ្ទុក ហើយបានបំពេញ នៅក្នុងទ្រង់ ពួកគេបានឈប់ដូចដែល

យើងបានធ្វើម្តងទៀតជាច្រើនដងរួចមកហើយ ហើយដូចជាលិខិតទៅកាន់ពួកហេព្រើរ ដោយគ្មានជំនួយពីពន្លឺ ធ្វើទីបន្ទាល់ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកគេត្រេកអរនឹងពិធីរបស់លោកម៉ូសេ ហេតុអ្វីបានជាពួកគេមិនយកគោ កូនគោ និងកូនចៀមទៅបូជា? ពិតប្រាកដណាស់ ពួកគេមានផ្នែកដ៏ល្អនៃព្រះវិហារបុរាណ និងការគោរពប្រណិប័តន៍របស់ជនជាតិយូដាទាំងមូល ។ ប៉ុន្តែសាសនារបស់ពួកគេខ្វះខាត ដោយសារពួកគេមិនបូជាកូនគោ និងគោ ។ ដូច្នេះ នៅក្នុងទ្រង់អ្វីៗទាំងអស់នោះត្រូវបានផ្ទុក ហើយបានបំពេញ នៅក្នុងទ្រង់ ពួកគេបានឈប់ដូចដែលយើងបានធ្វើម្តងទៀតជាច្រើនដងរួចមកហើយ ហើយដូចជាលិខិតទៅកាន់ពួកហេព្រើរ ដោយគ្មានជំនួយពីពន្លឺ ធ្វើទីបន្ទាល់ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកគេត្រេកអរនឹងពិធីរបស់លោកម៉ូសេ ហេតុអ្វីបានជាពួកគេមិនយកគោ កូនគោ និងកូនចៀមទៅបូជា? ពិតប្រាកដណាស់ ពួកគេមានផ្នែកដ៏ល្អនៃព្រះវិហារបុរាណ និងការគោរពប្រណិប័តន៍របស់ជនជាតិយូដាទាំងមូល ។ ប៉ុន្តែសាសនារបស់ពួកគេខ្វះខាត ដោយសារពួកគេមិនបូជាកូនគោ និងគោ ។ តើអ្នកណាអាចមើលមិនឃើញថាការលាបប្រេងនេះមានគ្រោះថ្នាក់ជាងការកាត់ស្បែកទៅទៀត ។ ជាពិសេសនៅពេលដែលពួកគេបន្ថែមអបិយជំនឿ និងសញ្ញាណរបស់ជារីសាអំពីភាពសក្តិសមនៃការងារ? ជនជាតិយូដាបានលះបង់ការធានារបស់ខ្លួនអំពីសេចក្តីសុចរិតក្នុងការកាត់ស្បែក ។ បុរសទាំងនេះដាក់ព្រះគុណខាងវិញ្ញាណក្នុងការចាក់ប្រេងតាំង ។ ដូច្នេះ ខណៈពេលដែលពួកគេចង់យកតម្រាប់តាមពួកលេវី ពួកគេបានក្លាយជាអ្នកក្បត់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយដាក់រាជ្យពីមុខតំណែងត្រួតថ្វាល ។

30. ការចាក់ប្រេងតាំងជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពិធីដែលហួសសម័យ

នេះគឺជា (ប្រសិនបើផ្តាច់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់) ប្រេងដ៏ពិសិដ្ឋដែលបង្កប់នូវ តួអក្សរដែលមិនអាចលុបបាន ។ ដូចជាប្រេងមិនអាចត្រូវបានជូតចេញដោយ ធូលី និងអំបិល ឬ (បើវាស្ថិតខ្លាំងជាង) ជាមួយសាប៊ូ! ប៉ុន្តែ (ពួកគេប្រាប់ យើង) តួអង្គគឺជាវិញ្ញាណមួយ ។ តើប្រេងមានទំនាក់ទំនងជាមួយព្រលឹងអ្វី? តើពួកគេភ្លេចនូវអ្វីដែលពួកគេសេកពី Augustine ទេ ៖ «ប្រសិនបើពាក្យនេះ ត្រូវបានដកចេញពីទឹក វានឹងមិនមានអ្វីក្រៅពីទឹក ។ ប៉ុន្តែវាគឺជាពាក្យដែលធ្វើ ឱ្យសាក្រាម៉ង់? តើគេនឹងបង្ហាញពាក្យអ្វីដើម្បីភ្ជាប់ជាមួយខាញ់របស់ពួកគេ? ថាម៉ូសេត្រូវបានបង្ហាត់ចោលប្រេងលើកូនប្រុសរបស់អេរ៉ុន [និក្ខមនំ ៣០:៣០; ជំពូក ២៨:៤១; ២៩:៧] ។ នៅទីនោះដែរ គាត់ក៏ត្រូវបានបង្ហាត់អំពីអារធិ អារអេដូដ ក្បាលក្បាល មកុដនៃភាពបរិសុទ្ធ ដែលអេរ៉ុនត្រូវពាក់ [លេវីន័យ. ៨:៧; ៩] អំពីអារធិ ក្រវាត់ និងម្នាក់ដែលកូនប្រុសរបស់គាត់ត្រូវពាក់ [លេវី ន័យ. ៨:១៣] ។ គាត់ត្រូវបានបង្ហាត់ឲ្យសម្លាប់កូនគោ ការដុតខាញ់របស់វា [លេវី. ៨:១៤-១៦] អំពីការសម្លាប់ និងដុតចៀម [លេវី. ៨:១៨-២១] អំពីការ ញែកចុងត្រចៀក និងសម្លៀកបំពាក់ដោយឈាមចៀមមួយទៀត [លេវី. ៨: ២២-២៤] និងការគោរពរាប់មិនអស់ ។ ដោយសារតែរបស់ទាំងនេះបានកន្លង ផុតទៅ ខ្ញុំឆ្ងល់ថាតើការលាបប្រេងគ្រាន់តែផ្តាច់ចិត្តពួកគេយ៉ាងដូចម្តេច? ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើពួកគេរីករាយនឹងត្រូវបោះ តើហេតុអ្វីបានជាគេបោះដោយប្រេងជា ជាងដោយឈាម? ជាក់ស្តែង ពួកគេកំពុងព្យាយាមអ្វីមួយដ៏ប៉ិនប្រសប់ ៖ ដើម្បីរៀបចំសាសនាមួយចេញពីសាសនាគ្រីស្ទ និងសាសនាយូដា និងសាសនា មិនជឿ ដោយដេរក្លាប់ជាមួយគ្នា ។ ដូច្នេះ ការប្រព្រឹត្តរបស់ពួកគេមានក្លិន ស្អុយដោយសារវាខ្វះអំបិល ពោលគឺព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ គាត់ត្រូវបានបង្ហាត់

ឲ្យសម្លាប់កូនគោ ការដុតខ្លាញ់របស់វា [លេវី. ៨:១៤-១៦] អំពីការសម្លាប់ និង ដុតចៀម [លេវី. ៨:១៨-២១] អំពីការញែកចុងត្រចៀក និងសម្លៀកបំពាក់ ដោយឈាមចៀមមួយទៀត [លេវីវិន័យ. ៨:២២-២៤] និងការគោរពរាប់មិនអស់ ។ ដោយសារតែរបស់ទាំងនេះបានកន្លងផុតទៅ ខ្ញុំឆ្ងល់ថាតើការលាបប្រេង គ្រាន់តែផ្តាច់ចិត្តពួកគេយ៉ាងដូចម្តេច? ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកគេរីករាយនឹងត្រូវ បោះ តើហេតុអ្វីបានជាគេបោះដោយប្រេងជាជាងដោយឈាម? ជាក់ស្តែង ពួកគេកំពុងព្យាយាមអ្វីមួយដ៏ប៉ិនប្រសប់៖ ដើម្បីរៀបចំសាសនាមួយចេញពី សាសនាគ្រីស្ទ និងសាសនាហ្វូដា និងសាសនាមិនជឿ ដោយដេរក្លាប់ជាមួយ គ្នា ។ ដូច្នេះ ការប្រព្រឹត្តរបស់ពួកគេមានក្លិនស្អុយដោយសារវាខ្វះអំបិល ពោល គឺព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។

31. អ្នកថែរក្សារវិហារ

ម្យ៉ាងវិញទៀត ខ្ញុំនឹងមិនប្រកែកលើលំដាប់នៃ diaconate នោះទេ ប្រសិនបើ កិច្ចការនោះដែលមាននៅក្រោមពួកសាវ័ក និងនៅក្នុងក្រុមជំនុំដ៏បរិសុទ្ធ ត្រូវ បានស្តារឡើងវិញនូវសុចរិតភាពរបស់វា ។ ប៉ុន្តែ តើវាមានលក្ខណៈដូចម្តេចនៅ ក្នុងឪកុន ដែលបុរសទាំងនេះបង្កើត? ខ្ញុំមិននិយាយអំពីមនុស្សទេ (ក្រែងលោ ពួកគេត្អូញត្អែរថាខ្ញុំនិយាយគោលលទ្ធិរបស់ពួកគេដោយអយុត្តិធម៌ពីកំហុសរបស់ មនុស្ស) ប៉ុន្តែខ្ញុំប្រកែកថា វាជាការមិនសក្តិសមក្នុងការស្វែងរកគំរូរបស់អ្នក ដែលក្រុមជំនុំសាវ័កត្រូវបានតែងតាំងជាឪកុនជាទីបន្ទាល់សម្រាប់ ទាំងនេះដែល ពួកវាមានបង្ហាញដល់យើងក្នុងគោលលទ្ធិរបស់ពួកគេ ។ ពួកគេនិយាយថា វាជា កន្លែងរបស់ឪកុនរបស់ពួកគេក្នុងការជួយដល់សង្ឃ ។ បម្រើនៅក្នុងអ្វីគ្រប់យ៉ាង ដែលបានធ្វើនៅក្នុងប្រសិទ្ធពរ នោះគឺ នៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក នៅក្នុង

chrisem នៅក្នុង paten នៅក្នុង chalice យកតង្វាយមកដាក់លើអាសនៈ ។
 រៀបចំតុរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយគ្របវា ដើម្បីកាន់ឈើឆ្កាង ដើម្បីប្រកាស និង
 សូត្រដំណឹងល្អ និងសំបុត្រដល់ប្រជាជន ។ តើមានពាក្យមួយឃ្លានេះនៃការ
 បម្រើរបស់អ្នករក្សាពិតឬ? សម្តេចប៉ាបធ្វើដូចជាមាននរណាម្នាក់និយាយថា
 គាត់បានតែងតាំងជាសាវ័កដែលគាត់បានតែងតាំងសម្រាប់តែអុជធ្លុប ធ្វើដី
 បោសសម្អាតព្រះវិហារ ចាប់កណ្តុរ និងដេញឆ្កែ ។ តើនរណានឹងអនុញ្ញាតឲ្យ
 មនុស្សថ្នាក់នេះហៅថាសាវ័ក ហើយត្រូវបានគេប្រៀបធៀបជាមួយសាវ័ករបស់
 ព្រះគ្រីស្ទ? ដូច្នេះហើយ សូមកុំឲ្យគេនិយាយមិនពិតថា អ្នកទាំងនេះជាថែរក្សា
 វិហារ ដែលគេបានតែងតាំងសម្រាប់តែការសម្តែងរបស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះ ។ ពិត
 ណាស់ ដោយឈ្មោះខ្លួនវាផ្ទាល់ ពួកគេបានប្រកាសអំពីលក្ខណៈនៃការវិបាកយ័យ
 គ្រប់គ្រាន់ ។ ព្រោះគេហៅគេថាឈើ ហើយគេនឹងមានមូលហេតុ និងដើម
 កំណើតហៅទៅកូនប្រុសឈើ ។ ចំពោះរឿងនេះខ្ញុំមិនជំទាស់ទេ បើសិនជាគេ
 មិនស្លៀកពាក់អាវក្រោះអ្នកដទៃ ។

32. អនុថែរក្សាវិហារ

តើវាពាក់ព័ន្ធនឹងការនិយាយយ៉ាងណាអំពីអនុថែរក្សាវិហារ? ត្បិតថាចាស់ទៅគេ
 ពិតជាទទួលបន្ទុកមើលថែទាំជនក្រីក្រក៏ដោយ ក៏អ្នកបួសក៏ចាត់ចែងឱ្យពួកគេនូវ
 មុខងារដ៏តូចតាចខ្លះ ឬផ្សេងទៀត ដូចជាយកចង្ក្រានបាយ និងបញ្ជីក្អែក ទឹក
 និងកន្សែងទៅអាសនៈ ។ ចាក់ទឹកសម្រាប់លាងដៃ ។ល។ ឥឡូវនេះ បើ
 និយាយពីការទទួល និងនាំយកតង្វាយនោះ មានន័យថា វត្ថុដែលគេលេប
 ត្របាក់ជាតង្វាយដែលត្រូវបូជា ។ ពិធីនៃការឧទ្ទិសរបស់ពួកគេត្រូវគ្នាយ៉ាងល្អទៅ
 នឹងការវិបាកយ័យនេះ៖ ដែលអនុទទួលបានពីបីស្ស្វ័យប៉ាតង់និងពែងពី

archdeacon cruet ជាមួយទឹក ស្បែករោងដៃ និងសំរាមនៃប្រភេទនេះ ។ ពួកគេតម្រូវឱ្យយើងសារភាពថាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធត្រូវបានរុំព័ទ្ធនៅក្នុងរឿងតូចតាចទាំងនេះ ។ តើបុរសស្មោះត្រង់ណាអាចទទួលយករឿងនេះ? ប៉ុន្តែ ដើម្បីបញ្ចប់រឿងទាំងមូល យើងអាចនិយាយដូចគ្នាអំពីរឿងដែលនៅសល់ ។ ហើយយើងមិនចាំបាច់និយាយឡើងវិញនូវអ្វីដែលបានពន្យល់ខាងលើបន្ថែមទៀតនោះទេ ។ នេះនឹងគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់មនុស្សសុភាព និងអាចបង្រៀនបាន (ដូចជាខ្ញុំបានធ្វើការណែនាំ) ៖ គ្មានការប្រសិទ្ធពររបស់ព្រះទេ លើកលែងតែកន្លែងដែលឃើញការសន្យាក្នុងពិធីមួយ ។ ក្នុងពិធីនេះ រកមិនឃើញសូម្បីតែព្យាង្គមួយនៃការសន្យាច្បាស់លាស់ណាមួយ; ដូច្នេះ ការស្វែងរកពិធីមួយដើម្បីបញ្ជាក់ការសន្យាវានឹងគ្មានផលផ្នែកទេ ។ ជាថ្មីម្តងទៀត អ្នកណាម្នាក់អានថាគ្មានពិធីណាមួយដែលព្រះបានតែងតាំងក្នុងចំណោមពិធីដែលគេប្រើនោះទេ ។ ដូច្នេះ មិនអាចមានការប្រសិទ្ធពរណាមួយឡើយ ។

(ការអះអាងខុសថាអាពាហ៍ពិពាហ៍គឺជាប្រសិទ្ធពរមកពីការយល់ខុសនៃ អេភេសូរ ៥:២៨ និងវគ្គផ្សេងទៀត ៖ ការបំពានទាក់ទងនឹងអាពាហ៍ពិពាហ៍ ៣៤-៣៧)

33. អាពាហ៍ពិពាហ៍មិនមែនជាប្រសិទ្ធពរទេ ។

ចុងក្រោយគឺអាពាហ៍ពិពាហ៍ មនុស្សទាំងអស់ទទួលស្គាល់ថាត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះ [លោកុ. ២:២១-២៤; ម៉ាថាយ ១៩:៤] ប៉ុន្តែ គ្មាននរណាម្នាក់បានឃើញវាចាត់ចែងជាការប្រសិទ្ធពរឡើយ រហូតដល់សម័យហ្គេហ្គេរី ។ ហើយតើបុរសណាដែលចេះគិតបែបនេះ? អាពាហ៍ពិពាហ៍គឺជាពិធីបរិសុទ្ធដ៏ល្អ និងបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ ។ ហើយការធ្វើស្រែចម្ការ ការសាងសង់ ការកាប់ឈើ និង

ការកាត់សក់ គឺជាពិធីបរិសុទ្ធដ៏មានច្បាប់របស់ព្រះ ហើយមិនមែនជាការប្រសិទ្ធពរឡើយ ។ ព្រោះវាត្រូវបានតម្រូវថាការប្រសិទ្ធពរមិនត្រឹមតែជាកិច្ចការរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជាពិធីខាងក្រៅដែលត្រូវបានតែងតាំងដោយព្រះដើម្បីបញ្ជាក់ការសន្យាមួយ ។ សូម្បីតែកុមារក៏អាចយល់ឃើញថាមិនមានរឿងបែបនេះក្នុងការរៀបការដែរ ។ ប៉ុន្តែពួកគេនិយាយថា វាគឺជាទីសំគាល់នៃវត្ថុដ៏ពិសិដ្ឋពោលគឺការចូលរួមក្នុងព្រះគ្រីស្ទជាមួយនឹងក្រុមជំនុំ ។ ប្រសិនបើដោយពាក្យថា "សញ្ញា" ពួកគេយល់ពីនិមិត្តសញ្ញាមួយដែលបានដាក់នៅចំពោះមុខយើងដោយព្រះដើម្បីលើកកម្ពស់ការធានានៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើងពួកគេកំពុងរងឆ្ងាយពីសញ្ញាសម្គាល់ ។ ប្រសិនបើពួកគេគ្រាន់តែយល់ "សញ្ញា" ថាជាអ្វីដែលត្រូវបានបន្ថែមសម្រាប់ការប្រៀបធៀប ខ្ញុំនឹងបង្ហាញពីរបៀបដែលពួកគេវែកញែកយ៉ាងខ្លាំង ។ ប៉ុលនិយាយថា ៖ «ដូចជាផ្កាយខុសពីផ្កាយដែលមានភាពអស្ចារ្យ នោះនឹងមានជីវិតរស់ឡើងវិញនៃមនុស្សស្លាប់» ។ [កូរិនថូសទី១ ១៥:៤១-៤២] ។ នៅទីនោះអ្នកមានការប្រសិទ្ធពរមួយ ។ ព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលថា « នគរស្ថានសួគ៌ប្រៀបដូចជាគ្រាប់ពូជ » [ម៉ាថាយ 13:31 នៅទីនេះអ្នកមានមួយផ្សេងទៀត ។ ម្តងទៀត « នគរស្ថានសួគ៌ប្រៀបបាននឹងដំបែ» ។ [ម៉ាថាយ ១៣: ៣៣] ។ មើលទីបី ។ អេសាយមានប្រសាសន៍ថា « មើលចុះ ព្រះអម្ចាស់នឹងចិញ្ចឹមហ្វូងចៀមរបស់ទ្រង់ ដូចជាអ្នកគង្វាល» ។ [អ៊ីសាយ ៤០:១០-១១] មើលទីបួន ។ នៅកន្លែងមួយទៀត «ព្រះអម្ចាស់នឹងចេញទៅដូចជាយក្ស» [អេ. ៤២:១៣] ។ នៅទីនេះអ្នកមានទីប្រាំមួយ ។ ទីបំផុត តើការបញ្ចប់ ឬវិធានការនឹងមានអ្វី? គ្មានអ្វីដែលដោយហេតុផលនេះនឹងមិនមែនជាការប្រសិទ្ធពរឡើយ ។ វានឹងមានការប្រសិទ្ធពរច្រើនដូចដែលមានរឿងប្រៀបប្រដូច និងភាពស្រ

ដៀងគ្នានៅក្នុងបទគម្ពីរ ។ តាមពិត ការល្អចន្លឹងក្លាយជាសាក្រាម៉ង់ ដរាបណា
 មានចែងទុកថា « ថ្ងៃនៃព្រះអម្ចាស់ប្រៀបដូចជាចោរមកពេលយប់ដែរ »
 [ថៃស្យាទូនីចទី១ ៥:២] ។ តើអ្នកណាអាចទ្រាំទ្រពួកសូហ្វីសទាំងនេះបាន
 ពេលពួកគេសូត្រធម៌ដោយល្ងង់? ព្យុទទួលស្គាល់ថានៅពេលណាដែលយើង
 ឃើញដើមទំពាំងបាយជូរ វាជាការល្អណាស់ក្នុងការរំលឹកឡើងវិញនូវអ្វីដែលព្រះ
 ត្រីស្នមានបន្ទូល ។ « ខ្ញុំជាដើមទំពាំងបាយជូរ ឯងជាមែក » [យ៉ូហាន ១៥:៥];
 « បិតារបស់ខ្ញុំជាអ្នកចំការ » [យ៉ូហាន ១៥:១] ។ ពេលណាដែលយើងជួបអ្នក
 គង្វាលជាមួយហ្វូងច្រើម នោះជាការល្អដែលយើងនឹកឃើញថា៖ « ខ្ញុំជាអ្នក
 គង្វាលល្អ » [យ៉ូហាន ១០:១៤]; « ចៀមរបស់ខ្ញុំល្អឡើងរបស់ខ្ញុំ » [យ៉ូ
 ហាន ១០:២៧] ។ ប៉ុន្តែនរណាម្នាក់ដែលនឹងចាត់ថ្នាក់ភាពស្រដៀងគ្នានេះ
 ជាមួយនឹងសាក្រាម៉ង់គួរតែត្រូវបានបញ្ជូនទៅមន្ទីរពេទ្យផ្លូវចិត្ត ។

34. ការខុសឆ្គង អេភេសូរ. ៥:២៨

ប៉ុន្តែពួកគេនៅតែសង្កត់សង្កិនយើងជាមួយនឹងពាក្យរបស់ប៉ុល ដោយពួកគេ
 និយាយថាពាក្យ «ការប្រសិទ្ធពរ» ត្រូវបានអនុវត្តចំពោះអាពាហ៍ពិពាហ៍ ។
 “អ្នកណាដែលស្រឡាញ់ប្រពន្ធ នោះស្រឡាញ់ខ្លួនឯង ។ ពីព្រោះគ្មានអ្នកណា
 ស្អប់សាច់ឈាមខ្លួនឡើយ ប៉ុន្តែចិញ្ចឹមនិងស្រឡាញ់វា ដូចព្រះគ្រីស្ទធ្វើក្នុងក្រុម
 ជំនុំ ពីព្រោះយើងជាសមាជិកនៃរូបកាយ សាច់ឈាម និងឆ្អឹងរបស់ទ្រង់ ។
 ហេតុនេះហើយបានជាបុរសនឹងចាកចេញពីឪពុកម្តាយទៅរួមរស់ជាមួយនឹងភរិយា
 ហើយអ្នកទាំងពីរនឹងក្លាយទៅជាសាច់ឈាមតែមួយ ។ នេះគឺជាការប្រសិទ្ធពរអ
 ស្មារ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំនិយាយថា ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ និងក្រុមជំនុំ [អេភេសូរ ៥:២៨-៣២]
 ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ដើម្បីដោះស្រាយបទគម្ពីរគឺការលាយផែនដីជាមួយនឹងស្ថាន

ស្តី ។ ប៉ុល ដើម្បីបង្ហាញបុរសដែលរៀបការហើយជាមួយនឹងអ្វីដែលជាឯករចនៈនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលពួកគេគួរតែឱបក្រសោបភរិយារបស់ពួកគេ បានដាក់ព្រះត្រីស្នងដល់ពួកគេជាគំរូដើម ។ ព្រោះដូចដែលគាត់បានបង្ហាញសេចក្តីមេត្តារបស់គាត់មកលើក្រុមជំនុំដែលគាត់បានភ្ជាប់នឹងខ្លួនគាត់ដូច្នេះគាត់ចង់ឱ្យបុរសទាំងអស់មានអារម្មណ៍ចំពោះប្រពន្ធរបស់ខ្លួន ។ បន្ទាប់មកមានពាក្យថា ៖ «អ្នកណាដែលស្រឡាញ់ប្រពន្ធ នោះក៏ស្រឡាញ់ខ្លួនឯង... ។ ដូចដែលព្រះត្រីស្នងស្រឡាញ់ពួកជំនុំ» [អេភេសូរ ៥:២៨] ។ ឥឡូវនេះ ដើម្បីបង្រៀនពីរបៀបដែលព្រះត្រីស្នងស្រឡាញ់ក្រុមជំនុំដូចខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ ទេ ពីរបៀបដែលគាត់បានបង្កើតខ្លួនគាត់តែមួយជាមួយកូនក្រមុំរបស់គាត់ជាក្រុមជំនុំ ប៉ុលបានអនុវត្តចំពោះគាត់នូវអ្វីដែលម៉ូសេទាក់ទងនឹងអំបាមបាននិយាយអំពីខ្លួនគាត់ ។ នៅពេលដែលអេវ៉ា (ដែលគាត់ដឹងថាត្រូវបានបង្កើតឡើងពីឆ្អឹងជំនីរបស់គាត់) ត្រូវបាននាំមកក្នុងភ្នែករបស់គាត់ គាត់បាននិយាយថា “នាងគឺជាឆ្អឹងនៃឆ្អឹងរបស់ខ្ញុំ ហើយជាសាច់នៃសាច់របស់ខ្ញុំ” [លោកុប្បត្តិ. ២:២៣] ។ ប៉ុលថ្លែងទីបន្ទាល់ថា អ្វីៗទាំងអស់នេះត្រូវបានបំពេញខាងវិញ្ញាណក្នុងព្រះត្រីស្នង និងក្នុងយើង ពេលព្រះមានបន្ទូលថា យើងជាសមាជិកនៃរូបកាយរបស់ទ្រង់ ជាសាច់ និងឆ្អឹងរបស់ទ្រង់ ហើយមានសាច់តែមួយជាមួយទ្រង់ ។ ជាចុងក្រោយ គេបានបន្ថែមការសង្ខេបនេះថា “នេះគឺជាអាថ៌កំបាំងដ៏អស្ចារ្យ” ហើយថាគ្មាននរណាម្នាក់អាចនឹងត្រូវបានបញ្ឆោតដោយភាពមិនច្បាស់លាស់នោះទេ គាត់ពន្យល់ថាគាត់មិនមែននិយាយអំពីការរួបរួមខាងសាច់ឈាមរបស់មនុស្សប្រុស និងស្ត្រីនោះទេ ប៉ុន្តែជាអាពាហ៍ពិពាហ៍ខាងវិញ្ញាណរបស់ព្រះត្រីស្នង និងក្រុមជំនុំ ។ ពិតប្រាកដណាស់នេះពិតជាអាថ៌កំបាំងដ៏អស្ចារ្យមួយ ដែលព្រះត្រីស្នងបានអនុញ្ញាតឱ្យឆ្អឹងជំនីរមួយ

ចេញពីអង្គទ្រង់ដើម្បីបង្កើតយើង ។ នោះគឺនៅពេលដែលគាត់ខ្លាំង គាត់សុខ ចិត្តទន់ខ្សោយ ដើម្បីអោយពួកយើងបានពង្រឹងដោយកម្លាំងរបស់គាត់ ។ ដូច្នេះ យើងមិនត្រូវរស់នៅឡើយ ប៉ុន្តែគាត់ត្រូវរស់នៅក្នុងយើង [កាឡាទី ២:២០] ។

35. ភាពច្របូកច្របល់នេះកើតចេញពីការបកប្រែនៃ “អាទីកំបាំង” និងទស្សនៈទាបរបស់ពួកគេចំពោះអាពាហ៍ពិពាហ៍

ពាក្យ "ប្រសិទ្ធពរ" បានបញ្ឆោតពួកគេ ។ ប៉ុន្តែ តើត្រូវទេដែលក្រុមជំនុំ ទាំងមូលត្រូវទទួលទោសពីភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ពួកគេ? ប៉ុលបាននិយាយ "អាទី កំបាំង" ។ អ្នកបកប្រែអាចទុកពាក្យនេះចោល ព្រោះអ្នកមិនស្គាល់ភាសាឡា តាំង ឬបកប្រែវាជាពាក្យសម្ងាត់ ។ គាត់ចូលចិត្តប្រើពាក្យ « ប្រសិទ្ធពរ » [អេភេសូរ. ៥:៣២] ប៉ុន្តែក្នុងន័យដូចគ្នាដែលពាក្យ«អាទីកំបាំង»ត្រូវបានប៉ុល ប្រើ ។ អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេទៅឥឡូវនេះ ហើយនិយាយយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ប្រឆាំងនឹង ជំនាញភាសា តាមរយៈភាពល្ងង់ខ្លៅដែលពួកគេត្រូវបានគេបោកបញ្ឆោតយ៉ាងខ្មា ស់អៀនជាយូរណាស់មកហើយនៅក្នុងរឿងងាយស្រួល និងជាក់ស្តែងសម្រាប់ នរណាម្នាក់ ។ ប៉ុន្តែ ហេតុអ្វីបានជាគេសង្កត់ធ្ងន់ចំពោះពាក្យ «ប្រសិទ្ធពរ» នេះនៅកន្លែងមួយ ប៉ុន្តែមើលរំលងវានៅពេលផ្សេង? សម្រាប់ដំបូង សំបុត្រ ទៅធីម៉ូថេ [ធីម៉ូថេទី១. ៣:៩] ហើយក្នុងសំបុត្រដដែលនេះទៅកាន់អេភេសូរខ្លួន ឯង [អេភេសូរ. ១:៩; ៣:៣,៩] អ្នកបកប្រែវេលហ្គេតបានប្រើវាជាប់លាប់ សម្រាប់«អាទីកំបាំង» ។ នៅតែសូមអោយការលើកលែងទោសនេះអោយពួកគេ ផង ។ អ្នកកុហកយ៉ាងហោចណាស់គួរតែមានការចងចាំល្អ ។ ប៉ុន្តែ ដោយបាន រៀបអភិសេកដោយមានចំណងជើងនៃប្រសិទ្ធពរ ដើម្បីហៅវាថាក្រោយមកភាព មិនស្អាត និងការបំពុល និងភាពសៅហ្មងខាងសាច់ឈាម—តើនេះជាអ្វីទៅជា

ភាពលោភលន់? វាជារឿងមិនទំនងទាល់តែសោះដែលរាវាំងសង្ឃពីពិធីប្រសិទ្ធពរនេះ! បើគេថាគេមិនបង្គាប់គេពីការប្រសិទ្ធពរទេ តែមកពីការលោភលន់ទេ គេមិនឲ្យខ្ញុំភ្ជាប់ស្លៀកទេ ។ សម្រាប់ពួកគេបង្រៀនថា ការរួមរីកខ្លួនឯងគឺជាផ្នែកនៃប្រសិទ្ធពរ ហើយថាវាតែម្នាក់ឯងគឺជារូបនៃសហជីពដែលយើងមានជាមួយព្រះគ្រីស្ទ ដោយអនុលោមតាមធម្មជាតិ ។ បុរស និងស្ត្រីត្រូវបានបង្កើតជាសាច់ឈាមតែមួយដោយការរួមបញ្ចូលគ្នាខាងសាច់ឈាមប៉ុណ្ណោះ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេមួយចំនួនបានរកឃើញប្រសិទ្ធពរពីរនៅទីនេះ ។ មួយនៃព្រះនិងព្រលឹងនៅក្នុងកូនកំលោះនិងកូនក្រមុំ មួយទៀតជាព្រះគ្រីស្ទនិងក្រុមជំនុំក្នុងប្តីប្រពន្ធ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ការបង្រួបបង្រួមនៅតែជាការប្រសិទ្ធពរដែលវាខុសច្បាប់ក្នុងការរាវាំងគ្រីស្ទានណាម្នាក់ ។ លើកលែងតែការប្រសិទ្ធពររបស់គ្រីស្ទបរិស័ទគឺហួសពីសមិទ្ធិផលដែលពួកគេមិនអាចឈរជាមួយគ្នាបាន ។ ក៏មានភាពមិនសមហេតុផលមួយទៀតនៅក្នុង dogmas របស់ពួកគេ ។ ពួកគេបញ្ជាក់ថានៅក្នុងការប្រសិទ្ធពរ ព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធត្រូវបានប្រគល់ជូន ។ ពួកគេបង្រៀនការរួបរួមដើម្បីធ្វើការប្រសិទ្ធពរ ហើយពួកគេបដិសេធថាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមិនធ្លាប់មានវត្តមាននៅក្នុងការរួមរស់ ។

36. ផលវិបាកនៃការគ្រឿងសង្កត់នៃលទ្ធិរ៉ូម

មិនមែនចំអកឲ្យក្រុមជំនុំដោយសាមញ្ញក្នុងរឿងមួយ តើមានកំហុសឆ្គង ការភូតភរ ការក្លែងបន្លំ និងការប្រព្រឹត្តខុសអ្វីខ្លះដែលពួកគេបានភ្ជាប់នឹងកំហុសមួយនេះ? ដូច្នេះ អ្នកអាចនឹងនិយាយថា ពួកគេបានស្វែងរកអ្វីក្រៅតែពីកន្លែងដែលគួរស្តាប់ខ្លើម នៅពេលពួកគេធ្វើប្រសិទ្ធពរចេញពីអាពាហ៍ពិពាហ៍ ។ នៅពេលដែលពួកគេបានទទួលការនេះ ពួកគេបានទទួលយកសវនាការលើសំណុំរឿង

អាពាហ៍ពិពាហ៍ ។ ដោយសារវាជាបញ្ហាខាងវិញ្ញាណ វាមិនត្រូវដោះស្រាយ
ដោយចៅក្រមខាងលោកិយទេ ។ បន្ទាប់មក ពួកគេបានអនុម័តច្បាប់ដែលពួក
គេបានពង្រឹងអំណាចផ្តាច់ការរបស់ពួកគេ ជាច្បាប់មួយផ្នែកដោយបើកចំហ
ចំពោះព្រះ ហើយមួយផ្នែកភាគច្រើនអយុត្តិធម៌ចំពោះមនុស្ស ។ ទាំងនេះគឺ ៖
អាពាហ៍ពិពាហ៍រវាងអនីតិជនដែលបានចុះកិច្ចសន្យាដោយគ្មានការយល់ព្រមពី
ឪពុកម្តាយគ្រូតែនៅរឹងមាំ និងមានសុពលភាព ។ ថាការរៀបការរវាងញាតិមិត្ត
ដល់ថ្នាក់ទីប្រាំពីរមិនស្របច្បាប់ទេ ហើយបើចុះកិច្ចសន្យាក៏ត្រូវរំលាយចោល ។
ពួកគេបានបំប្លែងកម្រិតណាមួយ ប្រឆាំងនឹងច្បាប់នៃគ្រប់ទាំងសាសន៍ ហើយក៏
ប្រឆាំងនឹងបទបញ្ញត្តិរបស់លោកម៉ូសេ [លេវី. 18:6]: ថាបុរសដែលបានលះ
ចោលប្រពន្ធផិតក្បត់គឺមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យយកផ្សេងទៀត; ថា godparents
ប្រហែលជាមិនត្រូវបានគូនៅក្នុងអាពាហ៍ពិពាហ៍; ថាអាពាហ៍ពិពាហ៍ប្រហែលជា
មិនត្រូវបានប្រារព្ធពី Septuagesima ទៅ octave នៃបុណ្យ Easter និងនៅ
ក្នុងប៊ីសប្តាហ៍មុនពេលកំណើតរបស់លោក John និងពីវត្តមានទៅ Epiphany;
និងបទប្បញ្ញត្តិជាច្រើនរាប់មិនអស់ ដែលចំណាយពេលយូរពេកក្នុងការរាប់ឡើងវិ
ញ ។ ជាយូរមក យើងត្រូវតែដកខ្លួនយើងចេញពីភក់របស់ពួកគេ ដែលនៅក្នុង
សុន្ទរកថារបស់យើងបានជាប់គាំងយូរជាងអ្វីដែលខ្ញុំគួរចូលចិត្ត ។ ទោះយ៉ាងណា
ក៏ដោយ ខ្ញុំជឿថា ខ្ញុំបានសំរេចអ្វីមួយ ដែលខ្ញុំបានទាញស្បែកសត្វតោមួយផ្នែក
ចេញពីសត្វលាទាំងនេះ ។

រដ្ឋាភិបាលស៊ីវិល(តើរដ្ឋាភិបាលស៊ីវិល និងខាងវិញ្ញាណទាក់ទងគ្នាយ៉ាងណា

១-២)

1. ភាពខុសគ្នារវាងរដ្ឋាភិបាលខាងស៊ីវិលវិញ្ញាណ និងវិញ្ញាណ

ឥឡូវនេះ ដោយសារយើងបានបង្កើតខាងលើថា មនុស្សគឺស្ថិតនៅក្រោមរដ្ឋាភិបាលពីរ ហើយចាប់តាំងពីយើងបានពិភាក្សានៅកន្លែងផ្សេងទៀតក្នុងប្រវែងគ្រប់គ្រាន់អំពីប្រភេទដែលរស់នៅក្នុងព្រលឹង ឬមនុស្សខាងក្នុង និងទាក់ទងនឹងជីវិតអស់កល្បជានិច្ច នេះជាកន្លែងនិយាយអ្វីមួយផងដែរអំពី ប្រភេទផ្សេងទៀតដែលទាក់ទងនឹងការបង្កើតយុត្តិធម៌ស៊ីវិល និងសីលធម៌ខាងក្រៅ ។ ទោះបីជាប្រធានបទនេះហាក់បីដូចជាខុសពីធម្មជាតិទៅនឹងគោលលទ្ធិខាងវិញ្ញាណនៃសេចក្តីជំនឿដែលខ្ញុំបានធ្វើដើម្បីពិភាក្សាក៏ដោយ អ្វីដែលបន្ទាប់នឹងបង្ហាញថាខ្ញុំត្រឹមត្រូវក្នុងការចូលរួមជាមួយពួកគេ តាមពិត ភាពចាំបាច់នោះបង្ខំខ្ញុំឱ្យធ្វើដូច្នេះ ។ នេះជាការពិតជាពិសេសចាប់តាំងពី ពីភាគីម្ខាង ឬសត្វតនិងព្រៃផ្សៃខឹងយ៉ាងខ្លាំងខិតខំដើម្បីផ្តល់រំលំដាប់ដែលបានបង្កើតឡើងដ៏ទេវភាពនេះ ចំណែកឯភាគីម្ខាងទៀត អ្នកលើកសរសើរពីអំណាចរបស់ខ្លួនដោយមិនស្ទាក់ស្ទើរមិនស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការដាក់ពួកគេប្រឆាំងនឹងការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះផ្ទាល់ឡើយ ។ លុះត្រាតែអំពើអាក្រក់ទាំងពីរនេះត្រូវបានពិនិត្យ នោះភាពបរិសុទ្ធនៃសេចក្តីជំនឿនឹងវិនាស ។ លើសពីនេះ វាមិនមានសារៈសំខាន់បន្តិចសម្រាប់យើងក្នុងការដឹងថាតើព្រះបានផ្តល់សេចក្តីស្រឡាញ់ដល់កម្រិតណាចំពោះមនុស្សជាតិនេះ

ថាការខ្លះខ្លងចំពោះការគោរពបូជាកាន់តែច្រើនអាចរីកចម្រើននៅក្នុងយើង
ដើម្បីបញ្ជាក់ពីការដឹងគុណរបស់យើង ។

ទីមួយ មុននឹងយើងចូលទៅក្នុងបញ្ហាដោយខ្លួនឯង យើងត្រូវចាំថា ភាពខុសគ្នា
ដែលយើងបានកំណត់ពីមុនមក ដើម្បីកុំឱ្យយើង (ដូចដែលកើតមានជាទូទៅ)
ដោយមិនដឹងខ្លួន លាយឡំគ្នាទាំងពីរនេះ ដែលមានលក្ខណៈខុសគ្នាទាំងស្រុង ។
សម្រាប់មនុស្សមួយចំនួន នៅពេលដែលពួកគេឮថាដំណឹងល្អសន្យាថានឹងមាន
សេរីភាពដែលទទួលស្គាល់ថាគ្មានស្តេច និងគ្មានចៅក្រមក្នុងចំណោមមនុស្ស
ប៉ុន្តែមើលទៅព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់ គិតថាពួកគេមិនអាចទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍
ដោយសារសេរីភាពរបស់ពួកគេ ដរាបណាពួកគេឃើញអំណាចណាមួយដែល
បង្កើតឡើងលើពួកគេ ។ ដូច្នេះហើយ ពួកគេគិតថា គ្មានអ្វីនឹងមានសុវត្ថិភាព
ទេ លុះត្រាតែពិភពលោកទាំងមូលត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាទម្រង់ថ្មីមួយ ដែលមិន
មានតុលាការ ឬច្បាប់ ឬចៅក្រម ឬអ្វីដែលតាមគំនិតរបស់ពួកគេរឹតត្បិតសេរី
ភាពរបស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលដឹងពីរបៀបបែងចែករវាងរូបកាយ និង
ព្រលឹង រវាងជីវិតដ៏ខ្ពស់ច្នៃប្រឌិត និងជីវិតដ៏អស់កល្បនាពេលអនាគតនោះ នឹង
ដឹងដោយគ្មានការលំបាកថា ព្រះរាជាណាចក្រខាងវិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និង
យុត្តាធិការសិរីលក្ខណ៍គឺគ្មានអ្វីខុសគ្នាទាំងស្រុងនោះទេ ។ ចាប់តាំងពីពេលនោះមក
វាគឺជាការពិតប្រយោជន៍របស់សាសន៍យូដាក្នុងការស្វែងរក និងរុំព័ទ្ធគររបស់
ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងធាតុនៃពិភពលោកនេះ ចូរយើងពិចារណាឡើងវិញថាអ្វីដែលបទ
គម្ពីរបង្រៀនយ៉ាងច្បាស់គឺជាផ្ទៃលើខាងវិញ្ញាណ ដែលយើងប្រមូលពីព្រះគុណ
របស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយអនុញ្ញាតឱ្យយើងចងចាំដើម្បីរក្សានៅក្នុង ខ្លួនវាកំណត់
សេរីភាពទាំងអស់ដែលត្រូវបានសន្យា និងផ្តល់ឱ្យយើងនៅក្នុងទ្រង់ ។ ហេតុអ្វី

បានជាសាវ័កដដែលដែលបង្គាប់យើងឲ្យឈរ ហើយមិនចុះចូលនឹង « នឹមនៃការជាប់ឃុំឃាំង » (កាឡាទី ៥:១) កន្លែងផ្សេងទៀតហាមខ្ញុំបម្រើកុំឲ្យព្រួយបារម្ភអំពីស្ថានភាពរបស់ខ្លួន (កូរិនថូស ទី ១ ៧:២១) លុះត្រាតែវាជាខាងវិញ្ញាណនោះ ។ សេរីភាពអាចមានយ៉ាងល្អឥតខ្ចោះរួមជាមួយនឹងការជាប់ឃុំឃាំង ? សេចក្តីថ្លែងការណ៍ទាំងនេះអំពីទ្រង់ក៏ត្រូវយកក្នុងន័យដូចគ្នាដែរ ៖ នៅក្នុងនរកនៃព្រះ « គ្មានសាសន៍យូដា ឬសាសន៍ក្រិច គ្មានប្រុស ឬស្រី ទាំងទាសករ ឬអ្នកមានសេរីភាពឡើយ » (កាឡាទី ៣:២៨) ។ ហើយជាថ្មីម្តងទៀត « គ្មានសាសន៍យូដា ឬសាសន៍ក្រិច ដែលមិនកាត់ស្បែក និងកាត់ស្បែក ព្រៃផ្សៃ ជាទាសករ អ្នកមានសេរីភាពទេ ប៉ុន្តែព្រះគ្រីស្ទទ្រង់គង់នៅគ្រប់ទាំងអស់ » (កូរ៉ុន ៣:១១) ។ តាមរយៈការថ្លែងទាំងនេះ គាត់មានន័យថា វាមិនមានអ្វីខុសប្លែកពីស្ថានភាពរបស់អ្នកក្នុងចំណោមមនុស្ស ឬក្រោមច្បាប់របស់ប្រជាជាតិណាដែលអ្នករស់នៅឡើយ ព្រោះនរករបស់ព្រះគ្រីស្ទមិនមានអ្វីទាំងអស់ ។

2. “រដ្ឋាភិបាល” ទាំងពីរមិនផ្ទុយគ្នាទេ ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ភាពខុសគ្នានេះមិននាំឱ្យយើងពិចារណាអំពីធម្មជាតិទាំងមូលនៃរដ្ឋាភិបាលថាជារបស់ដែលបំពុល ដែលមិនពាក់ព័ន្ធនឹងបុរសគ្រីស្ទាននោះទេ ។ នោះហើយជាអ្វីដែលពិតប្រាកដ អ្នកនិយមជ្រុលខ្លះដែលពេញចិត្តនឹងអាជ្ញាប័ណ្ណដ៏គ្មានសណ្តាប់ធ្នាប់គួរមាន ហើយអ្នកថា: បន្ទាប់ពីយើងបានសុគតតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទទៅកាន់ឆាតុនៃពិភពលោកនេះ (កូរ៉ុន ២: ២) ត្រូវបានបញ្ជូនទៅនគរបស់ព្រះ ហើយអង្គុយក្នុងចំណោមសត្វនៅស្ថានសួគ៌ ។ អ្វីដែលមិនសក្តិសមសម្រាប់យើង ហើយកំណត់ឱ្យឆ្ងាយពីឧត្តមភាពរបស់យើងដើម្បីត្រូវ

បានកាន់កាប់ដោយការខ្វល់ខ្វាយដ៏អាក្រក់ និងខាងលោកិយ ដែលមានពាក់ព័ន្ធ
នឹងជំនួញបរទេសចំពោះគ្រីស្ទាន ។ គេសួរថា តើមានច្បាប់អត់មានការជំនុំជម្រះ
និងសាលាក្តីក្នុងគោលបំណងអ្វី? ប៉ុន្តែ តើគ្រីស្ទានម្នាក់ត្រូវធ្វើអ្វីនឹងការឈ្លងល
ខ្លួនឯង? ពិតហើយ បើមិនមានច្បាប់សម្លាប់ទេ ហេតុអ្វីបានជាយើងមានច្បាប់
និងកាត់ទោស? ប៉ុន្តែ ដូចដែលយើងទើបតែបានចង្អុលបង្ហាញនៅពេលនេះថា
រដ្ឋាភិបាលប្រភេទនេះគឺខុសពីនរកខាងវិញ្ញាណ និងខាងក្នុងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
ដូច្នេះយើងត្រូវតែដឹងថា ពួកគេមិនមានភាពខុសគ្នានោះទេ ។ ពិតប្រាកដ
ណាស់ សម្រាប់រដ្ឋាភិបាលខាងវិញ្ញាណ កំពុងតែចាប់ផ្តើមនៅក្នុងយើងនៅលើ
ផែនដី នូវការចាប់ផ្តើមមួយចំនួននៃព្រះរាជាណាចក្រស្ថានសួគ៌ ហើយនៅក្នុង
ជីវិតរមែងស្លាប់ និងដីខ្លីនេះ ផ្តល់នូវការព្យាករណ៍ជាក់លាក់នៃពរជ័យដ៏អស្ចារ្យ
ធម៌ និងមិនអាចកាត់ថ្លៃបាន ។ ប៉ុន្តែរដ្ឋាភិបាលស៊ីវិលមានដល់ទីបញ្ចប់ ដរាប
ណាយើងរស់នៅក្នុងចំណោមមនុស្ស គោរព និងការពារការគោរពប្រណិប័តន៍
ព្រះខាងក្រៅ ការពារគោលលទ្ធិត្រឹមត្រូវនៃការគោរពបូជា និងឋានៈរបស់
សាសនាចក្រ ដើម្បីកែសម្រួលជីវិតរបស់យើងចំពោះសង្គមមនុស្ស ។ បង្កើត
អាកប្បកិរិយាសង្គមរបស់យើងចំពោះភាពសុចរិតស៊ីវិល ការផ្សះផ្សាគ្នាទៅវិញទៅ
មក និងលើកកម្ពស់សន្តិភាព និងសន្តិភាពទូទៅ ។ អ្វីៗទាំងអស់នេះខ្ញុំទទួល
ស្គាល់ថាជារឿងហួសហេតុ ប្រសិនបើព្រះរាជាណាចក្ររបស់ព្រះដូចជាឥឡូវនេះ
ក្នុងចំណោមយើង បំផ្លាញជីវិតបច្ចុប្បន្ន ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើជាព្រះហឫទ័យរបស់
ព្រះ ដែលយើងទៅជាអ្នកធ្វើនៅលើអាហារ ខណៈពេលដែលយើងប្រាថ្នាទៅកាន់
មាតុភូមិពិត ហើយប្រសិនបើធនាមទារជំនួយបែបនេះ អ្នកដែលយករបស់ទាំង
នេះពីមនុស្សនឹងដកហូតគាត់ពីភាពជាមនុស្សរបស់គាត់ ។ បច្ចាមិត្តរបស់យើង

អះអាងថា វាគួរតែមានភាពល្អឥតខ្ចោះដ៏អស្ចារ្យក្នុងក្រុមជំនុំនៃព្រះ ដែលរដ្ឋាភិបាលរបស់ខ្លួនគួរតែគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ច្បាប់ ។ ប៉ុន្តែនីកស្ថានមិនដល់ភាពលេចធ្លោបែបនេះ ដែលមិនអាចរកឃើញបានក្នុងសហគមន៍មនុស្ស ។ ដោយសារតែពួកគេអាក្រក់ច្រើនណាស់របស់ពួកគេរឹងរូសរហូតដល់អាចទប់បានដោយច្បាប់ឆ្ងន់ឆ្ងប់ផុត? យើងអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេធ្វើយ៉ាងណាបើពួកគេឃើញថាកម្រិតទាបរបស់ពួកគេអាចរួចផុតពីអំណាចពួកគេបានធ្វើកូដកម្ម ឲ្យឈប់ធ្វើអាក្រក់ទៅ?

(ភាពចាំបាច់ និងការដាក់ទណ្ឌកម្មដ៏ទេវភាពរបស់រដ្ឋាភិបាលស៊ីរីល, ៣-៧)

3. ភារកិច្ចចម្បង និងបន្ទុករបស់រដ្ឋាភិបាលស៊ីរីល

ប៉ុន្តែនឹងមានកន្លែងសមស្របជាងនេះ ដើម្បីនិយាយអំពីការអនុវត្តរបស់រដ្ឋាភិបាលស៊ីរីល ។ ឥឡូវនេះ យើងគ្រាន់តែចង់ឱ្យវាយលំថា ការគិតធ្វើទៅឆ្ងាយ គឺជាអំពើព្រៃផ្សៃដ៏សាហាវយង់ឃ្នង ។ មុខងាររបស់វាក្នុងគឺមិនតិចជាងនំប៉័ង ទឹកព្រះអាទិត្យ និងខ្យល់ ។ ពិតប្រាកដណាស់ កន្លែងកិត្តិយសរបស់វាគឺអស្ចារ្យជាង ។ ប៉ុន្តែនឹងមានកន្លែងសមស្របជាងនេះ ដើម្បីនិយាយអំពីការអនុវត្តរបស់រដ្ឋាភិបាលស៊ីរីល ។ ឥឡូវនេះ យើងគ្រាន់តែចង់ឱ្យវាយលំថា ការគិតធ្វើទៅឆ្ងាយ គឺជាអំពើព្រៃផ្សៃដ៏សាហាវយង់ឃ្នង ។ មុខងាររបស់វាក្នុងចំណោមបុរសគឺមិនតិចជាងនំប៉័ង ទឹក ព្រះអាទិត្យ និងខ្យល់ ។ ពិតប្រាកដណាស់ កន្លែងកិត្តិយសរបស់វាគឺអស្ចារ្យជាង ។ ព្រោះវាមិនមែនគ្រាន់តែមើលឃើញវាទេ ដូចដែលអ្វីៗទាំងអស់នេះបម្រើឱ្យមនុស្ស ដកដង្ហើម ញ៉ាំ ផឹក និងរក្សាភាពកក់ក្តៅទោះបីជាវាប្រាកដជាទទួលយកសកម្មភាពទាំងអស់នេះនៅពេលដែលវាផ្គត់ផ្គង់សម្រាប់ការរស់នៅជាមួយគ្នាក៏ដោយ ។ វាមិនអញ្ជឹងទេ ខ្ញុំសូមនិយាយម្តងទៀត

ថា មើលតែរឿងនេះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងរារាំងការថ្វាយបង្គំប្រះ ការថ្វាយយញ្ញ បូជាប្រឆាំងនឹងព្រះនាមរបស់ព្រះ ការប្រមាថចំពោះសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់ និង ការរំលោភបំពានសាធារណៈផ្សេងទៀតប្រឆាំងនឹងសាសនាពីការកើតឡើង និង ការរីករាលដាលក្នុងចំណោមប្រជាជន ។ វារារាំងសន្តិភាពសាធារណៈពីការរំខាន ។ វាផ្តល់ឱ្យថាមនុស្សម្នាក់ៗអាចរក្សាទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខ្លួនឱ្យមានសុវត្ថិភាព និងសមរម្យដើម្បីឱ្យបុរសអាចបន្តការរួមភេទដោយឥតសៅហ្មងក្នុងចំណោមពួក គេ ។ ភាពស្មោះត្រង់ និងភាពថ្លៃថ្នូរអាចត្រូវបានរក្សាទុកក្នុងចំណោមមនុស្ស ។ សរុបមក វាផ្តល់ឱ្យថាការបង្ហាញជាសាធារណៈអំពីសាសនាអាចមានក្នុង ចំណោមគ្រីស្ទបរិស័ទ ហើយមនុស្សជាតិត្រូវបានរក្សានៅក្នុងចំណោមពួកគេ ។ សូមកុំឱ្យនរណាម្នាក់មានការរំខានដែលថាឥឡូវនេះខ្ញុំប្តេជ្ញាចំពោះរដ្ឋាភិបាលស៊ីវិលនូវកាតព្វកិច្ចនៃការបង្កើតសាសនាត្រឹមត្រូវដែលខ្ញុំមើលទៅខាងលើនៃរដ្ឋបាល ស៊ីវិលដែលមានគោលបំណងរារាំងសាសនាពិតដែលមាននៅក្នុងច្បាប់របស់ព្រះពី ការបើកចំហរនិងដោយការបូជាសាធារណៈត្រូវបានរំលោភបំពាននិងសៅហ្មង ។ ជាមួយនឹងនិទណ្ឌភាព ខ្ញុំមិននៅទីនេះទេ លើសពីពេលមុន អនុញ្ញាតឱ្យមនុស្ស ធ្វើច្បាប់ តាមការពិភាក្សារបស់ពួកគេ ទាក់ទងនឹងសាសនា និងការថ្វាយបង្គំ ព្រះ ។ ប៉ុន្តែអ្នកអានរបស់ខ្ញុំ ដែលត្រូវបានជួយដោយភាពច្បាស់លាស់នៃការ រៀបចំ នឹងយល់កាន់តែច្បាស់អំពីអ្វីដែលត្រូវគិតអំពីប្រធានបទទាំងមូលនៃរដ្ឋាភិបាលស៊ីវិល ប្រសិនបើយើងពិភាក្សាផ្នែករបស់វាដោយឡែកពីគ្នា ។ ទាំងនេះគឺ ជាច្បាប់ ច្បាប់ដែលលោកគ្រប់គ្រង ។ ប្រជាជនដែលគ្រប់គ្រងដោយច្បាប់ និងគោរពតាមចៅក្រម ។ ដូច្នេះ ចូរយើងពិនិត្យមើលការិយាល័យរបស់ចៅក្រម ជាមុនសិន គ្មានអ្វីសោះថាតើវាជាការហៅដោយស្របច្បាប់ដែលព្រះជាម្ចាស់បាន

យល់ព្រមឬទេ? ធម្មជាតិនៃការិយាល័យ វិសាលភាពនៃអំណាច ដូច្នេះ រដ្ឋាភិបាលគ្រីស្ទានគួរតែជា រដ្ឋាភិបាលដោយច្បាប់ណា ។ ហើយចុងក្រោយ តើច្បាប់ផ្តល់ផលប្រយោជន៍ដល់ប្រជាជនយ៉ាងដូចម្តេច ហើយតើការស្តាប់បង្គាប់ត្រូវជំពាក់អ្វីដល់ចៅក្រម ។

4. ទេវកថាត្រូវបានតែងតាំងដោយព្រះ

ព្រះអម្ចាស់មិនត្រឹមតែបានផ្ញើទីបន្ទាល់ថា ការិយាល័យចៅក្រមត្រូវបានអនុម័ត និងអាចទទួលយកបានសម្រាប់គាត់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ក៏បានកំណត់នូវសេចក្តីថ្លែងរូបរបស់វាជាមួយនឹងឋានៈដ៏គួរជាទីគោរពបំផុត ហើយសរសើរវាយ៉ាងអស្ចារ្យដល់យើង ។ ដើម្បីនិយាយពីរបី; ដោយសារអស់អ្នកដែលបម្រើជាចៅក្រមត្រូវបានគេហៅថា «ព្រះ» (និក្ខ. 22:80, ទំនុក. 82:1, 16) សូមកុំឱ្យនរណាម្នាក់គិតថាការហៅរបស់ពួកគេគឺមានសារៈសំខាន់តិចតួច ។ សម្រាប់បង្ហាញថាពួកគេមានអំណត្តិពីព្រះ ត្រូវបានវិនិយោគជាមួយនឹងសិទ្ធិអំណាចដ៏ទេវភាព និងជាតំណាងរបស់ព្រះទាំងស្រុង ក្នុងលក្ខណៈមួយដែលដើរតួជាអ្នកត្រួតត្រារបស់ទ្រង់ ។ នេះមិនមែនជាការពន្យល់របស់ខ្ញុំទេ ប៉ុន្តែជាការពន្យល់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ គាត់និយាយថា "ប្រសិនបើមានបទគម្ពីរ" គាត់និយាយថា "ហៅពួកគេថាជាព្រះដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានមក ... " (យ៉ូហាន ១០: ៣៥) ។ នេះជាអ្វីដែលលើកលែងតែព្រះបានទុកចិត្តឲ្យគេធ្វើកិច្ចការក្នុងការបម្រើទ្រង់ក្នុងមុខតំណែងរបស់គេ ហើយ (ដូចជាម៉ូសេ និងយ៉ូសាផាតបានមានប្រសាសន៍ទៅកាន់ចៅក្រមដែលតែងតាំងនៅគ្រប់ក្រុងយូដា) នៃការកាត់ទោសមិនមែនសម្រាប់មនុស្សទេ គឺសម្រាប់ព្រះ ១:១៦-១៧, រូបាភូត្រីទី១ ១៩:៦)? គោលបំណងដូចគ្នានេះ គឺជាអ្វីដែលប្រាជ្ញារបស់ព្រះបញ្ជាក់តាមរយៈមាត់របស់សាឡូម៉ូ

នថា វាគឺជាការដែលទ្រង់ធ្វើ “នោះជាស្តេចសោយរាជ្យ ហើយជាទីប្រឹក្សា សេចក្តីសម្រេចសេចក្តីសុចរិត ដែលពួកចៅហ្វាយគ្រប់គ្រង និងចៅក្រមដ៏សប្បុរសទាំងអស់នៃផែនដី” (សុភាសិត ៨:១៤) នេះ ។ វាគឺស្មើនឹងការនិយាយ ៖ វាមិនមែនកើតឡើងដោយភាពច្របូកច្របល់របស់មនុស្សទេ ហើយភាពអស់កម្មលើអ្វីៗទាំងអស់នៅលើផែនដីគឺស្ថិតនៅក្នុងដៃរបស់ស្តេច និងអ្នកគ្រប់គ្រងដទៃទៀតប៉ុន្តែដោយការផ្តល់ដ៏ទេវភាព និងពិធីបរិសុទ្ធដ៏បរិសុទ្ធ ។ ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យដូច្នេះដើម្បីគ្រប់គ្រងកិច្ចការរបស់មនុស្ស ដរាបណាទ្រង់មានវត្តមានជាមួយពួកគេ ហើយទ្រង់ក៏គ្រប់គ្រងលើការបង្កើតច្បាប់ និងការអនុវត្តសមធម៌នៅក្នុងតុលាការ ប្រសិនបើយុត្តិធម៌ ។ ប៉ុលក៏បង្រៀនយ៉ាងច្បាស់អំពីការនេះដែរ ពេលគាត់រាយបញ្ជី «ការគ្រប់គ្រង» ក្នុងចំណោមអំណោយទានរបស់ព្រះដែលចែកចាយខុសៗគ្នាទៅតាមភាពចម្រុះនៃព្រះគុណ ដែលត្រូវបានប្រើដោយអ្នកបម្រើរបស់ព្រះគ្រីស្ទសម្រាប់ការកសាងក្រុមជំនុំ ។ ទោះបីប៉ុលនៅទីនោះមានប្រសាសន៍យ៉ាងពិសេសអំពីក្រុមប្រឹក្សានៃមនុស្សមានប្រាជ្ញា ដែលត្រូវបានតែងតាំងនៅក្នុងពួកជំនុំសម័យដើមដើម្បីធ្វើជាអធិបតីលើការបញ្ជាឲ្យមានការប្រៀនប្រដៅសាធារណៈ (ការិយាល័យមួយណាត្រូវហៅក្នុងសំបុត្រទៅកាន់ អ្នកគ្រប់គ្រង [កូរិនថូសទី១ ១២: ២៨]) ប៉ុន្តែដោយសារយើងឃើញអំណាចស៊ីវិលបម្រើដល់ទីបញ្ចប់ដូចគ្នា គ្មានអ្វីគួរឱ្យសង្ស័យទេដែលថាទ្រង់សរសើរយើងគ្រប់បែបយ៉ាងនៃការគ្រប់គ្រងដោយយុត្តិធម៌ ។

ប៉ុន្តែប៉ុលនិយាយកាន់ តែច្បាស់នៅពេលដែលគាត់ពិភាក្សាគ្នាយ៉ាងត្រឹម ត្រូវអំពីរឿងនេះដ្បិតគាត់បានបញ្ជាក់ថាអំណាចទាំងពីរ គឺជាអំណាច របស់ព្រះ [រ៉ូម ១៣:២] ហើយថាគ្មានអំណាចអ្វីក្រៅតែពីការតែងតាំង ដោយព្រះ [រ៉ូម ១៣:

២] : 1] ម្យ៉ាងទៀត ចៅហ្វាយនាយគឺជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះ សម្រាប់អ្នក ដែលធ្វើល្អដើម្បីសរសើរ អ្នកដែលធ្វើអាក្រក់ជាអ្នកសងសឹកចំពោះសេចក្តីក្រោធរៀង 13 : 3-4) នេះអាចបន្ថែមឧទាហរណ៍នៃពួកបរិសុទ្ធនៃ ដែលខ្លះបានកាន់ អំណាចជាស្តេចដូចជាដាវីឌ យ៉ូសៀស និង ហេសេតាខ្លះទៀតជាចៅហ្វាយដូច យ៉ូសេប និង ដានីយ៉ែលអ្នកខ្លះទៀតជាអ្នកគ្រប់គ្រងក្នុងចំណោមប្រជាជនសេរី ដូចជាម៉ូសេយ៉ូស្វេ និងពួកចៅក្រម ។ ដូច្នេះហើយ គ្មាននរណាម្នាក់គួរ សង្ស័យថា Civil authority គឺជាការហៅនោះទេ មិនត្រឹមតែបរិសុទ្ធ និង ស្របច្បាប់ទេ ខ. ពីមុខព្រះ ប៉ុន្តែក៏ជាពិសិដ្ឋបំផុត និងជាកិត្តិយសបំផុតនៃ ការត្រាស់ហៅទាំងអស់ក្នុងជីវិតនៃជីវិតរមែងស្លាប់ទាំងមូល ។

5. ប្រឆាំងនឹងការបដិសេធ “គ្រីស្ទាន” ឬការបដិសេធនៃអង្គចៅក្រម អ្នក ទាំងឡាយណាដែលប្រាថ្នាចង់ឈានទៅរកភាពអនាធិបតេយ្យ

ដែលទោះជានៅក្នុងសម័យបុរាណ និងចៅក្រមបានគ្រប់គ្រងលើមនុស្សល្ងង់ក៏ ដោយ ក៏ការគ្រប់គ្រងបែបជាប្រយោជន៍នោះ គឺមិនស៊ីគ្នាទាំងស្រុងជាមួយនឹង ភាពល្អឥតខ្ចោះដែលព្រះគ្រីស្ទបាននាំយកមក ។ ជាមួយនឹងដំណឹងល្អរបស់គា ត់ ។ នៅក្នុងនេះ ពួកគេក្បត់មិនត្រឹមតែភាពល្អខ្លះខាតរបស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងមានចិត្តក្រអឺតក្រទមទៀតផង នៅពេលដែលពួកគេទាមទារភាពល្អឥត ខ្ចោះ ដែលសូម្បីតែមួយភាគមិនត្រូវបានគេមើលឃើញនៅក្នុងពួកគេ ។ ប៉ុន្តែ ទោះជាបុរសប្រភេទណាក៏ដោយការ បដិសេធគឺងាយស្រួល ។ ព្រោះជាកន្លែង ដែលដាវីឌដាស់តឿនស្តេច និងអ្នកគ្រប់គ្រង ទាំងអស់ឲ្យថើបព្រះរាជបុត្រានៃ ព្រះ [ទំនុកដំកើង ២:១២] ទ្រង់មិនបានបង្គាប់ពួកគេចោលអំណាចរបស់ខ្លួន ហើយចូល និរត្តន៍ទៅជីវិតឯកជននោះទេ ប៉ុន្តែចុះចូលចំពោះព្រះគ្រីស្ទនូវអំណាច

ដែលពួកគេបានវិនិយោគដើម្បីឲ្យទ្រង់តែមួយគត់អាចប៉មលើអ្វីៗ ទាំងអស់ ។
 ស្រដៀងគ្នាដែរអេសាយពេលគាត់សន្យាថាស្តេច នឹង ធ្វើជា ឪពុកចិញ្ចឹមនៃពួក
 ជំនុំហើយជាមហាក្សត្រ [អេសាយ ៤៩:២៣] ។ មិនបង្ខូចកិត្តិយសគេឡើយ ។
 ផ្ទុយទៅវិញដោយឋានៈដ៏ថ្លៃថ្នូរគាត់បានធ្វើឱ្យពួកគេការពារអ្នកគោរពប្រណិប័តន៍
 ព្រះ ។ សម្រាប់ទំនាយនោះមើលទៅការយាងមករបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ខ្ញុំបាន
 ឆ្លងកាត់វគ្គជាច្រើនដែលកើតឡើងញឹកញាប់ ហើយជាពិសេសនៅក្នុងទំនុក
 តម្កើង ដែលសិទ្ធិនៃអ្នកគ្រប់គ្រងត្រូវបានអះអាងសម្រាប់ពួកគេទាំងអស់ [ទំនុក
 ២១; ២២; ៤៥:៧២:៨៩:១១០; ១៣២] ។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលគួរឲ្យកត់សម្គាល់
 បំផុត គឺការឆ្លង កាត់សប្តាហ៍របស់ប៉ុលដាកន្លែងដែលបានដាស់តឿនឱ្យថា
 ការអធិស្ឋានសម្រាប់ស្តេចនៅក្នុងការជួបប្រជុំគ្នាជាសាធារណៈគាត់បានបន្ថែម
 ហេតុផលភ្លាមៗថាៈ "ដើម្បីឱ្យពួកយើងអាចដឹកនាំជីវិតដ៏សុខសាន្តនៅក្រោមពួក
 គេដោយការគោរពព្រះនិងភាពស្មោះត្រង់" [ធីម៉ូថេទី១ ២:២] ។

6. ចៅក្រមគួរតែស្មោះត្រង់ក្នុងឋានៈជាតំណាងរបស់ព្រះ

ការពិចារណានេះគួរតែបន្តកាន់កាប់ចៅក្រមដោយខ្លួនឯង ព្រោះវាអាចជួយ
 ជំរុញពួកគេឱ្យអនុវត្តមុខងាររបស់ពួកគេ និងនាំមកនូវការល្អឯកលោមដ៏អស្ចារ្យ
 ដល់ពួកគេដើម្បីកាត់បន្ថយការលំបាកនៃកិច្ចការរបស់ពួកគេ ដែលពិតជាមាន
 បន្ទុកច្រើន និងបន្ទុកច្រើន ។ តើការឧស្សាហ៍ ព្យាយាមយ៉ាងណាចំពោះការ
 ទៀងត្រង់ការប្រុងប្រយ័ត្នភាពស្នូតបូកការ គ្រប់គ្រងលើខ្លួនឯង និង ភាពគ្មាន
 ទោសត្រូវទាមទារដោយពួកអ្នក ដែលឥឡូវនេះគេបានតែងតាំងជាអ្នកបម្រើនៃ
 យុត្តិធម៌ដ៏ទេវភាព? តើពួកគេនឹង មានភាពក្លាហានដើម្បីទទួលស្គាល់ភាព
 អយុត្តិធម៌យ៉ាងដូច ម្តេចទៅក្នុងសាលជំនុំជម្រះរបស់ពួកគេដែលគេប្រាប់ថាជាប

ឆ្លង់នៃព្រះដ៏មានព្រះជន្ម គង់នៅ? តើគេនឹងមានភាពក្លាហានយ៉ាងណាក្នុង
 ការប្រកាសប្រយោគ ដែលមិនត្រឹមត្រូវដោយមាត់ដែលគេដឹងថាត្រូវបាន
 តែងតាំងជា ឧបករណ៍ នៃសេចក្តីពិតរបស់ព្រះ? តើពួកគេនឹងចុះលើក្រឹត្យវិ
 ន័យអាក្រក់ ដោយ ចិត្តអ្វីដោយដែលគេដឹងថាត្រូវបានចង្អុលបង្ហាញដើម្បី
 កត់ត្រាអំពើរបស់ ព្រះ? សរុបមកបើគេចាំថាជាចំណុច គួរតែមើលដោយយក
 ចិត្តទុកដាក់ ស្មោះស្ម័គ្រ និងឧស្សាហ៍ព្យាយាម ដើម្បីតំណាងឱ្យខ្លួនគេជាបុរស
 នូវរូបភាពនៃការផ្តល់អំណោយដ៏ទៃភាពការការពារភាពល្អមេត្តាករុណានិងយុត្តិធម៌
 មី ។ ហើយពួកគេគួរតែតាំងគំនិតនៅចំពោះមុខខ្លួនជារៀងរហូត ថា «ប្រសិនបើអ្នក
 ទាំងអស់ត្រូវបណ្តាសាអ្នកណាដែលធ្វើការបោក បញ្ឆោតនៃការសងសឹករបស់
 ព្រះ» [យេរេមា ៤៨:១០] នោះត្រូវបណ្តាសា កាន់តែធ្ងន់ធ្ងរទៅទៀតពីពួកអ្នក
 ដែលប្រព្រឹត្តដោយបោកបញ្ឆោតក្នុង ការ ហៅដោយសុចរិត ។ ហេតុនេះ
 នៅពេលដែលលោកម៉ូសេ និងព្រះបាទយ៉ូសាផាតចង់ជំរុញចៅក្រមរបស់ពួកគេ
 ឱ្យបំពេញកាតព្វកិច្ចរបស់ពួកគេ នោះពួកគេមិនមានអ្វីមានប្រសិទ្ធភាពក្នុងការ
 បញ្ចុះបញ្ចូលពួកគេជាងអ្វីដែលយើងបាននិយាយពីមុននោះទេ ។ (ចោទិយក
 ថា ១:១៦) «ចូរ ពិចារណាអំពីអ្វីដែលអ្នកធ្វើចុះដ្បិតអ្នកអនុវត្តការវិនិច្ឆ័យមិន
 មែនសម្រាប់ មនុស្សទេគឺសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ព្រះទ្រង់គង់នៅខាងអ្នកក្នុងការ
 ជំនុំជម្រះ ឥឡូវនេះចូរឲ្យសេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ាចុះចូរប្រយ័ត្នអ្នករាល់
 គ្នា ធ្វើចុះដ្បិតព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃយើងរាល់គ្នាមិនមានការទាស់ទែងគ្នាឡើយ”
 [បាគូរូបទី២ ១៩:៦ - ៧] ។ ហើយនៅកន្លែងមួយទៀតមានគេ
 និយាយថា ៖ « ព្រះបានឈរនៅក្នុងអង្គប្រជុំនៃព្រះហើយទ្រង់ជំនុំ ជម្រះនៅ
 កណ្តាលព្រះទាំងឡាយ»(ទំនុកដំកើង ៨២:១) ។ នេះគឺ ដើម្បីលើកទឹកចិត្ត

ពួកគេចំពោះកិច្ចការរបស់ពួកគេនៅពេលពួកគេដឹងថា ពួកគេជាអ្នកតំណាង
របស់ព្រះដែលពួកគេត្រូវបង្ហាញពីការចាត់ចែងនៃការចោទប្រកាន់របស់ពួកគេ
នៅពេលក្រោយ ។ ហើយការដាស់តឿននេះ សមនឹងមានទម្ងន់ដ៏អស្ចារ្យ
ជាមួយនឹងពួកគេ ។ ត្បិតបើប្រព្រឹត្តខុសខ្លះ ហើយមិនមែនត្រឹមតែជាអ្នក
ប្រព្រឹត្តខុសចំពោះមនុស្សដែលគេធ្វើ អាក្រក់ នោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងជេរប្រមាថ
ទៅចំពោះព្រះផ្ទាល់ដែលការវិនិច្ឆ័យដ៏បរិសុទ្ធបំផុត ពួកគេបានធ្វើឱ្យសៅហ្មង
[អេសាយ ៣:១៤ - ១៥] ។ ជាថ្មីម្តងទៀត ពួកគេមានមធ្យោបាយដើម្បី
លួងចិត្តខ្លួនឯងយ៉ាងខ្លាំង នៅពេលពួកគេសញ្ជឹងគិតក្នុងខ្លួនថា ពួកគេមិនត្រូវ
បានកាន់កាប់ដោយរឿងអាសអាភាស ឬជនបរទេសចំពោះអ្នកបម្រើរបស់ព្រះ
នោះទេ ប៉ុន្តែជាមួយនឹងមុខងារដ៏បរិសុទ្ធបំផុតដោយសារពួកគេកំពុងបម្រើជាអ្នក
តំណាងរបស់ព្រះ ។

7. ចរិតបង្ខិតបង្ខំនៃអង្គចៅក្រមមិនរារាំងដល់ការទទួលស្គាល់របស់ខ្លួនទេ

អស់អ្នកដែលមិនមានការរំជើបរំជួលដោយទីបន្ទាល់ជាច្រើននៃបទគម្ពីរ ហ៊ាន
ប្រឆាំងនឹងការបម្រើដ៏បរិសុទ្ធនេះថាជារឿងមួយដែលស្អប់ខ្ពើមចំពោះសាសនា
និងការគោរពបូជារបស់ពួកគ្រីស្ទាន តើពួកគេធ្វើអ្វីផ្សេងទៀត ប៉ុន្តែការជេរប្រមាថ
ព្រះជាម្ចាស់ ។ ហើយពួកគេទាំងនេះមិនគ្រាន់តែបដិសេធចៅក្រមប៉ុណ្ណោះ
ទេ ប៉ុន្តែត្រូវបោះបង់ចោលព្រះដើម្បីកុំឲ្យគាត់ សោយរាជ្យលើពួកគេ ។
ប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលយ៉ាង ពិតប្រាកដអំពីជនជាតិអ៊ីស្រាអែល
ដោយសារពួកគេបដិសេធការគ្រប់គ្រង របស់លោកសាំយូអែល ។ [សាំយូអែលទី
១ ៨ : ៧] ហេតុអ្វីបានជា គេនិយាយតិចជាងនៅសព្វថ្ងៃនេះអំពីពួកអ្នក
ដែលបណ្តោយខ្លួនឱ្យខឹងនឹងបេសកជនទាំងអស់ដែលព្រះបានតែងតាំង? ព្រះ

អម្ចាស់មានព្រះបន្ទូល ទៅកាន់ពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គថាស្តេចនៃពួកសាសន៍ដទៃ កាន់អំណាចលើ សាសន៍ដទៃ ប៉ុន្តែវាមិនដូច្នោះទេក្នុងចំណោមពួកសិស្សជា កន្លែងដែល អ្នកដែលមានឋានៈតូចជាងគេ [លូកា 22:25-26] ; ដោយ ពាក្យនេះ ពួកគេប្រាប់យើងថាគ្រិស្តបរិស័ទទាំងអស់ត្រូវបានហាមឃាត់មិនឱ្យ កាន់កាប់នគរបរដ្ឋាភិបាល ។ អ្នកបកប្រែដ៏ប៉ិនប្រសប់! មានការឈ្លោះ ប្រកែកគ្នាក្នុងចំណោមសិស្សអំពីអ្នកណាពូកែជាងអ្នកដទៃទៀត ។ ដើម្បី បំបិទម ហិច្ចិតាតប្រយោជន៍នេះព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនពួកគេថាការបម្រើរបស់ពួកគេ មិនដូចជានគរបរដែលមានឋានៈខ្ពង់ខ្ពស់លើសអ្នកដទៃទៀតឡើយ តើការប្រៀប ធៀបនេះធ្វើឱ្យខូចកិត្តិយសព្រះមហាក្សត្រឬទេ? ពិតហើយ តើវាបញ្ជាក់យ៉ាង ណាដែរលើកលែងតែរាជការដែលមិនមែនជាក្រសួង ? ជាងនេះទៅទៀតក្នុង ចំណោមចៅក្រមផ្ទាល់ទោះជាមានទម្រង់ផ្សេងៗគ្នាក៏ដោយ ក៏វាមិនមានភាពខុស ប្លែកគ្នាក្នុងការគោរពនេះដែរ ដែលយើងត្រូវចាត់ទុកពួកគេទាំងអស់ថាត្រូវបាន តែងតាំងពីព្រះ ។ ដ្បិតប៉ុលក៏ចង ពួកគេទាំងអស់គ្នាដែរពេលដែលគាត់ និយាយថាគ្មានអំណាចណាមកពីព្រះ [រ៉ូម ១៣:១] ។ ហើយអ្វីដែលគួរឱ្យ រីករាយតិចបំផុតត្រូវបានគេ សរសើរ លើសពីអ្វីដែលនៅសល់នោះគឺជាអំណាច នៃមួយ ។ នេះដោយសារតែវាសំខាន់ជាមួយវានូវចំណងរួមនៃមនុស្សទាំងអស់ (លើកលែងតែបុរសតែម្នាក់ដែលវាស្ថិតនៅក្រោមឆន្ទៈរបស់គេ) នៅសម័យ បុរាណមិនអាចទទួលយកបានចំពោះធម្មជាតិនៃវីរភាពនិងអភិជន ។ ប៉ុន្តែ ដើម្បីរារាំងការ វិនិច្ឆ័យដ៏អយុត្តិធម៌របស់ពួកគេអតីតបទតម្កើរបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ ថាវាជាការ ផ្តល់នូវប្រាជ្ញារបស់ព្រះដែលស្តេចគ្រង់រាជ (សុភាសិត ៨:១៥)

ហើយ ជាពិសេសបញ្ហាឲ្យយើងគោរពដល់ស្តេច [សុភាសិត ២៤:២១; ពេត្រុសទី១ ២:១៧] ។

(ទម្រង់នៃរដ្ឋាភិបាល និងការកិច្ចរបស់ចៅក្រមបញ្ជានៃសង្គ្រាម និងការបង់ពន្ធ , ៨-១៣)

8. ភាពចម្រុះនៃទម្រង់រដ្ឋាភិបាល

ជាក់ស្តែងនឹងក្លាយជាល្បែងកំសាន្តទំនេរសម្រាប់មនុស្សក្នុងជីវិតឯកជនដែលត្រូវបានដកហូតសិទ្ធិពីការពិចារណាលើអង្គការនៃសង្គមទូទៅណាមួយ ដើម្បីដំណែកដែកញែកអំពីអ្វីដែលជាប្រភេទរដ្ឋាភិបាលដ៏ល្អបំផុតនៅក្នុង កន្លែងដែលពួកគេរស់នៅ ប្រៀបធៀបទម្រង់នៃរដ្ឋាភិបាលក្នុងចំណោមពួកគេក្រៅពីកាលៈទេសៈវាមិនងាយស្រួលទេក្នុងការបែងចែកថាមួយណាពូកែខាងមានប្រយោជន៍ ព្រោះពួកគេប្រជែងគ្នាក្នុងលក្ខខណ្ឌស្មើគ្នា ។ ការដួលរលំពីនគរទៅជាឧកញ៉ាគឺងាយស្រួល ប៉ុន្តែវាមិនពិបាកជាង ការធ្លាក់ពីការគ្រប់គ្រងរបស់បុរសល្អបំផុត ទៅជាបក្សពួកមួយចំនួន ប៉ុន្តែវាជាការងាយស្រួលបំផុតក្នុងការធ្លាក់ពីការគ្រប់គ្រងដ៏ពេញនិយមទៅជាការបះបោរ ។ ខ្ញុំនឹងមិនបដិសេធថាអភិជន ឬប្រព័ន្ធដែលផ្សំឡើងដោយអភិជន និងលទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យនោះទេប្រសើរលើសគេទាំងអស់ ៖ មិនមែនដោយខ្លួនវាទេ ប៉ុន្តែត្រូវព្រោះវាកម្រណាស់សម្រាប់ស្តេច ដូច្នេះដើម្បីគ្រប់គ្រងខ្លួនឯងថាពួកគេនឹងមិនយល់ស្របនឹងពួកគេទេ ។ អ្វីដែលត្រឹមត្រូវនិងត្រឹមត្រូវ; ឬសម្រាប់ពួកគេត្រូវបានផ្តល់ដោយចិត្តខ្ពង់ខ្ពស់ និង ការប្រុងប្រយ័ត្នដ៏អស្ចារ្យដែលម្នាក់ៗ ដឹងថាប៉ុន្មានគ្រប់គ្រាន់ហើយ ។ ដូច្នេះ កំហុសឬភាពបរាជ័យរបស់បុរសធ្វើឱ្យមានសុវត្ថិភាពនិងកាន់តែច្រើន សម្រាប់ការអនុ

វត្តរដ្ឋាភិបាលមួយចំនួនដើម្បីឱ្យពួកគេអាចជួយគ្នាទៅវិញទៅមកបង្រៀននិង ដាស់តឿនគ្នាទៅវិញទៅមកហើយប្រសិនបើនរណាម្នាក់អះអាងខ្លួនឯងដោយ អយុត្តិធម៌នៅទីនោះអាចជាអ្នកត្រួតពិនិត្យនិងចៅហ្វាយនាយមួយចំនួនដើម្បី ទប់ទល់នឹងឆន្ទៈរបស់គាត់ ។ នេះត្រូវ បានបង្ហាញឱ្យឃើញដោយបទ ពិសោធន៍ហើយព្រះអម្ចាស់ក៏បានបញ្ជាក់វា ដោយសិទ្ធិអំណាចរបស់ទ្រង់នៅពេល ដែលទ្រង់បានតែងតាំងក្នុង ចំណោម សាសន៍អ៊ីស្រាអែលជាពួកអភិជនដែល មានព្រំប្រទល់ជាប់នឹងលទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យចាប់តាំងពីទ្រង់មានឆន្ទៈរក្សាពួកគេឱ្យ ស្ថិតក្នុងស្ថានភាពដ៏ល្អបំផុត [និក្ខមនំ ១៨:១៣ - ២៦ ; ចោទិយកថា ១ : ៩-១៧] រហូត ដល់បង្ហាញរូបឆ្លុះព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងដាវីឌ ។ ហើយ ដូចដែលខ្ញុំទទួលស្គាល់ដោយសេរីថា គ្មានរដ្ឋាភិបាលប្រភេទណាដែលសប្បាយ ចិត្តជាងរដ្ឋាភិបាលមួយដែលសេរីភាពត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយមានការសម្រប សម្រួល និងត្រូវបានបង្កើតឡើងយ៉ាងត្រឹមត្រូវនៅលើមូលដ្ឋានជាប់លាប់ ដូច្នេះ ខ្ញុំក៏គិតផងដែរថាអ្នកសប្បាយចិត្តបំផុតដែលត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យរីករាយជាមួយ រដ្ឋនេះ ហើយប្រសិនបើពួកគេខិតខំ និងប្រឹងប្រែងឥតឈប់ឈរ ដើម្បីថែរក្សា និងរក្សាវានោះខ្ញុំសូមអនុញ្ញាតថាពួកគេមិនបានធ្វើអ្វីក្រៅច្បាប់ចំពោះការិយាល័យ នេះទេ ។ ជាការពិតចៅក្រមគួរតែអនុវត្តដោយភាពឧស្សាហ៍ព្យាយាមខ្ពស់ បំផុត ដើម្បីការពារសេរីភាព (អាណាព្យាបាលដែលពួកគេត្រូវបានតែងតាំង) ពីការថយចុះពេលគឺត្រូវរំលោភបំពានតិចជាងគេការិយាល័យនិងជនក្បត់ជាតិ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើអ្នកដែលព្រះអម្ចាស់បានតែងតាំងរដ្ឋាភិបាលទម្រង់មួយផ្សេងទៀត គួរតែផ្ទេរមុខងារនេះទៅឱ្យខ្លួនគេ ការជំរុញឱ្យមានការផ្លាស់ប្តូររដ្ឋាភិបាលសូម្បី តែការគិតពីវិធានការបែបនេះនឹងមិនត្រឹមតែល្អខ្លះៗនិងគ្មានប្រយោជន៍ប៉ុណ្ណោះ

ទេថែមទាំងបង្កគ្រោះថ្នាក់ទៀតផង ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ដូចដែលអ្នកប្រាកដជានឹងឃើញ ប្រសិនបើអ្នកក្រឡេកភ្នែករបស់អ្នក មិនមែននៅលើទីក្រុងមួយតែម្នាក់ឯងនោះទេ ប៉ុន្តែមើលទៅជុំវិញ និងក្រឡេកមើលពិភពលោកទាំងមូល ឬយ៉ាងហោចណាស់ក៏សម្លឹងមើលទៅតំបន់ឆ្ងាយៗ ការផ្តល់ដីទេវភាពបានរៀបចំយ៉ាងឆ្លាតវៃ ដែលប្រទេសផ្សេងៗគ្នាតែ ត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយរដ្ឋាភិបាលប្រភេទផ្សេងៗ ។ ដោយសារធាតុរួមផ្សំគ្នាតែក្នុងសមាមាត្រមិនស្មើគ្នា ដូច្នេះប្រទេសនានាត្រូវបានរូបរួមគ្នាល្អបំផុតតាមវិសមភាពជាក់លាក់របស់ពួកគេ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ រឿងទាំងអស់នេះត្រូវបាននិយាយដោយមិនចាំបាច់ទៅអ្នកដែលមានឆន្ទៈរបស់ព្រះអម្ចាស់គ្រប់គ្រាន់ ។ ប្រសិនបើគាត់ចាត់ទុកស្តេចលើវាជាណាចក្រ ព្រឹទ្ធសភា ឬមេក្រុងហាក់ដូចជាល្អដែរមានសេរីភាព ។ ទីក្រុងវាជាកាតព្វកិច្ចរបស់យើងក្នុងការបង្ហាញខ្លួនយើងឱ្យស្របតាម និងគោរពប្រតិបត្តិចំពោះអ្នកណាដែលគាត់បានកំណត់លើកន្លែងដែលយើងរស់នៅ ។

១. ការខ្វល់ខ្វាយចំពោះតារាងក្រិក្យវិន័យទាំងពីរ

ឥឡូវនេះនៅក្នុងកន្លែងនេះ យើងត្រូវពន្យល់ក្នុងការឆ្លងកាត់ការិយាល័យរបស់ចៅក្រម អំពីរបៀបដែលវាត្រូវបានពិពណ៌នានៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់និងរបស់ដែលវាមាន ។ ប្រសិនបើព្រះគម្ពីរមិនបានបង្រៀនថាវា អតីតមានទំនោរទៅនឹងតារាងច្បាប់ទាំងពីរ យើងអាចរៀនរឿងនេះពីអ្នកនិពន្ធខាងលោកិយៈព្រោះគ្មាននរណាម្នាក់បានពិភាក្សាអំពីការិយាល័យចៅក្រម ការបង្កើតច្បាប់និងសុខុមាលភាពសាធារណៈ ដោយមិនចាប់ផ្តើមពីសាសនា និងការគោរពប្រណិប័តន៍ដីទេវភាព ។ ដូច្នេះហើយទាំងអស់គ្នាបានសារភាពថា គ្មានរដ្ឋាភិបាលណាអាចបង្កើតបានដោយភាពរីករាយឡើយ លុះត្រាតែការគោរពបូជាគឺជា

កង្វល់ដំបូង ហើយថាច្បាប់ទាំងនោះមានលក្ខណៈបុព្វកាល ដែលព្រងើយកន្តើយ ចំពោះសិទ្ធិរបស់ព្រះហើយផ្តល់សម្រាប់តែបុរសប៉ុណ្ណោះ ។ ដោយមានការយល់ ព្រមជាសកលពីគ្រប់ជាតិសាសន៍ សូមឲ្យព្រះអង្គម្ចាស់ត្រិស្តបរិស័ទ និងចៅក្រម ត្រូវខ្មាស់អៀនចំពោះការធ្វេសប្រហែសរបស់ពួកគេ ប្រសិនបើពួកគេមិនអនុវត្ត ខ្លួនឯងចំពោះកង្វល់នេះ ហើយយើងបានបង្ហាញរួចហើយថា ភារកិច្ចទាំងនេះជា ពិសេសត្រូវបានណែនាំ ។ លើពួកគេដោយព្រះ ហើយវាជាការសមរម្យដែល ពួកគេបានធ្វើការដើម្បីការពារ និងអះអាងនូវកិត្តិយសរបស់ព្រះអង្គដែលជាអ្នក តំណាងរបស់ពួកគេ ហើយពួកគេគ្រប់គ្រងដោយព្រះគុណរបស់អ្នកណា ។ ផងដែរ ស្តេចដ៏បរិសុទ្ធត្រូវបានសរសើរយ៉ាងខ្លាំងនៅក្នុងបទគម្ពីរ ដោយសារតែ ពួកគេបានស្តារឡើងវិញនូវការគោរពប្រណិប័តន៍របស់ព្រះនៅពេលដែលវាត្រូវ បានខូច ឬបំផ្លាញ ឬថែរក្សាសាសនាដែលនៅក្រោមពួកគេ វាអាចនឹងរីក ចម្រើនបរិសុទ្ធ និងគ្មានសៅហ្មង ។ ប៉ុន្តែ ផ្ទុយទៅវិញ ប្រវត្តិដ៏ពិសិដ្ឋបាន ដាក់ភាពអនាធិបតេយ្យក្នុងចំណោមរឿងអាក្រក់ ។ ដោយសារគ្មានស្តេចនៅក្នុង អ៊ីស្រាអែល ម្នាក់ៗធ្វើដូចដែលខ្លួនពេញចិត្ត [ពួកចៅហ្វាយ ២១:២៥] ។ នេះបង្ហាញពីភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់អស់អ្នក ដែលមិនអើពើនឹងការយកចិត្តទុកដាក់ ចំពោះព្រះហើយនឹងយកចិត្តទុកដាក់ ចំពោះតែការផ្តល់យុត្តិធម៌ក្នុងចំណោម មនុស្សប៉ុណ្ណោះ ។ ដូចជាប្រសិនបើព្រះបានតែងតាំងអ្នកគ្រប់គ្រងក្នុងនាមទ្រង់ ដើម្បីសម្រេចចិត្តលើការចម្រើនចម្រាសនៅលើផែនដី ប៉ុន្តែបានមើលរំលងអ្វីដែល សំខាន់ជាងនេះទៅទៀត ពោលគឺទ្រង់ផ្ទាល់គួរតែត្រូវបានគោរពប្រណិប័តន៍យ៉ាង បរិសុទ្ធស្របតាមវេជ្ជបញ្ជានៃច្បាប់របស់ទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែ ចំណង់ចង់កែប្រែអ្វីៗ ទាំងអស់ដោយនិទណ្ឌភាព ជំរុញឱ្យបុរសច្របូកច្របល់ រហូតដល់ឱ្យអ្នកផ្តាច់ការ

ទាំងអស់នៃការគោរពបូជាដែលបំពានត្រូវបានដកចេញពីកណ្តាលរបស់ពួកគេ ។

ប្រគល់អ្នកដែលមានមិនឱ្យ "សោកសៅឬធ្វើខុសចំពោះជនបរទេស ស្ត្រីមេម៉ាយ និងគ្មានឪពុក" ឬ "បង្អួចឈាមគ្មានទោស" (យេរេម. ២២:៣) ការដាស់តឿនដែលយើងបានអាននៅក្នុង ទំនុកតម្កើង ៨២ មានគោលបំណងដូចគ្នា ៖ ឲ្យពួកគេ « ផ្តល់យុត្តិធម៌ដល់ជនក្រីក្រ និងទុក្ខ បង្ក្រាមមនុស្សទុក្ខ និងទុក្ខ ហើយរំដោះជនក្រីក្រ និងទុក្ខចេញពីកណ្តាប់ដៃអ្នកជិះជាន់ » ។

[ទំនុកតម្កើង ៨២:៣-៤] « ហើយម៉ូសេក៏បង្គាប់ដល់ថ្នាក់ដឹកនាំដែលលោកបានចង្អុល បង្ហាញ ក្នុងនាមជាតំណាងរបស់លោកឲ្យ «ស្តាប់រឿងក្តីរវាងបងប្អូនរបស់ខ្លួន ហើយវិនិច្ឆ័យ... «មិនស្គាល់មុខក្នុងការជំនុំជម្រះឡើយហើយឮទាំងតូច ទាំងធំហើយកុំឲ្យខ្លាចអ្នកណាឡើយដ្បិតការជំនុំជម្រះគឺជារបស់ព្រះ» (ចោទិយកថា ១:១៦ - ១៧) ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំសូមលើកឡើងនូវពាក្យទាំងនេះថាស្ដេចមិនត្រូវបង្កើនសេសសម្រាប់ខ្លួនគេឡើយ ។ មិនតាំងចិត្តលើភាពច្របូកច្របល់ ; មិនត្រូវបានលើកឡើង លើបងប្អូនរបស់ពួកគេ ដើម្បីឲ្យពួកគេរំពឹងគិតតាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះ អម្ចាស់ជានិច្ចពេញមួយជីវិតរបស់ពួកគេ [ចោទិយកថា១៧: ១៦ - ១៩] ; ថាចៅក្រមមិនគួរផ្អៀងទៅម្ខាង ឬទទួលសំណូក [ចោទិយកថា ១៦:១៩] ហើយដូចជារឿងដែលយើងអាននៅទីនេះ និង នៅក្នុង បទគម្ពីរ ។ សម្រាប់ការពន្យល់នៅទីនេះ ការិយាល័យរបស់ចៅក្រម វាមិនមែនជាគោលបំណងរបស់ខ្ញុំច្រើនទេ ក្នុងការណែនាំដល់ចៅក្រមដោយខ្លួនឯង ដូចជាបង្រៀនអ្នកដទៃថា អ្វីជាអំណាចរបស់ចៅក្រម និងដល់ទីបញ្ចប់ដែលព្រះបានតែងតាំងពួកគេ ។ ដូច្នេះហើយ យើងឃើញថា ពួកគេត្រូវបានតែងតាំងជាអ្នកការពារ និងជាអ្នកបង្ហាញភាពស្មោះត្រង់សាធារណៈ ភាពថ្លៃថ្នូរ ភាពសមរម្យ

និងភាពស្ងប់ស្ងាត់ ហើយថាការខិតខំតែមួយគត់របស់ពួកគេគឺដើម្បីផ្តល់នូវសុវត្ថិភាពនិងសន្តិភាពទូទៅនៃទាំងអស់គ្នា ។ ពីគុណធម៌ទាំងនេះ ព្រះបាទដាវីឌប្រកាសថា ទ្រង់នឹងធ្វើជាគំរូ៖ នៅពេលដែលទ្រង់ត្រូវបានលើកឡើងជារាជបល្ល័ង្ក ទ្រង់នឹងមិនយល់ព្រមចំពោះឧក្រិដ្ឋកម្មណាមួយឡើយ ប៉ុន្តែទ្រង់នឹងស្អប់ខ្ពើមពួកទុច្ចរិត អ្នកបង្កាច់បង្ខូច និងមនុស្សឆ្លើងឆ្លៃ ហើយនឹងស្វែងរកពីគ្រប់ទិសទីដោយទៀងត្រង់ ។ អ្នកប្រឹក្សាដ៏ស្មោះត្រង់ [ទំនុកដំកើង. ១០១]

* ប៉ុន្តែ ដោយសារពួកគេមិនអាចអនុវត្តការនេះបានទេ លុះត្រាតែពួកគេការពារមនុស្សល្អពីអំពើអាក្រក់របស់ពួកទុច្ចរិត ហើយផ្តល់ជំនួយ និងការការពារដល់អ្នកដែលត្រូវគេជិះជាន់ នោះពួកគេក៏មានកម្លាំងប្រដាប់អាវុធ ដើម្បីបង្កិតបង្ខំជនទុច្ចរិត និងឧក្រិដ្ឋជនដោយអំពើទុច្ចរិតដោយបើកចំហរសាធារណៈជន ។ សន្តិភាពមានបញ្ហាប្តូរខាន [រ៉ូម ១៣ : ៣] តាមបទពិសោធន៍ យើងយល់ស្របយ៉ាងហ្មត់ចត់ជាមួយនឹងសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់សូឡូនដែលថា ទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់ត្រូវបានរក្សាដោយរង្វាន់ និងការដាក់ទណ្ឌកម្ម ។ យករបស់ទាំងនេះទៅ ឆ្ងាយ ហើយវិន័យនៃទីក្រុងទាំងមូលក៏ត្រូវរលំហើយត្រូវរំលាយ ។ សម្រាប់ការថែរក្សាសមធម៌និងយុត្តិធម៌កាន់តែត្រជាក់នៅក្នុងចិត្តរបស់មនុស្សជាច្រើន លុះត្រាតែមានការរៀបចំសម្រាប់គុណធម៌ ។ ហើយតណ្ហារបស់មនុស្សអាក្រក់មិនអាចទប់បានឡើយលើកលែងតែដោយភាពធ្ងន់ធ្ងរនិងការដាក់ ទោសទណ្ឌ ។ ហើយហោរាបានរួមបញ្ចូលមុខងារទាំងពីរនេះនៅពេលដែល គាត់សុំស្តេច និងអ្នកគ្រប់គ្រងឯទៀតឲ្យកាត់ទោសនិងយុត្តិធម៌ [យេរេមា ២២:៣; ជំពូក ២១:១២] ។ យុត្តិធម៌ពិតជាត្រូវទទួលបានក្នុងការ រក្សា សុវត្ថិភាពឱបក្រសោប

ការពារផ្ដន្ទាទោសនិងរំដោះជនស្លូតត្រង់ ។ ប៉ុន្តែការ វិនិច្ឆ័យគឺត្រូវស្វ័យជំនាញនិងភាព
ក្លាហានរបស់ជនទុច្ចរិតសង្កត់សង្កិនអំពើឃោរឃៅរបស់ខ្លួន ។

10. ការប្រើកម្លាំងរបស់ចៅក្រមគឺត្រូវគ្នានឹងការគោរពបូជា»

ប៉ុន្តែនេះជាសំណួរដែលហាក់ដូចជាពិបាកនិងពិបាកមួយកើតឡើង៖ ប្រសិនបើ
ក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះហឫទ័យមិនឲ្យពួកគ្រីស្ទានទាំងអស់សម្លាប់ [និក្ខមនំ ២០:១៣;
ចោទិយកថា ៥:១៧; ម៉ាថាយ ៥: ២១] ហើយហោរាបានទាយអំពីភ្នំបរិសុទ្ធ
របស់ព្រះថា នៅក្នុងនោះមនុស្សនឹងមិនធ្វើទុក្ខឬធ្វើបាប [អេសាយ ១១:៩; ៦៥:
២៥] -តើចៅក្រមអាចក្លាយជាមនុស្សបរិសុទ្ធនិងជាអ្នកបង្ហូរឈាមក្នុងពេលតែ
មួយយ៉ាងដូចម្តេច? ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងយល់ថា ចៅក្រមដែលគ្រប់គ្រងការ
ដាក់ទណ្ឌកម្មមិនធ្វើអ្វីដោយខ្លួនឯង ប៉ុន្តែអនុវត្តការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់យ៉ាង
ពិតប្រាកដ នោះយើងនឹងមិនត្រូវបានរារាំងដោយសារការកាត់ទោសនេះឡើយ
ច្បាប់របស់ព្រះអម្ចាស់ហឫទ័យអោយសម្លាប់ ប៉ុន្តែការសម្លាប់មនុស្សមិនអាចគ្មាន
ការកាត់ទោសឡើយ ។ បញ្ញវន្តទ្រង់ដាក់ ដាវក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់អ្នកបម្រើ
របស់ខ្លួនដើម្បីទាញយកទៅលើឃាតកទាំងអស់មិនមែនសម្រាប់អ្នកឬសធ្វើទុក្ខនិង
ធ្វើបាបឡើយ ប៉ុន្តែដើម្បីសងសឹកតាមបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ទុក្ខរបស់អ្នកបូជាមិន
មែនដើម្បីសងសឹក ឡើយ ។ ឈឺចាប់ឬរងទុក្ខតើនេះធ្លាប់មាននៅចំពោះមុខ
ចិត្តរបស់យើងទេឬ? ការនេះត្រូវបានធ្វើឡើងនៅទីនេះពីភាពច្របូកច្របល់របស់
មនុស្ស ប៉ុន្តែការទាំងអស់ត្រូវបានធ្វើនៅលើអំណាចនៃព្រះដែលបង្គាប់វា ហើយ
ខណៈពេលដែលអំណាចរបស់គាត់ទៅមុន ។ យើងមិនដែលរង្វេងពីផ្លូវ ត្រង់ទេ!
លុះត្រាតែមានការអត់ធ្មត់ទៅលើយុត្តិធម៌របស់ព្រះដើម្បីកុំឲ្យទោសអំពើទុច្ចរិត ។
ប៉ុន្តែបើមិនត្រឹមត្រូវក្នុងការដាក់ច្បាប់មកលើគាត់ ហេតុអ្វីបានជាយើងគួរតែជេរ

ប្រមាថអ្នកបម្រើរបស់គាត់? ប៉ុលនិយាយថាពួកគេមិន កាន់ដាវដោយឥត
 ប្រយោជន៍ទេដ្បិតពួកគេជាអ្នកបម្រើព្រះដើម្បីប្រហារ ជីវិតព្រះពិរោធជាអ្នកសង
 សឹកនឹងអ្នកប្រព្រឹត្តខុស [រ៉ូម ១៣:៤] ។ ដូច្នេះប្រសិនបើចៅហ្វាយនាយ និង
 អ្នកគ្រប់គ្រងផ្សេងទៀតទទួលស្គាល់ថា គ្មានអ្វីដែលអាចទទួលយកបានចំពោះព្រះ
 អម្ចាស់ ជាងការស្តាប់បង្គាប់របស់ពួកគេទេ អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេអនុវត្តខ្លួនឯងនៅ
 ក្នុងកិច្ចបម្រើនេះ ប្រសិនបើពួកគេមានបំណងចង់មានការគោរពប្រតិបត្តិ សេចក្តី
 សុចរិត និងភាពទៀងត្រង់របស់ពួកគេត្រូវបានអនុម័តដោយព្រះជាម្ចាស់ [ដើម្បី
 ថេទី២ ២:១៥] ។ ម៉ូសេត្រូវបានជំរុញដោយបំណងប្រាថ្នានេះ នៅពេល
 ដែលគាត់ដឹងថាគាត់ត្រូវបានកំណត់ដោយអំណាចរបស់ព្រះអម្ចាស់ដើម្បីធ្វើជាអ្នក
 រំដោះប្រជាជនរបស់គាត់ គាត់បានដាក់ដៃលើជនជាតិអេស៊ីប [និក្ខមនំ ២:
 ១២; កិច្ចការ ៧:២៤] ។ នេះជាករណីម្តងទៀត នៅ ពេលដែលដោយ
 ការសម្លាប់បុរសបីពាន់នាក់ក្នុងមួយថ្ងៃគាត់បានសងសឹក លើការបូជារបស់ប្រជា
 ជន [និក្ខមនំ ៣២:២៧-២៨] ។ ព្រះបាទ ដាវីឌក៏បានបង្គាប់ឲ្យសាឡូម៉ូ
 នជាបុត្រទ្រង់សម្លាប់យ៉ូអាបនិងស៊ីម៉ាយ [១ពង្សាវតារក្សត្រ ២:៥-៦, ៨-៩] ។
 * យោងទៅតាមលោកក្រូម បញ្ចូលការនេះក្នុងចំណោមគុណធម៌របស់ស្តេចដែរ
 គឺដើម្បីបំផ្លាញមនុស្ស អាក្រក់ក្នុងស្រុកដើម្បីឲ្យអ្នកប្រព្រឹត្តអាក្រក់ទាំងអស់ត្រូវ
 បានបណ្តេញ ចេញពីទីក្រុងរបស់ព្រះ ។ នេះក៏ទាក់ទងនឹងពាក្យសរសើរដែល
 ថ្វាយ ដល់សាឡូម៉ូនដែរថា ៖ «អ្នករាល់គ្នាបានស្រឡាញ់សេចក្តីសុចរិត ហើយ
 ស្អប់អំពើទុច្ចរិត» [ទំនុកដំកើង. ៤៥:៧; ៤៤:៨ ,] ។ តើធម្មជាតិដ៏
 ទន់ភ្លន់ និង សុខសាន្តរបស់លោកម៉ូសេបានឆាប់ឆេះទៅក្នុងភាព ព្រៃផ្សៃយ៉ាង
 ដូចម្តេចដែលបោះនិងស្រក់ដោយឈាមបងប្អូនរបស់គាត់ ហើយគាត់បានឆ្លង

កាត់ជំរំដើម្បីធ្វើឃាតថ្មី? តើដាវីឌជាមនុស្សស្អាតបូក យ៉ាងនេះពេញមួយជីវិត ធ្វើដូចម្តេចបានជាទ្រង់ដកដង្ហើមចុងក្រោយធ្វើ សក្ខីកម្មដ៏បង្អួចឈាមនោះថាព្រះ រាជបុត្រទ្រង់មិនអនុញ្ញាតឲ្យលោកយ៉ូអាប និងស៊ីម៉ាយទៅឯផ្នូរដោយសន្តិវិធី [១ ពង្សាវតារក្សត្រ២ ៦, ៩-៩]? ប៉ុន្តែបុរសទាំងពីរនាក់ដោយការប្រហារជីវិត ដោយការសងសឹកដែលបាន តែងតាំងពីព្រះជាបរិសុទ្ធដោយដៃដ៏ឃោរឃៅដែល ដោយការប្រើប្រាស់ ពួកគេនឹងធ្វើឱ្យសៅហ្មង ។ សាឡូម៉ូនមានប្រសាសន៍ថា ៖ «ការ ប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិតនោះជាការគួរស្អប់ខ្ពើមនៅក្នុងចំណោមស្តេចក្សត្រប ល្ល័ង្ក ត្រូវបានតាំងឡើងដោយសេចក្តីសុចរិតម្តងទៀតថា ៖ «ស្តេចដែលគង់ លើប ល្ល័ង្កជំនុំជម្រះទ្រង់ទតមើលគ្រប់ទាំងអ្នកប្រព្រឹត្តអាក្រក់» ។ ២០:៩ ទំ] ។ ម្តង ទៀតថា ៖ «ស្តេចដ៏ឈ្លាសវៃនឹងកំចាត់ពួកទុច្ចរិតហើយ បង្វែរវាទៅលើកង់វិញ » ។ ម្តងទៀត ៖ «ចូរដកប្រាក់ចេញនោះ ជើងមួយនឹងចេញមកកាន់តួ ដែកហើយដកអ្នកដែលមិនគួរគប្បីចេញពី ព្រះនេត្ររបស់ស្តេចនោះបល្ល័ង្ករបស់ ទ្រង់នឹងត្រូវបានតាំងឡើងដោយ សុចរិត» ។ (សុភាសិត១២៥:៤ - ៥) ម្តង ទៀត ៖ «អ្នកណាដែល ប្រោសមនុស្សអាក្រក់និងអ្នកណាដែលថ្កោលទោស មនុស្សសុចរិតអ្នក នោះ ក៏ ជា អ្នក ស្អប់ព្រះយេស៊ូវដែរ» (សុភាសិត ១៧: ១៥) ។ ម្តងទៀត ៖ «អ្នក បះបោររកអំពើអាក្រក់សម្រាប់ខ្លួនឯងហើយអ្នកនាំ សារដ៏ឃោរឃៅក៏ត្រូវ បញ្ជូនមកឯគាត់» [សុភាសិត ១៧:១១ ទំ] ។ ម្តងទៀត ៖ «អ្នកណាដែលនិយាយទៅកាន់មនុស្សអាក្រក់ថា <អ្នករាល់គ្នាជាមនុស្ស សុចរិត នោះនឹងត្រូវបណ្តាសាដោយមនុស្ស ... និងប្រជាជាតិនានា> (សុភាសិត ២៤:២៤ ទំ] ។ «ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើភាពសុចរិតពិតរបស់ពួកគេ គឺដើម្បីដេញតាមអ្នកខុស និងមនុស្សទុច្ចរិតដោយដាវ នោះប្រសិនបើពួកគេ

កាត់ដាវរបស់ពួកគេ ហើយរក្សាដែរបស់ពួកគេឱ្យស្អាតស្អំដោយឈាម ខណៈពេលដែលមនុស្សដែលត្រូវបានគេបោះបង់ចោល ប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិតជុំវិញការកាប់សម្លាប់ និងការសម្លាប់រង្គាល នោះពួកគេនឹងក្លាយជាអ្នកមានទោសដ៏អាក្រក់បំផុតពិតជាមិនអាចទទួលបានការសរសើរចំពោះសេចក្តីល្អនិងសេចក្តីសុចរិតរបស់គេឡើយ! ចូរចាប់ផ្តើមឥឡូវនេះដោយសេចក្តីឃោរឃៅនិងព្រៃផ្សៃនោះហើយសាលាក្តីដែលត្រូវគេហៅថាជាថ្មបំប្រះ ទឹកនៃជនជាប់ចោទ! ការវិនិច្ឆ័យដោយយុត្តិធម៌អាចត្រូវបានគេប្រកាសលុះត្រាតែមានការប្រកាន់ខ្ជាប់ដែលជាទីប្រឹក្សាដ៏ល្អបំផុតរបស់ស្តេច និងជាអ្នកថែរក្សារាជបល្ល័ង្កដ៏ប្រាកដបំផុត (ដូចជា

សាឡម៉ូនប្រកាស) [សុភាសិត 28] តែងតែមានវត្តមាន - ភាពបរិសុទ្ធដែលអ្នកនិពន្ធនៃវត្ថុបុរាណពិតប្រាកដត្រូវបានគេហៅថាជាអំណោយចម្បងរបស់ពួកចៅហ្វាយ ។ ឬដោយអបិយជំនឿនៃការប្រកាន់ខ្ជាប់ ធ្លាក់ចូលទៅក្នុងភាពទន់ភ្លន់ដ៏ឃោរឃៅបំផុត ប្រសិនបើគាត់គួរ (ដោយភាពទន់ជ្រាយ និងសប្បុរស) បោះបង់ចោលមនុស្សជាច្រើនដើម្បីវិនាស ។ សម្រាប់នៅក្នុងរជ្ជកាលរបស់ Nerva វាមិនមែនដោយគ្មានហេតុផលបាននិយាយថាៈ វាពិតជាអាក្រក់ណាស់ក្នុងការរស់នៅក្រោមព្រះអង្គម្ចាស់ដែលគ្មានអ្វីត្រូវបានអនុញ្ញាត ។ ប៉ុន្តែអាក្រក់ជាងនេះទៅទៀត នៅក្រោមមនុស្សម្នាក់ដែលអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងត្រូវបានអនុញ្ញាត ។

11. សិទ្ធិនៃរដ្ឋាភិបាលដើម្បីធ្វើសង្គ្រាម "

ប៉ុន្តែជួនកាលស្ដេច និងប្រជាជនត្រូវតែលើកអាវុធដើម្បីប្រហារជីវិតការសងសឹកជាសាធារណៈបែបនេះ ។ ព្រោះប្រសិនបើអំណាចត្រូវបានផ្តល់ឱ្យពួកគេដើម្បីរក្សាភាពស្ងប់ស្ងាត់នៃការគ្រប់គ្រងរបស់ពួកគេដើម្បីទប់ស្កាត់ការញុះញង់ដ៏គួរឱ្យធុញទ្រាន់នៃមនុស្សស្ងប់ស្ងាត់ដើម្បីជួយអ្នកដែលត្រូវបានជិះជាន់ដោយបង្ខំឱ្យផ្ដន្ទាទោសអំពើអាក្រក់តើពួកគេអាចប្រើវាដោយចៃដន្យជាការពិនិត្យមើលកំហឹងរបស់ បុគ្គលដែលរំខានដល់ការស្ងប់ ស្ងាត់របស់បុគ្គលនិងសេចក្ដីស្ងប់ស្ងាត់នៃមនុស្សទាំងអស់អ្នកណាបង្កើត នូវ ភាពច្របូកច្របល់ហើយប្រព្រឹត្តដោយអំពើឃោរឃៅនិងអំពើទុច្ចរិតដោយ អ្នកណា? ផ្ទៃលំអការខំប្រឹងប្រែងរបស់ជនណាដែលប្រព្រឹត្តិល្មើសនឹងវិន័យនៃច្បាប់ ។ ពិតហើយប្រសិនបើគេដាក់ទោសចោរដែលប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់បានត្រឹមតែពីរបីនាក់នោះត្រឹមត្រូវតើពួកគេនឹងបណ្ដោយឱ្យប្រទេសទាំងមូលជួបទុក្ខឬ? ធុញទ្រាន់និងបំផ្លិចបំផ្លាញដោយអំពើប្លន់ដោយនិទណ្ឌភាព? ព្រោះវាមិនមានអ្វីប្លែកទេថាតើវាជាស្ដេចឬជាជនថោកទាបបំផុតនៃប្រជាសាស្ត្រធម្មតា ដែលនៅក្នុងស្រុកបរទេសដែលគាត់គ្មានសិទ្ធិ ហើយត្រូវហានធ្វើជាសត្រូវ ។ អ្នកទាំងអស់នោះត្រូវចាត់ទុកថា ជាចោរឬនឹងហើយត្រូវទទួលទោសតាមច្បាប់ ។ ដូច្នេះទាំងសមធម៌ធម្មជាតិនិងលក្ខណៈនៃការិយាល័យកំណត់ថា ព្រះអង្គម្ចាស់ត្រូវតែប្រដាប់ដោយអាវុធ មិនត្រឹមតែទប់ស្កាត់អំពើទុច្ចរិតរបស់បុគ្គលឯកជនដោយការផ្ដន្ទាទោសតាមផ្លូវតុលាការប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងការពារដោយសង្គ្រាម ការគ្រប់គ្រងដែលប្រគល់ឱ្យរក្សាសុវត្ថិភាពរបស់ពួកគេផងដែរ ប្រសិនបើនៅពេលណាក៏បាន ។ នៅក្រោមការវាយប្រហាររបស់សត្រូវ និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប្រកាសថាសង្គ្រាមបែបនេះមានច្បាប់ដោយសាក្សីជាច្រើននៃបទគម្ពីរ ។

12. ការអត់ធ្មត់ និងមនុស្សជាតិក្នុងសង្គ្រាម

ប៉ុន្តែប្រសិនបើនរណាម្នាក់ជំទាស់នឹងខ្ញុំថានៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីមិនមានទីបន្ទាល់ ឬគំរូណាមួយដែលបង្រៀនថាសង្គ្រាមគឺជារឿងស្របច្បាប់ សម្រាប់ គ្រិស្តបរិស័ទ ខ្ញុំឆ្លើយជាមុនថាហេតុផលនៃការធ្វើសង្គ្រាមដែលមានពីបុរាណនៅតែបន្តរហូត ដល់សព្វថ្ងៃនេះ ហើយម្យ៉ាងវិញទៀតវាគ្មានហេតុផល ណាដែលរារាំងចៅក្រមពី ការការពារមុខសញ្ញារបស់ពួកគេឡើយ ។ ទីពីរ ខ្ញុំនិយាយថាការប្រកាសបញ្ជាក់ អំពីបញ្ហានេះគឺមិនត្រូវស្វែងរកក្នុងការសរសេររបស់សាវ័កឡើយ គោលបំណង របស់ពួកគេគឺមិនមែនដើម្បីបង្កើតរដ្ឋាភិបាលស៊ីវិលទេ ប៉ុន្តែដើម្បីបង្កើតព្រះរាជា ណាចក្រខាងវិញ្ញាណនៃព្រះគ្រីស្ទ ។ ទីបំផុតវាត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងការឆ្លង កាត់ថាព្រះគ្រីស្ទតាមរយៈការយាងមករបស់ទ្រង់មិនបានផ្លាស់ប្តូរអ្វីនៅក្នុងការ គោរពនេះទេ ។ ប្រសិនបើគោលលទ្ធិរបស់គ្រិស្តបរិស័ទ (ប្រើពាក្យរបស់ Augustine) បានថ្កោលទោសសង្គ្រាមទាំងអស់នោះ ទាហានដែលសុំដំបូន្មាន ទាក់ទងនឹងសេចក្តីសង្គ្រោះ គួរតែត្រូវបានគេណែនាំឱ្យបោះចោលអាវុធរបស់ពួក គេ ហើយដកខ្លួនចេញពីការបម្រើយោធាទាំងស្រុង ។ ប៉ុន្តែគេប្រាប់ថា : «កុំ វាយ អ្នកណាឡើយកុំឲ្យអ្នកណាខុសត្រូវនៅជាមួយនឹងប្រាក់ឈ្នួលរបស់អ្នក ឡើយ» [លូកា ៣:១៤] ។ ពេលលោកបង្រៀនពួកគេឲ្យស្តាប់ចិត្ត នឹងប្រាក់ ឈ្នួលរបស់ពួកគេលោកប្រាកដជាមិនហាមឃាត់ពួកគេឲ្យកាន់អាវុធឡើយ ។ *

ប៉ុន្តែវាជាកាតព្វកិច្ចរបស់ចៅក្រមទាំងអស់នៅទីនេះ ដើម្បីការពារជាពិសេស ប្រឆាំងនឹងការផ្តល់ខ្យល់ដល់តណ្ហារបស់ពួកគេទោះបីជាក្នុងកម្រិតតិចតួចក៏ដោយ ។ ផ្ទុយទៅវិញប្រសិនបើពួកគេត្រូវដាក់ទណ្ឌកម្ម សូមកុំឱ្យពួកគេទៅឆ្ងាយ ដោយកំហឹង ឬត្រូវបានចាប់ដោយសេចក្តីស្អប់ ឬដុតបំផ្លាញដោយភាពធ្ងន់ធ្ងរ

ដែលមិនអាចកាត់ថ្លៃបាន ។ ចូរឱ្យពួកគេផងដែរ (ដូចដែល Augustine បាន និយាយថា) អាណិតដល់ធម្មជាតិធម្មតានៅក្នុងអ្នកដែលមានកំហុសពិសេសដែល ពួកគេកំពុងដាក់ទណ្ឌកម្ម ។ ធ្វើ អញ្ចឹង ពិតហើយ សូមកុំឱ្យពួកគេទទួលយក ឱកាសដែលផ្តល់ឱ្យនោះលើកលែងតែពួកគេត្រូវបានជំរុញទៅដោយភាពចាំបាច់ បំផុត ។ បើយើងត្រូវតែធ្វើច្រើនលើសពីទស្សនវិទូសាសន៍ដទៃដែលតម្រូវ ឲ្យធ្វើ នៅពេលដែលគាត់ចង់ធ្វើសង្គ្រាមហាក់ដូចជាការស្វែងរកសន្តិភាព ៣២ប្រាកដ ជាមានអ្វីផ្សេងទៀតគួរតែត្រូវបានសាកល្បងមុនពេលទទួលបានជំនួយត្រូវកាន់អា វុធ ។ ជាចុងក្រោយក្នុងស្ថានភាពទាំងពីរនេះ សូមកុំបណ្តោយឱ្យខ្លួនគេត្រូវរ៉ូវគ្នា ដោយការស្រលាញ់រវាងកជនណាមួយឡើយ ប៉ុន្តែត្រូវដឹកនាំដោយការយកចិត្ត ទុកដាក់ចំពោះប្រជាជនតែម្នាក់ឯង ។ បើមិនដូច្នោះទេ ពួកគេបានបំពាន អំណាចរបស់ពួកគេយ៉ាងអាក្រក់ ដែលបានផ្តល់ឲ្យពួកគេ មិនមែនដើម្បី ប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់ផលប្រយោជន៍ និងការបម្រើអ្នកដទៃ ។ ជាងនេះទៅទៀត សិទ្ធិធ្វើសង្គ្រាមដូចគ្នានេះ ផ្តល់ហេតុផលសម្រាប់យោធភូមិ ភាព និងការការពារសិរីល្អដទៃទៀត ។ ឥឡូវនេះខ្ញុំហៅទាហានដែលឈរជើងនៅ ក្នុងទីក្រុងដើម្បី ការពារព្រំដែននៃប្រទេសមួយ «សម្ព័ន្ធ» កិច្ចសន្យាទាំងនោះ ដែលធ្វើ ឡើងដោយមេធាវីខាងរហូតដល់ទីបញ្ចប់ថាបើមានបញ្ហាណាមួយកើត ឡើងនៅក្នុងទឹកដីរបស់ពួកគេអាចមកជួយគ្នាទៅវិញទៅមកនិងរួមកម្លាំង ដើម្បី កម្ចាត់ខ្មាំងសត្រូវមនុស្សទូទៅខ្ញុំហៅថា "ការការពារសិរីល្អ" ដែលប្រើក្នុងសិល្បៈ នៃសង្គ្រាម ។

13. ទាក់ទងនឹងសិទ្ធិរបស់រដ្ឋាភិបាលក្នុងការយកពន្ធ

ជាចុងក្រោយ ខ្ញុំក៏សូមបន្ថែមចំណុចនេះថា សួយសារអាករ និងពន្ធគឺជា ចំណូលស្របច្បាប់របស់ព្រះអង្គម្ចាស់ ដែលពួកគេអាចប្រើប្រាស់ជាចម្បងដើម្បី បំពេញការចំណាយសាធារណៈនៃការិយាល័យរបស់ពួកគេ . ប៉ុន្តែពួកគេអាច ប្រើប្រាស់វាសម្រាប់ភាពអស្ចារ្យនៃគ្រួសាររបស់ពួកគេ ដែលត្រូវបានចូលរួម ដូច្នេះដើម្បីនិយាយ ជាមួយនឹងសេចក្តីថ្លៃថ្នូរនៃសិទ្ធិអំណាចដែលពួកគេអនុវត្ត ។ ដូចយើងឃើញហើយ ដាវីឌ ហេសេគា យ៉ូសៀស យ៉ូសាផាត និងស្តេចដ៏វិសុទ្ធ ឯទៀត យ៉ូសេប និងដានីយ៉ែល (តាមសេចក្តីថ្លៃថ្នូរនៃមុខតំណែងរបស់ពួកគេ) គឺមិនមានការប្រមាថមើលងាយទេ ខ្លះខ្លាញ់ក្នុងការចំណាយសាធារណៈ ហើយ យើងបានអាននៅក្នុងអេសេគាលថា ចំណាស់ចំណែកដ៏ត្រូវប្រគល់ឲ្យស្តេច [អេសេគាល ៤៨:២១] នៅទីនោះ ទោះបីជាព្យាករីបង្ហាញអំពីនរកខាង វិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទក៏ដោយក៏គាត់ស្វែងរកគំរូសម្រាប់រូបភាពរបស់គាត់ពីនគរ របស់មនុស្សដែលមានច្បាប់ ។ «ប៉ុន្តែគាត់ធ្វើដូច្នេះក្នុងរបៀប ដែលចោហ្វាយ នាយខ្លួនឯងនឹងចងចាំថាចំណូលរបស់ពួកគេមិនច្រើនប៉ុន្មានទេដែលជាឃ្លាំង ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ប្រជាជនទាំងមូល (សម្រាប់ប៉ុល ដូច្នេះថ្លែងទីបន្ទាល់ [រ៉ូម ១៣:៦]) ដែលមិនអាចត្រូវគេបំផ្លាញឬបង្ខូច ដោយគ្មានភាពអយុត្តិធម៌ឬថាទាំង នេះស្ទើរតែជាឈាមរបស់មនុស្សដែល ជាអំពើអាក្រក់បំផុតក្នុងមនុស្សជាតិដែល មិនគួរទុកឲ្យសោះ ។ សួយសារអាករគឺគ្មានអ្វីក្រៅពីគាំទ្រដល់ភាពចាំបាច់របស់ សាធារណៈជននោះទេ ប៉ុន្តែការដែលដាក់លើមនុស្សទូទៅដោយគ្មានមូលហេតុគឺ ជាការជំរិតទារប្រាក់ ។ ប៉ុន្តែដោយសារវាជាការចាំបាច់ខ្លាំងណាស់ដែលពួកគេធ្វើ ការអ្វីក៏ ដោយពួកគេត្រូវតែផ្សេងទៀតដោយមិនសិការបរិសុទ្ធនៅចំពោះព្រះនោះ ពួកគេត្រូវតែទទួលបានការបង្រៀនពីចំនួនដែលមានច្បាប់សម្រាប់ពួកគេ ដើម្បី

កុំឱ្យពួកគេមានទំនុកចិត្តលើខ្លួនឯងដោយអសុរសមកក្រោមការ មិន ពេញចិត្ត របស់ព្រះ ។ ហើយគោលលទ្ធិនេះមិនមានភាពច្របូកច្របល់សម្រាប់បុគ្គលឯកជន ដើម្បីកុំបណ្តោយឱ្យខ្លួនគេដោយឥតអៀនខ្មាស និងបដិសេធរាល់ការចំណាយ របស់ព្រះអង្គម្ចាស់ បើទោះបីជាការចំណាយទាំងនេះលើសពីការចំណាយទូទៅ របស់ប្រជាពលរដ្ឋក៏ដោយ ។

(ច្បាប់សាធារណៈ និងនីតិវិធីតុលាការ ដែលទាក់ទងនឹងកាតព្វកិច្ចគ្រីស្ទបរិស័ទ ១៤-២១)

14. ច្បាប់គម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងច្បាប់នៃប្រជាជាតិ

ជាប់នឹងអង្គចៅក្រមនៅក្នុងរដ្ឋស៊ីវិល មកជាច្បាប់ ដែលរឹងប៉ឹងបំផុត នៃ Commonwealth ឬដូចជា Cicero បន្ទាប់ពីផ្លាតូ ហៅពួកគេថា ព្រលឹង ដែលគ្មានអង្គចៅក្រមមិនអាចឈរបាន សូម្បីតែពួកគេខ្លួនឯងក៏គ្មានកម្លាំងក្រៅ ពីអង្គចៅក្រមដែរ ។ ដូច្នេះគ្មានអ្វីពិតអាចនិយាយ ជាងច្បាប់គឺជាចៅក្រម ស្ងៀមស្ងាត់ឡើយចៅក្រមដែលជាច្បាប់រស់នៅ ។ ប៉ុន្តែដោយសារតែខ្ញុំបានអនុ វត្តដើម្បីនិយាយជាមួយនឹងច្បាប់អ្វីដែលរដ្ឋគ្រីស្ទានគួរតែត្រូវបានគ្រប់គ្រង នេះ មិនមែនជាហេតុផលដែលអ្នកណាម្នាក់គួររំពឹងថានឹងមានសុន្ទរកថាដ៏វែងមួយ ទាក់ទងនឹងប្រភេទច្បាប់ដ៏ល្អបំផុតនោះទេ ។ នេះនឹងគ្មានទីបញ្ចប់ ហើយនឹង មិនទាក់ទងនឹងគោលបំណង និងទីកន្លែងបច្ចុប្បន្នទេ ។ ខ្ញុំនឹងនិយាយតែពីរឿង ពាក្យប៉ុណ្ណោះ ហើយដូចពេលឆ្លងកាត់ ចំណាំអ្វីដែលច្បាប់អាចប្រើបាននៅ ចំពោះព្រះ ហើយត្រូវបានចាត់ចែងយ៉ាងត្រឹមត្រូវក្នុងចំណោមមនុស្ស ។ ខ្ញុំចង់ ឆ្លងកាត់បញ្ហានេះដោយស្ងៀមស្ងាត់បំផុតប្រសិនបើ ខ្ញុំ មិនបានដឹងថាមាន

មនុស្សជាច្រើនរង់ចាំដោយគ្រោះថ្នាក់ ។ ពីព្រោះមាន អ្នកខ្លះដែលបដិសេធថា ប្រទេសរួមត្រូវបានកំណត់យ៉ាងត្រឹមត្រូវដែលមិន អើពើនឹងប្រព័ន្ធនយោបាយ របស់លោកម៉ូសេហើយត្រូវបានគ្រប់គ្រង ដោយច្បាប់រួមនៃប្រជាជាតិ ។ សូមឲ្យ មនុស្សផ្សេងទៀតពិចារណាអំពី របៀបដែលការយល់ឃើញនេះមានគ្រោះថ្នាក់ និងញុះញង់ ។ វានឹងគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ខ្ញុំក្នុងការបង្ហាញថាវាក្លែងក្លាយនិងល្ងង់ ។ យើងត្រូវតែចងចាំក្នុងចិត្តថាការបែងចែកទូទៅនៃច្បាប់ទាំងមូលរបស់ព្រះដែល បានបោះពុម្ពដោយម៉ូសេទៅជាច្បាប់សីលធម៌ ពិធីនិងច្បាប់តុលាការ ។ ហើយ យើងត្រូវពិចារណាផ្នែក នីមួយៗនេះដើម្បីយើងអាចយល់ពីអ្វីដែលមាននៅក្នុង ផ្នែកទាំងនោះដែល ទាក់ទងនឹងយើង និង អ្វីដែលមិនមាន ។ ក្នុងពេលនេះ កុំឲ្យអ្នកណា ខ្វល់ខ្វាយពីអ្នកតូចនោះឡើយ ។ ចង្អុលបង្ហាញថាពិធីនិងច្បាប់ តុលាការក៏ទាក់ទងនឹងសីលធម៌ផងដែរ ។ សម្រាប់អ្នកនិពន្ធបុរាណដែលបង្រៀន ផ្នែកនេះ ទោះបីមិនល្ងង់ថាផ្នែកក្រោយទាំងពីរនេះ មានទំនួលខុសត្រូវលើសីល ធម៌ក៏ដោយ ក៏នៅតែព្រោះវត្ថុទាំងនេះអាចផ្លាស់ប្តូរ ឬនិរាករណ៍បាន ក្នុងពេល ដែលសីលធម៌នៅតែមិនប៉ះពាល់ មិនហៅថាច្បាប់សីលធម៌ ។ ពួកគេបានអនុ វត្តឈ្មោះនេះតែផ្នែកទីមួយប៉ុណ្ណោះ ដោយគ្មានភាពបរិសុទ្ធពិតនៃសីលធម៌មិន អាចស្ថិតស្ថេរបានហើយក៏មិនមែនជាក្បួនមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបាននៃការរស់នៅត្រឹម ត្រូវ ។

15. សីលធម៌ ពិធី និងច្បាប់តុលាការបានបែងចែក

"ច្បាប់សីលធម៌ (ដើម្បីចាប់ផ្តើមជាមួយវា) ត្រូវបានដាក់នៅក្រោមក្បាលពីរ ដែលមួយគ្រាន់តែបញ្ជាឱ្យយើងថ្វាយបង្គំព្រះដោយជំនឿសុទ្ធសាធនិងការគោរព មួយទៀតដើម្បីចិត្តដោយស្មោះ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ វាគឺជាច្បាប់ដ៏ពិត

ប្រាកដ និងអស់កល្បជានិច្ចនៃសេចក្តីសុចរិត ដែលកំណត់សម្រាប់មនុស្សគ្រប់
ជាតិសាសន៍ និងគ្រប់ពេលវេលា ដែលមានបំណងចង់ធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់
ព្រះ ត្បិតវាគឺជាឆន្ទៈដ៏អស់កល្ប និងមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបានរបស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់
ផ្ទាល់ពិតជាត្រូវបានថ្វាយបង្គំដោយ យើងទាំងអស់គ្នា ហើយថាយើងស្រឡាញ់
គ្នាទៅវិញទៅមក ច្បាប់នៃពិធីគឺជាការបង្ហាត់បង្រៀនរបស់ជនជាតិយូដា ដែល
វាហាក់ដូចជាល្អចំពោះព្រះអម្ចាស់ក្នុងការបង្ហាត់បង្រៀននេះ ដូចកាលនៅរ៉យ
កុមាររហូតដល់ពេលពេញវ័យមកដល់ [កាឡាទី ៤ : ៣-៤ ; cf. ch.
3:23-24] ដើម្បី ឲ្យគាត់អាចបង្ហាញប្រាជ្ញារបស់គាត់យ៉ាងពេញលេញដល់ប្រជា
ជាតិនានា ហើយបង្ហាញការពិតនៃការណ៍ទាំងនោះដែលកាលនោះត្រូវបានគេ
មើល ទុកជាមុនក្នុងរូបរាងជាច្បាប់តុលាការដែលបានផ្តល់ឲ្យ ។ ដល់ពួកគេ
សម្រាប់រដ្ឋាភិបាលស៊ីវិល បានផ្តល់រូបមន្តសមធម៌មួយចំនួន និងយុត្តិធម៌ ដែល
ពួកគេអាចរស់នៅជាមួយគ្នាដោយគ្មានកំហុស និងដោយសន្តិភាព ។ ការអនុវត្ត
ពិធីទាំងនោះពិតជាត្រឹមត្រូវចំពោះគោលលទ្ធិនៃការគោរពបូជា ដរាបណាពួកគេ
រក្សាព្រះវិហាររបស់ជនជាតិយូដាក្នុងការបម្រើ និងការគោរពចំពោះព្រះ ហើយ
នៅតែអាចត្រូវបានសម្គាល់ពីការគោរពបូជាខ្លួនឯង ។ ដូចគ្នាដែរ ទម្រង់នៃ
ច្បាប់តុលាការរបស់ពួកគេ ទោះជាវាគ្មានចេតនាអ្វីផ្សេងក្រៅពីវិធីល្អបំផុតដើម្បី
រក្សាសេចក្តីស្រឡាញ់នោះ ដែលចែងដោយច្បាប់ដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះក៏ដោយ វា
មានអ្វីមួយដែលខុសប្លែកពីច្បាប់នៃសេចក្តីស្រឡាញ់នោះ ។ ដូច្នេះ ច្បាប់ពិធី
អាចត្រូវបាននិករណ៍ខណៈពេលដែលការគោរពបូជានៅតែមានសុវត្ថិភាព និង
គ្មានគ្រោះថ្នាក់នោះផងដែរ នៅពេលដែលច្បាប់តុលាការទាំងនេះត្រូវបានដក
ចេញ កាតព្វកិច្ច និងសិក្ខាបទនៃសេចក្តីស្រឡាញ់នៅតែអាចនៅដដែល ។ ប៉ុន្តែ

ប្រសិនបើនេះជាការពិតប្រាកដណាស់គ្រប់ជាតិសាសន៍ ត្រូវបានទុកឲ្យមានសេរីភាពក្នុងការបង្កើតច្បាប់ដូចដែលខ្លួនបានគិតទុក ជាមុនដើម្បីចំណេញសម្រាប់ខ្លួនឯង ។ ប៉ុន្តែទាំងនេះត្រូវតែអនុលោមតាមច្បាប់នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ជាធម្មតា រហូត ដូច្នេះថាពួកគេពិតជាមានទម្រង់ផ្សេងៗគ្នា ប៉ុន្តែមានគោលបំណងដូចគ្នា ។ ខ្ញុំមិនគិតថា ច្បាប់ព្រៃផ្សៃ និងព្រៃផ្សៃ ដូចជាផ្តល់កិត្តិយសដល់ចោរ អនុញ្ញាតឱ្យមានទំនាក់ទំនងផ្លូវភេទ និងច្បាប់ផ្សេងទៀត ដែលស្លោកគ្រោក និងគ្មានន័យជាងនេះ នឹងត្រូវចាត់ទុកជាច្បាប់ ។ ដ្បិតគេស្អប់ខ្ពើមមិនត្រឹមតែសម្រាប់យុត្តិធម៌ទាំងអស់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងសម្រាប់មនុស្សជាតិ និងសុភាពរាបសារផងដែរ ។

16. ឯកភាព និងភាពចម្រុះនៃក្រឹត្យវិន័យ

អ្វីដែលខ្ញុំបាននិយាយនឹងក្លាយទៅជាធម្មតា ប្រសិនបើនៅក្នុងច្បាប់ទាំងអស់ដែលយើងពិនិត្យមើល ដូចដែលយើងគួរតែ ពិរយ៉ាងនេះ ៖ រដ្ឋធម្មនុញ្ញនៃច្បាប់ និងសមភាពដែលរដ្ឋធម្មនុញ្ញរបស់ខ្លួនត្រូវបានបង្កើតឡើង និងសម្រាក ។ ដោយសារតែវាជាធម្មជាតិ មិនអាចដូចគ្នាសម្រាប់ទាំងអស់គ្នា ដូច្នេះហើយគោលបំណងដូចគ្នានេះគួរតែអនុវត្តចំពោះច្បាប់ទាំងអស់ ទោះជាកម្មវត្ថុរបស់វាក៏ដោយ រដ្ឋធម្មនុញ្ញមានកាលៈទេសៈមួយចំនួនដែលអាស្រ័យដោយផ្នែក ។ ខុសគ្នាដែលផ្តល់ឱ្យទាំងអស់ដោយស្មើភាព គ្នាឆ្ពោះទៅរកគោលដៅនៃសមធម៌ដូចគ្នាវាជាការពិតដែលថាច្បាប់នៃ ព្រះដែលយើងហៅថាច្បាប់សីលធម៌គឺគ្មានអ្វីក្រៅពីទីបន្ទាល់នៃច្បាប់ធម្មជាតិនិងសតិសម្បជញ្ញៈដែលព្រះបានឆ្លាក់លើគំនិតរបស់មនុស្ស ។ ហេតុដូច្នេះហើយ គ្រោងការណ៍ទាំងមូលនៃសមធម៌នេះ ដែលយើងកំពុងនិយាយនៅពេលនេះ ត្រូវបានកំណត់នៅក្នុងវា ដូច្នេះហើយ សមធម៌នេះ

តែឯងត្រូវតែជាគោលដៅ និងការគ្រប់គ្រង និងដែនកំណត់នៃច្បាប់ទាំងអស់ ទោះជាច្បាប់ណាក៏ដោយ នឹងត្រូវដាក់បញ្ចូលទៅក្នុងវិធាននោះ សំដៅនោះ ។ ដោយកំណត់ដោយដែនកំណត់នោះ វាគ្មានហេតុផលណាដែលយើងមិនគួរយល់ ព្រមចំពោះពួកគេទេ ទោះបីជាពួកគេអាចខុសពីច្បាប់របស់សាសន៍យូដា ឬក្នុង ចំណោមពួកគេក៏ដោយ ។ ក្រិត្តរឹន័យរបស់ព្រះហមឃាត់ការលួច ។ ការដាក់ ទោសចំពោះចោរនៅក្នុងរដ្ឋដ្ឋីហូ ត្រូវបានគេមើលឃើញនៅក្នុងនិក្ខមនំ [និក្ខមនំ ២២:១ - ៤] ។ ចាស់របស់ជាតិសាសន៍ដទៃដាក់ទោសចោរលួចដោយសង សំណងទ្វេដង ។ ច្បាប់ដែល អនុវត្តតាមច្បាប់ទាំងនេះបានបែងចែករវាងការលួច បង្ហាញនិងមិនបង្ហាញ អ្នកខ្លះបន្តការបណ្តេញចេញអ្នកខ្លះទៀតវាយដំខ្លះទៀត ត្រូវផ្ដន្ទាទោសដាក់ ពន្ធនាគារ ។ ទីបន្ទាល់មិនពិតត្រូវបានដាក់ទោសដោយការ ខូចខាតស្រដៀងគ្នា និង ស្មើនឹងរបួសក្នុងចំណោមសាសន៍យូដា [ចោទិយកថា ១៩:១៨ - ២១] ; នៅកន្លែងផ្សេងទៀតមានតែដោយព្រះគុណដ៏ជ្រាលជ្រៅ ; នៅក្នុងប្រទេសខ្លះ ដោយព្យួរក ;នៅក្នុងអ្នកដទៃដោយឈើឆ្កាង ។ គ្រប់ក្រម ទាំងអស់ ស្មើគ្នា សងសឹកការសម្លាប់ដោយឈាម ប៉ុន្តែជាមួយនឹងការស្លាប់ ផ្សេងៗគ្នា ។ ប្រឆាំងនឹងអ្នកផិតក្បត់ប្រជាជាតិខ្លះ ទទួលទោសធ្ងន់ជាងខ្លះ ទៀតទទួលទោសស្រាលជាង ។ ប៉ុន្តែយើងឃើញពីរបៀបដែលភាពចម្រុះបែប នេះ ច្បាប់ទាំងអស់មានទំនោរទៅរកទីបញ្ចប់ដូចគ្នា ។ សម្រាប់ រួមជាមួយ នឹងសំឡេងតែមួយ ពួកគេប្រកាសការដាក់ទណ្ឌកម្មប្រឆាំងនឹងឧក្រិដ្ឋកម្មទាំង នោះ ដែលច្បាប់ដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះបានថ្កោលទោស ពោលគឺ ឃាតកម្ម ចោរកម្ម អំពើផិតក្បត់ និងសាក្សីក្លែងក្លាយ ។ ប៉ុន្តែពួកគេមិនយល់ស្របលើ របៀបនៃការដាក់ទណ្ឌកម្មនោះទេ ។ នេះក៏មិនមែនជាការចាំបាច់ ឬចាំបាច់ដែ

រ ។ មានប្រទេសដែល លុះត្រាតែពួកគេប្រព្រឹត្តយ៉ាងហោរហៅជាមួយឃាតក
ដោយគំរូដ៏អាក្រក់នោះ ត្រូវតែវិនាសភ្លាមៗពីការកាប់សម្លាប់និងឃ្លាប់ ។ មាន
អាយុដែលទាមទារឱ្យមានការពិន័យកាន់តែធ្ងន់ធ្ងរ ។ ប្រសិនបើការ វិនាសណា
មួយកើតឡើងក្នុងសង្គមទូទៅអំពីអាក្រក់ដែលកើតឡើងជា ធម្មតាត្រូវតែកែ
តម្រូវដោយពិធីការថ្មី ។ នៅក្នុងសម័យសង្គ្រាម នៅក្នុងការប៉ះទង្គិចនៃអារុធ
ភាពមនុស្សធម៌ទាំងអស់នឹងរលាយបាត់ បើមិនតិចទេ ការភ័យខ្លាចនៃការដាក់
ទណ្ឌកម្មត្រូវបានណែនាំ ។ នៅក្នុងគ្រោះរាំងស្ងួត នៅក្នុងជំងឺរាតត្បាត លុះ
ត្រាតែមានការប្រើប្រាស់កាន់តែធ្ងន់ធ្ងរ នោះអ្វីៗនឹងវិនាសទៅវិញ ។ «មាន
ប្រជាជាតិទាំងឡាយណាដែលទំនោរទៅរកការរើសអើងណាមួយ លុះត្រាណាតែវា
ត្រូវបានគាបសង្កត់ខ្លាំងបំផុត ។ តើមនុស្សណាដែលព្យាបាទនិងស្អប់ខ្ពើមចំពោះ
សុខុមាលភាពសាធារណៈ នឹងត្រូវអាក់អន់ចិត្តដោយភាពចម្រុះបែបនោះ ដែល
សម្របខ្លួនយ៉ាងល្អឥតខ្ចោះដើម្បីរក្សាការប្រតិបត្តិនៃច្បាប់របស់ព្រះ ? អ្នកខ្លះ
ថា ក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលបានប្រទានមកតាមរយៈលោកម៉ូសេ ត្រូវ
បានបង្ខូចកេរ្តិ៍ឈ្មោះ នៅពេលដែលវាត្រូវបានលុបចោល ហើយច្បាប់ថ្មីដែលគេ
ពេញចិត្តនោះ គឺឥតប្រយោជន៍ទាំងស្រុង ។ ពិចារណាឡើងវិញនូវស្ថានភាព
នៃពេលវេលា ទីកន្លែង និងប្រជាជាតិ ឬនៅពេលដែលច្បាប់នោះត្រូវបានលុប
ចោល ដែលមិនដែលត្រូវបានអនុម័តសម្រាប់យើង ។ នៅគ្រប់ទីកន្លែង ប៉ុន្តែ
នៅពេលដែលគាត់បានយកប្រជាជាតិយូទៅក្នុងការការពារ ការការពារ និង
ការការពាររបស់គាត់ គាត់ក៏សុខចិត្តធ្វើជាអ្នកច្បាប់ជាពិសេសចំពោះវា ហើយ
ក្នុងនាមជាអ្នកបង្កើតច្បាប់ដ៏ឈ្លាសវៃគាត់មានការយកចិត្តទុកដាក់ជាពិសេស
ចំពោះវានៅក្នុងច្បាប់របស់ខ្លួន ។

17. ត្រិស្តបរិស័ទ អាចនឹងប្រើច្បាប់តុលាការ ប៉ុន្តែដោយគ្មានការស្ទង់ខ្លឹម និងការសងសឹក

ឥឡូវនេះវានៅតែមានសម្រាប់យើងដើម្បីពិនិត្យមើលអ្វីដែលយើងបានកំណត់នៅកន្លែងចុងក្រោយ៖ តើច្បាប់ សាលក្រម និងចៅក្រម មានអត្ថប្រយោជន៍អ្វីខ្លះសម្រាប់សង្គមទូទៅនៃត្រិស្តបរិស័ទ ។ ចំពោះបញ្ហានេះក៏ត្រូវបានភ្ជាប់ជាមួយនឹងសំណួរមួយទៀតផងដែរ ៖ តើបុគ្គលឯកជនគួរគោរពប៉ុន្មានដើម្បីផ្តល់អំណាចដល់ចៅក្រមរបស់ពួកគេ ហើយតើការស្តាប់បង្គាប់របស់ពួកគេគួរទៅឆ្ងាយប៉ុណ្ណា ។ សម្រាប់ការិយាល័យចៅក្រមជាច្រើន ហាក់ដូចជាអស្ចារ្យណាស់ ។ មានភាពច្របូកច្របល់ក្នុងចំណោមពួកគ្រីស្ទាន ពីព្រោះពួកគេមិនអាចអំពាវនាវរកជំនួយដោយស្មោះស្ម័គ្រ ដរាបណាវាត្រូវបានហាមឃាត់មិនឱ្យពួកគេសងសឹកប្តឹងទៅតុលាការ ឬទៅតុលាការ ។ ប៉ុន្តែប៉ុលច្បាស់ណាស់ ថ្លែងទីបន្ទាល់ ផ្ទុយទៅវិញថាចៅក្រមគឺជាអ្នកបម្រើព្រះសម្រាប់សេចក្តីល្អរបស់យើង (រ៉ូម ១៣:៤)

។ តាមរយៈនេះ យើងយល់ថា ទ្រង់ត្រូវបានតែងតាំងពីព្រះ ដែលការពារដោយដៃ និងគាំទ្រប្រឆាំងនឹងអំពើខុសឆ្គង និងភាពអយុត្តិធម៌របស់មនុស្សអាក្រក់ នោះយើងអាចរស់នៅក្នុងជីវិតដ៏ស្ងប់ស្ងាត់ និងស្ងប់ស្ងាត់ [ធីម៉ូថេទី១ ២:២] ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើគ្មានគោលបំណងដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រទានឱ្យយើងសម្រាប់ការពារយើង លុះត្រាតែយើងមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យទទួលបានផលប្រយោជន៍បែបនេះទេ នោះច្បាស់ណាស់ថា ឧបាសិកាអាចនឹងមិនមានការអធ្យាស្រ័យឡើយ ហើយបានអំពាវនាវផងដែរ ។ ប៉ុន្តែនៅទីនេះខ្ញុំត្រូវដោះស្រាយជាមួយបុរសពីរប្រភេទ ។ មានច្រើនណាស់ដែលក្តៅក្រហាយក្នុងការដោះស្រាយវិវាទ ដែលពួកគេមិនមានសន្តិភាពជាមួយខ្លួនទេលុះត្រាតែពួកគេ

ឈ្មោះជាមួយ អ្នកដទៃ ។ ហើយពួកគេបន្តការប្តឹងតវ៉ារបស់ពួកគេដោយភាព
ជួរចត់ និង ការស្អប់ខ្ពើមហើយមានចំណង់ឆ្លុតលីណាដើម្បីសងសឹកនិងការឈឺ
ចាប់ ហើយពួកគេដេញតាមពួកគេដោយភាពរឹងទទឹងមិនអាចកាត់បានសូម្បី
តែដល់ការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃសត្រូវរបស់ពួកគេ ។ ទន្ទឹមនឹងនេះដែរ ដើម្បីកុំឲ្យ
គេគិតថាធ្វើអ្វីខុសពួកគេការពារភាពច្របូកច្របល់បែបនេះតាម នីតិវិធីច្បាប់ ។
ប៉ុន្តែប្រសិនបើគេអនុញ្ញាតឲ្យទៅរករឿងជាមួយបង ប្អូននោះមិនត្រូវបាន
អនុញ្ញាតឲ្យស្អប់គាត់ឬចង់ធ្វើបាបគាត់ឬចាប់គាត់ ដោយមិនចេះអត់ធ្មត់ឡើយ ។

18. ហេតុផលរបស់គ្រិស្តបរិស័ទក្នុងវិវាទ

ដូច្នេះ បែបនេះគួរតែយល់ថា បណ្តឹងគឺអាចខកខានបាន ប្រសិនបើប្រើត្រូវ
មានការប្រើប្រាស់ត្រឹមត្រូវ ទាំងសម្រាប់ដើមបណ្តឹងក្នុងការប្តឹង និងសម្រាប់ជន
ជាប់ចោទក្នុងការការពារខ្លួន ប្រសិនបើមេធាវីការពារក្តីបង្ហាញខ្លួននៅលើ ថ្ងៃ
កំណត់ និងដោយករណីលើកលែង តាមលទ្ធភាពដែលគាត់អាចធ្វើបាន
ការការពារខ្លួនដោយគ្មានភាពជួរចត់ តែដោយចេតនានេះ ដើម្បីការពារអ្វីដែលជា
របស់ខ្លួនដោយសិទ្ធិ ហើយប្រសិនបើផ្ទុយទៅវិញ ដើមចោទ ទទួលរងនូវការគាប
សង្កត់យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ មិនថាក្នុងខ្លួនឬក្នុងទ្រព្យរបស់ខ្លួនទុកខ្លួនក្នុងការមើលថែ
ចៅក្រមធ្វើការ ត្អូញត្អែរហើយស្វែងរកអ្វីដែលយុត្តិធម៌និងល្អ ប៉ុន្តែគួរឃ្លាតឆ្ងាយ
ពីតណ្ហាដើម្បី ធ្វើ បាបឬសងសឹកឆ្ងាយពីគំនុំនិងសេចក្តីស្អប់ឆ្ងាយពីការក្តៅ
ក្រហាយ នៃ ការ ឈ្លោះគ្នា ។ គប្បីរៀបចំខ្លួនដើម្បីលះបង់ហើយទទួលរងនូវ
អ្វីមួយជាជាង ត្រូវប្រព្រឹត្តដោយសេចក្តីប្រទូស្តប្រឆាំង នឹង មានផ្ទុយទៅវិញចិត្ត
ពោរពេញទៅដោយសេចក្តីព្យាបាទខូចដោយសេចក្តីច្រណែនរលាកដោយ សេច
ក្តី ក្រោធខ្យល់ដង្ហើម សងសឹកទីបំផុតដោយភ្លើងឆេះដោយការចង់ ឈ្លោះគ្នា

សេចក្តីស្រឡាញ់នោះមានភាពអន់ថយខ្លះនៅក្នុងពួកគេចំណាត់ ការរបស់ តុលាការទាំងមូលសូម្បីតែហេតុផលបំផុតមិនអាចទេតែមិនគួរឱ្យជឿ ។ នេះត្រូវ តែជាគោលការណ៍កំណត់សម្រាប់គ្រិស្តបរិស័ទទាំងអស់ ៖ ទោះជាយ៉ាងណាក្តី ប ណ្តឹងមិនអាចត្រូវបានកាត់ទោសដោយបុរសណាម្នាក់បានត្រឹមត្រូវឡើយ លុះ ត្រាតែគាត់ប្រព្រឹត្តចំពោះមារសត្រូវដោយក្តីស្រឡាញ់ និងឆន្ទៈដូចគ្នា ហាក់ បីដូចជាអាជីវកម្មដែលស្ថិតក្រោមជម្លោះត្រូវបានដោះស្រាយដោយមិត្តភាព និង សមាសភាព ។ ប្រហែលជាមាននរណាម្នាក់មករំខាននៅទីនេះថា ការសម្រប សម្រួលបែបនេះគឺអវត្តមានដូចគ្នាពីបណ្តឹងណាមួយ ដែលវានឹងក្លាយជាអព្វ ហេតុប្រសិនបើមានការរកឃើញបែបនេះ ។ ពិតហើយ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា ជា ទំនៀមទម្លាប់នៃសម័យនេះទៅហើយ គំរូនៃបណ្តឹងត្រឹមត្រូវគឺកម្រណាស់ ។ ប៉ុន្តែរបស់នោះឯងកាលណាមិនខូចដោយការបន្ថែមរបស់អាក្រក់នោះក៏ មិនឈប់ ទៅជាល្អនិងបរិសុទ្ធដែរ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលយើងឮថាជំនួយពីចៅក្រមគឺជា អំណោយដ៏រិសុទ្ធរបស់ព្រះ នោះយើងត្រូវតែឧស្សាហ៍ព្យាយាមបន្ថែមទៀតដើម្បីកុំ ឱ្យវាក្លាយជាការបំពុលដោយកំហុសរបស់យើង ។

19. ប្រឆាំងនឹងការបដិសេធនៃដំណើរការតុលាការ

សម្រាប់អ្នកទាំងឡាយណាដែលថ្កោលទោសយ៉ាងតឹងរ៉ឹងរាល់ការទាស់ទែងគ្នាតាម ផ្លូវច្បាប់ សូមឲ្យពួកគេដឹងថា ពួកគេបានបដិសេធចំពោះពិធីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ ហើយជាអំណោយមួយក្នុងចំណោមអំណោយទានដែលអាចសម្អាតដល់មនុស្សស្អាត ស្អំ [ទីតុស 1:15] ៖ ប្រសិនបើពួកគេចង់ចោទប្រកាន់ប៉ូលពីទង្វើដ៏អម៉ាស់ មួយ ចាប់តាំងពីគាត់ទាំងពីរបានច្រានចោលការបង្កាច់បង្ខូចនៃអ្នកចោទប្រកាន់ របស់គាត់ ដោយបានលាតត្រដាងនូវកលល្បិច និងការព្យាបាទរបស់ពួកគេក្នុង

ពេលតែមួយ [កិច្ចការ 24:12 អ.] ហើយនៅក្នុងតុលាការបានទាមទារ
ដោយខ្លួនគាត់នូវឯកសិទ្ធិនៃសញ្ញាតិរ៉ូម [កិច្ចការ ២២ : ១, ២៥]
ហើយនៅ ពេលដែលមានការចាំបាច់នោះបានប្តឹងឧទ្ធរណ៍ពីចៅក្រមអយុត្តិធម៌
ទៅកាន់សាលជំនុំជម្រះនៃសេសារ [កិច្ចការ ២៥ : ១០-១១] ។ នេះ
មិនផ្ទុយនឹងការពិតដែលថាគ្រីស្ទបរិស័ទទាំងអស់មានបំណងចង់សងសឹក ដែល
យើងបណ្តេញចេញពីតុលាការ[លេវីន័យ. ១៩:១៤; ម៉ាថាយ ៥:៣៩;
ចោទីយកថា ៣២:៣៥; រ៉ូម ១២:១៩]។ ប្រសិនបើវាជារឿងក្តីរដ្ឋ
ប្បវេណី បុរសម្នាក់មិនប្រកាន់យកផ្លូវត្រូវទេ លុះត្រាតែគាត់ប្រព្រឹត្តិដោយភាព
សាមញ្ញស្នូតត្រង់ ទៅកាន់ចៅក្រមជាអ្នកការពារសាធារណៈ ។ ហើយគាត់មិន
គួរគិតទាល់តែសោះពីការ ត្រឡប់មករកអំពើអាក្រក់វិញ [រ៉ូម ១២:១៧] ដែល
ជាចំណង់ចំណូលចិត្តសម្រាប់ការសងសឹក ។ បើទោះជាយ៉ាងណា ចំណាត់ការ
ត្រូវបាននាំមកដោយដើមទុន ឬបទល្មើសធ្ងន់ធ្ងរ យើងតម្រូវឱ្យជនជាប់ចោទជា
ជនដែលចូលមកក្នុងតុលាការ ដោយមិនមានបំណងចង់សងសឹក ឬអាក់អន់ចិត្ត
ចំពោះរបួសឯកជននោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវគិតក្នុងចិត្តដើម្បីទប់ស្កាត់ការខិតខំប្រឹង
ប្រែងរបស់ បំផ្លាញមនុស្សពីការធ្វើបាបសង្គម ។ ដ្បិតបើ អ្នក ដកចិត្តសង
សឹកនោះបញ្ជាដែលហាមមិនឲ្យសងសឹកដល់គ្រិស្តសាសនិក ក៏ មិនខូចដែរ ។
ប៉ុន្តែ អ្នកខ្លះនឹងជំទាស់ មិនត្រឹមតែត្រូវបានហាមឃាត់មិនឱ្យចង់សងសឹក
ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែពួកគេក៏ត្រូវបានស្នើសុំឱ្យរង់ចាំព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែល
សន្យាថាទ្រង់នឹងមានវត្តមាន ដើម្បីសងសឹកអ្នកដែលត្រូវរងទុក្ខ និងរងទុក្ខ [រ៉ូ
ម . ១២:១៩] ; ខណៈពេលដែលអ្នកដែលស្វែងរកជំនួយពីចៅក្រម មិន
ថាសម្រាប់ខ្លួនគេ ឬសម្រាប់អ្នកដទៃ រង់ចាំការសងសឹកទាំងអស់របស់អ្នក

ការពារស្ថានសួគ៌ ។ មិនមែនទាល់តែសោះ! សម្រាប់យើងត្រូវតែពិចារណា ថា ការសងសឹករបស់ចៅក្រមមិនមែនជារបស់មនុស្សទេ ប៉ុន្តែជារបស់ព្រះ ដែលគាត់បានពង្រីក និងអនុវត្ត ដូចដែលប៉ុលបាននិយាយ រ៉ូម . ១៣ : ៤] តាមរយៈការបម្រើរបស់មនុស្សដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់យើង ។

20. គ្រិស្តបរិស័ទស្វ័ទ្រាវនឹងការជេរប្រមាថ ប៉ុន្តែដោយភាពស្ម័គ្រចិត្ត និងសម ធម៌ ការពារផលប្រយោជន៍សាធារណៈ

«យើងមិនទាស់ទែងនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទទៀតទេ ដែលទ្រង់ហាមយើង មិនឲ្យតទល់នឹងអំពើអាក្រក់ ហើយបង្គាប់ឲ្យយើងបែរថ្ពាល់ស្តាំទៅរកអ្នកដែល បានវាយ ខាងឆ្វេង ហើយប្រគល់អារិស្វរសយើងទៅឱ្យអ្នកដែលបានយកអារិ របស់យើង [ម៉ាថាយ ៥ : ៣៩-៤០] ។ ទ្រង់ពិតជាមានព្រះទ័យចង់ឱ្យដឹងចិត្ត នៃរាស្ត្រទ្រង់ស្រឡះស្រឡះពីបំណងប្រាថ្នាណាមួយដើម្បីសងសឹក ពួកគេគួរតែ អនុញ្ញាតទ្រង់ នៅក្នុងគណៈវិនិច្ឆ័យ ដើម្បីធ្វើពួកគេជាការចង់សងវិវាទ ហើយយើងមិនមែននាំពួកគេឱ្យឆ្ងាយពីការអត់ធ្មត់នេះឡើយ តាមពិត គ្រិស្ត បរិស័ទគួរតែជាប្រភេទបុរសដែលកើតមកដើម្បីទទួលការបង្គាប់បង្ខំ និងរបួស បើកចំហចំពោះអំពើអាក្រក់ ការបោកប្រាស់ ។ និងការសើចចំអករបស់ មនុស្សអាក្រក់ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ពួកគេគួរតែស្វ័ទ្រាវនឹងអំពើអាក្រក់ទាំងអស់ នេះ ពោលគឺពួកគេគួរតែមានសណ្តាប់ធ្នាប់ខាងវិញ្ញាណយ៉ាងពេញលេញ ដែល បានទទួលនូវអំពើអាក្រក់មួយ ពួកគេត្រៀមខ្លួនសម្រាប់មួយផ្សេងទៀត ដោយ សន្យាថាខ្លួនពួកគេពេញមួយជីវិត ។ ប៉ុន្តែការទទួលរងនៃក ឈឺឆ្កាងជារៀងរ ហូត ។ ក្នុងពេលនោះចូរឲ្យពួក គេប្រព្រឹត្តអំពើល្អចំពោះ អ្នក ដែលធ្វើបាប ពួកគេហើយប្រទានពរដល់អ្នកដែលដាក់បណ្តាសាពួកគេ [លូកា ៦:២៨]

ហើយ (នេះគឺជាជ័យជម្នះតែមួយគត់របស់ពួកគេ) ព្យាយាមយកឈ្នះអំពើ
អាក្រក់ដោយអំពើល្អ [រ៉ូម . ១២:២១] ។ គំនិតដូច្នេះ ពួកគេនឹងមិន
ស្វែងរកភ្នែកមួយ ភ្នែកសម្រាប់ឆ្នើមួយ ដូចដែលពួកគាត់ស៊ីបង្រៀនសិស្ស
របស់ពួកគេឱ្យចង់សងសឹក ប៉ុន្តែ ដូចដែលយើងត្រូវបានណែនាំដោយព្រះគ្រីស្ទ
ពួកគេនឹងរងទុក្ខវេទនាដល់រាងកាយរបស់ពួកគេ ហើយ ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួក
គេ ដែលត្រូវរឹបអូសដោយចេតនា នោះពួកគេនឹងអត់ទោស និងដោយស្ម័គ្រ
ចិត្តលើកលែងទោសចំពោះកំហុសទាំងនោះភ្លាមៗ នៅពេលដែលពួកគេបានធ្វើ
បាបពួកគេ [ម៉ាថាយ ៥:៣៨] ។ ប៉ុន្តែ សមធម៌ និងភាពមធ្យមនៃចិត្ត
របស់ពួកគេនឹងមិនរារាំងពួកគេពីការប្រើប្រាស់ជំនួយពីចៅក្រមក្នុងការថែរក្សា
ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេនោះទេ ខណៈពេលដែលរក្សាបាននូវមិត្តភាពចំពោះ
សត្រូវរបស់ពួកគេ . ឬការខ្វះខាតចំពោះសុខុមាលភាពសាធារណៈ ពីការ
ទាមទារទោសកំហុសរបស់បុរសដែលមានទោស និងជំងឺរាតត្បាត ដែលពួកគេ
អាចផ្លាស់ប្តូរបានតែដោយការស្លាប់ ។ សម្រាប់ Augustine ពិតជាបក
ស្រាយគោលបំណងនៃសិក្ខាបទទាំងអស់នេះ ។ មនុស្សសុចរិត និងព្រះគួរ
ត្រៀមខ្លួនដោយអត់ធ្មត់ ដើម្បីទ្រាំទ្រនឹងអំពើអាក្រក់របស់ជនណា ដែលខ្លួន
ប្រាថ្នាចង់ក្លាយជាមនុស្សល្អ ដើម្បីបង្កើនចំនួនមនុស្សល្អ កុំបន្ថែមខ្លួនទៅក្នុង
ចំនួននៃអាក្រក់ ដោយព្យាបាទដូចគេ ។ ទីពឹងសិក្ខាបទទាំងនេះទាក់ទងនឹង
ការរៀបចំចិត្តដែលនៅក្នុង ខ្លួន ច្រើនជាងការងារដែលធ្វើក្នុងការបើកដើម្បីឱ្យ
ការអត់ធ្មត់នៃចិត្តនិងអំពើល្អនឹងត្រូវបានរក្សាទុកជាសម្ងាត់ ប៉ុន្តែដើម្បីឱ្យយើង
អាចធ្វើដោយបើកចំហរនូវអ្វីដែលយើងឃើញអាចផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់អ្នកដែល
យើងគួរប្រាថ្នា ។

21. ប៉ុលពត្តោលទោស ប៉ុន្តែការជំទាស់ធម្មតាដែលប៉ុលពត្តោលទោស បណ្តឹងទាំងស្រុង

នោះក៏ជាការមិនពិតដែរ [កូរិនថូសទី១ ៦ : ៥-៨] វាអាចយល់ បាន យ៉ាងងាយតាមពាក្យសម្តីរបស់គាត់ថាមានកំហឹងជាមធ្យម សម្រាប់ វិវាទនៅ ក្នុងព្រះវិហារនៃកូរិនថូស សូម្បីតែរហូតដល់ចំណុចដែលពួកគេបានលាតត្រដាង ចំពោះការចំអកនិងការនិយាយអាក្រក់នៃដំណឹងល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទនិងសាសនា ទាំងមូលដែលពួកគេប្រកាស ។ ដំបូងប៉ុលពត្តោលរិះគន់ពួកគេចំពោះការបង្ខូចកេរ្តិ៍ ឈ្មោះក្នុងចំណោមអ្នកជឿដោយភាពអត់ធ្មត់ ។ ទីពីរ ទ្រង់បានស្តីបន្ទោសពួក គេផងដែរ ចំពោះការឈ្មោះប្រកែកគ្នាតាមរបៀបនេះ ក្នុងចំណោមបងប្អូន និង បងប្អូន ។ ធ្វើឱ្យបាត់បង់គ្នាទៅវិញទៅមក ។ ដូច្នេះប៉ុលពត្តោលពិចារណា ប្រឆាំងនឹងតណ្ហាដ៏ឆ្លុះ ព្រោះដែលចង់ទៅ រកច្បាប់មិនមែនគ្រាន់តែប្រឆាំងនឹង ការចម្រើនចម្រាស ទាំងអស់ នោះ ទេ ។ ប៉ុន្តែគាត់ចាត់ទុកថាជាកំហុសឬ ចំណុចខ្សោយសម្រាប់ពួកគេមិន ព្រមទទួលយកការបាត់បង់ទំនិញជាជាងខំរក្សា វារហូតដល់មានជម្លោះ ។ នោះគឺនៅពេលដែលពួកគេងាយស្រើបស្រាលដោយ រាល់ការខាតបង់ ហើយបញ្ជូនទៅតុលាការ និងប្តឹងពីមូលហេតុតិចបំផុត គាត់ និយាយអំពីរឿងនេះជារសុតាងដែលថាចិត្តរបស់ពួកគេងាយនឹងខឹង ហើយមិន មានលទ្ធភាពគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការអត់ធ្មត់ ។ " គ្រីស្ទបរិស័ទពិតជាគួរធ្វើដូច្នេះថា ពួកគេចូលចិត្តលះបង់សិទ្ធិផ្ទាល់ខ្លួន ជាជាងចូលតុលាការ ដែលពួកគេស្ទើរតែមិន អាចចាកចេញដោយគ្មានបេះដូងញុះញង់ និងធ្វើឱ្យមានការស្អប់ខ្ពើមដល់បងប្អូន របស់ពួកគេ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលនរណាម្នាក់ឃើញដូច្នេះ ។ ដោយមិនបាត់បង់ ក្តីស្រឡាញ់ គាត់អាចការពារទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់បាន ការបាត់បង់ដែលនឹង

ត្រូវចំណាយយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរចំពោះគាត់ គាត់មិនអាក់អន់ចិត្តនឹងការលើកឡើងរបស់
 ប៉ុលនេះទេ ប្រសិនបើគាត់មានសិទ្ធិទាមទារច្បាប់ ។ សេចក្តីស្រឡាញ់នឹងផ្តល់ឱ
 វាទដ៏ល្អបំផុតដល់មនុស្សគ្រប់រូប គ្រប់កិច្ចការដែលធ្វើឡើងក្រៅពីសេចក្តី
 ស្រឡាញ់ និងវិវាទទាំងអស់ដែលហួសពីវា នោះយើងចាត់ទុកជាអយុត្តិធម៌ និង
 មិនសមរម្យ ។ កាតព្វកិច្ចដំបូងនៃមុខវិជ្ជាចំពោះចៅក្រមរបស់ពួកគេគឺត្រូវគិត
 ប្រកបដោយកិត្តិយសបំផុតនៃការិយាល័យរបស់ពួកគេ 45 ដែលពួកគេទទួល
 ស្គាល់ថាជាគណៈវិនិច្ឆ័យ ។

រចនានុក្រមដែលផ្តល់ដោយព្រះ ហើយនៅលើគណនីនោះដើម្បីគោរព និង
 គោរពពួកគេក្នុងនាមជាអ្នកបម្រើ និងតំណាងរបស់ព្រះ ។ អ្នករាល់គ្នាអាចរក
 ឃើញអ្នកដែលគោរពយ៉ាងស្មោះស្ម័គ្រចំពោះចៅក្រមរបស់ពួកគេ ហើយចង់បាន
 នរណាម្នាក់ដែលពួកគេអាចស្តាប់បង្គាប់បាន ពីព្រោះពួកគេដឹងថាការបែបនេះគឺ
 សមរម្យសម្រាប់សុខុមាលភាពសាធារណៈ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយពួកគេចាត់
 ទុកចៅក្រមគ្រាន់តែជាប្រភេទនៃអំពើ អាក្រក់ ចាំបាច់មួយប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែ
 ពេត្រុសទាមទារអ្វីមួយបន្ថែមទៀតពី យើង នៅពេលដែលគាត់បង្គាប់ថាស្តេច
 ត្រូវលើកតម្កើង [១ពេត្រុស ២:១៧] ; ដូចសាឡាម៉ូនបង្រៀនថាព្រះនិងជាស្តេ
 ចត្រូវកោតខ្លាច [សូភ. ២៤:២១] ។ សម្រាប់ពេត្រុសក្នុងពាក្យ « លើក
 តម្កើង » រួមបញ្ចូលគំនិត ដ៏ ស្មោះត្រង់របស់ស្តេចសាឡាម៉ូនការលើកស្តេ
 ចជាមួយ នឹង ព្រះបង្ហាញ ថា ស្តេចពោរពេញទៅដោយការគោរពដ៏បរិសុទ្ធ
 និង សេចក្តីថ្លៃថ្នូរ ។ ប៉ុលក៏មានសុភាសិតដ៏ល្បីមួយដែរថា ៖ « មិនត្រឹម
 តែដោយសេចក្តី ក្រោធប៉ុណ្ណោះទេ តែដោយព្រះសតិសម្បជញ្ញៈ » [រ៉ូម .
 ១៣:៥ , ស. វីដី] ។ ដោយហេតុនេះ ទ្រង់មាន ន័យថា ប្រជាពលរដ្ឋ

មិនគួរត្រូវបានដឹកនាំដោយខ្លាចតែព្រះអង្គម្ចាស់ និងអ្នកគ្រប់គ្រង ដើម្បីបន្តនៅ ក្រោមពួកគេទេ (ដូចដែលពួកគេតែងតែប្រគល់ឱ្យសត្រូវប្រដាប់អាវុធ ដែល មើលឃើញថា ការសងសឹកនឹងត្រូវធ្វើឡើងភ្លាមៗ ប្រសិនបើពួកគេទប់ទល់) ប៉ុន្តែដោយសារតែពួកគេកំពុងបង្ហាញការស្តាប់បង្គាប់ ។ ចំពោះព្រះជាម្ចាស់ ផ្ទាល់នៅពេលដែលពួកគេថ្វាយវាទៅពួកគេ ដោយសារអំណាចរបស់មេដឹកនាំគឺ មកពីព្រះជាម្ចាស់ ។ តថាគតមិន និយាយ អំពីបុរសខ្លួនឯងដូចជារបាំងនៃ សេចក្តីថ្លៃថ្នូរវិទ្យុបាំងនូវសេចក្តីល្ងង់ឬ សេចក្តីខ្ជិលច្រអូស ឬ សេចក្តីឃោរឃៅ ព្រមទាំងសីលធម៌ដ៏អាក្រក់ ដែល ពោរពេញដោយអំពើថោកទាប ដូច្នេះហើយ ទើបបាននូវសេចក្តីសរសើរ នៃគុណធម៌ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំនិយាយថាការបញ្ចេញខ្លួនឯង គឺសក្តិសមនឹង កិត្តិយសនិងការគោរពដែលអ្នកដែលជាអ្នកគ្រប់គ្រងត្រូវបានគេ គោរព ក្នុងចំណោមយើងហើយទទួលបានការគោរពដោយការគោរពចំពោះភាព ជាម្ចាស់របស់ខ្លួន ។

22. ការគោរពប្រតិបត្តិ

ពីនេះក៏មានរឿងមួយទៀតដូចតទៅ ៖ ដោយដឹងចិត្តក្នុងការគោរពចំពោះអ្នក គ្រប់គ្រងរបស់ខ្លួន រាស្ត្រគួរតែបង្ហាញការស្តាប់បង្គាប់របស់ពួកគេចំពោះពួកគេ ទោះបីជាដោយគោរពតាមប្រកាសរបស់ពួកគេ ឬដោយការបង់ពន្ធ ឬដោយការ បំពេញមុខងារសាធារណៈ និងបន្ទុកដែល ប៉ូលនិយាយថា "សូមឱ្យព្រលឹង ទាំងអស់ចុះចូលនឹងអំណាចដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ សម្រាប់អ្នកណាដែលតទល់នឹង អំណាច អ្នកនោះប្រឆាំងនឹងអ្វីដែលព្រះបានតែងតាំង . [រ៉ូម ១៣:១-២ , Vg .] « រំពួកពួកគេ " គាត់សរសេរទៅទីតុល " ដើម្បីឱ្យស្ថិតនៅក្រោម អំណាច និងអំណាច គោរពតាមចៅក្រម ដើម្បីត្រៀមខ្លួនសម្រាប់គ្រប់កិច្ចការ

ល្អ [ទីតុស ៣ : ១] ហើយពេត្រុសមានប្រសាសន៍ថា "ត្រូវចុះចូលនឹងសត្វ
លោក ទាំងអស់ (ឬដូចជាខ្ញុំបកប្រែវាជាពិធីបរិសុទ្ធ) សម្រាប់ជា
ប្រយោជន៍ របស់ព្រះអម្ចាស់ទោះបីជាវាត្រូវបានស្តេចដាក់ពូលឬដល់ពួក
ទេសាភិបាល ដែលត្រូវចាត់តាមគាត់ឲ្យមកដាក់ទោសអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់
ប៉ុន្តែ សរសើរអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើល្អវិញ ។ " [ពេត្រុសទី១ ១៥១១ ២ : ១៣-១៤
។] ឥឡូវនេះដើម្បីពួកគេអាចបង្ហាញថាពួកគេមិនធ្វើពុតជាចុះចូល ទេ
ប៉ុន្តែជាកម្មវត្ថុដោយស្មោះនិងអស់ពីចិត្តប៉ុលបានបន្ថែមថាពួកគេគួរតែ សរសើរ
ដល់ព្រះអំពីសុវត្ថិភាព និង គុណសម្បត្តិនៃអស់អ្នកក្រោមការ ដែលពួកគេរស់
នៅ ។ គាត់និយាយថា "ខ្ញុំសូមអង្វរថា "ការអង្វរ ការអធិស្ឋាន ការអង្វរ
និងការអរព្រះគុណត្រូវបានបង្កើតឡើងសម្រាប់មនុស្សទាំងអស់ សម្រាប់ស្តេច
និងអស់អ្នកដែលមានអំណាច ដើម្បីអោយពួកយើងអាចដឹកនាំជីវិតដ៏ស្ងប់ស្ងាត់
និងសន្តិភាព ដោយភាពគោរពព្រះ និងភាពស្មោះត្រង់ ។ " [ធីម៉ូថេទី១. ២:
១ - ២] កុំ ឲ្យ អ្នកណាបញ្ឆោតខ្លួនឯងនៅទីនេះ ។ ដោយសារចៅក្រម
មិនអាចទប់ទល់បានទេ ប្រសិនបើគ្មានព្រះត្រូវបានទប់ទល់ក្នុងពេលតែមួយ
ទោះបីវាហាក់ដូចជាចៅក្រមដែលគ្មានអារុំធាតុត្រូវបានគេមើលងាយដោយនិទ
ណ្ឌភាពក៏ដោយ ក៏ព្រះនៅតែបំពាក់អារុំធាតុដើម្បីសងសឹកយ៉ាងខ្លាំងក្លានូវការល្អៗ
នេះមកលើខ្លួនគាត់ ។ ជាងនេះទៅទៀត ក្រោមការស្តាប់បង្គាប់នេះ ខ្ញុំបាន
រួមបញ្ចូលការអត់ធ្មត់ ដែលប្រជាពលរដ្ឋឯកជនគួរដាក់ដេញថ្លៃខ្លួនឯងជាសាធារ
ណៈ ដើម្បីកុំឱ្យមានការជ្រៀតជ្រែកក្នុងកិច្ចការសាធារណៈដោយចេតនា ឬនៅ
ក្នុងការិយាល័យរបស់អង្គចៅក្រម ដោយឥតន័យ ឬធ្វើសកម្មភាពអ្វីទាំងអស់
តាមនយោបាយ ។ បើមានអ្វីមួយក្នុងច្បាប់ សាធារណៈ ទាមទារឲ្យមានការ

ធ្វើ វិសោធនកម្មកុំឲ្យគេនិយាយ ចលាចលឬដាក់ដៃធ្វើកិច្ចការនោះឡើយគួរតែ
រក្សាដៃទាំងអស់គ្នាក្នុងន័យ នេះ ប៉ុន្តែទុកឲ្យពួកគេចាត់ចែងរឿងនេះទៅកាន់
ចៅក្រមជំនុំជម្រះ ។ ដៃអ្នកណាម្នាក់នៅទីនេះគឺទំនេរ ។ ខ្ញុំចង់មានន័យថា
ទុកឱ្យពួកគេ មិន ហ៊ានធ្វើអ្វីដោយគ្មានការបញ្ជា ។ ព្រោះពេលដែលមេបញ្ជា
របស់គាត់ ប្រជាពលរដ្ឋឯកជនទទួលបានសិទ្ធិអំណាចសាធារណៈ ។ ព្រោះជា
ទូន្មាន គេហៅត្រចៀកនិងភ្នែករបស់សម្តេច ដូច្នេះសូមអ្នកណានិយាយ
ដោយ សមហេតុផល អំពីអ្នកដែលទ្រង់បានតែងតាំងដោយបញ្ជារបស់ទ្រង់ឲ្យ
ធ្វើ ការទាំងឡាយដូចជាដែរបស់សម្តេចសង្ឃ ។

23. ការស្តាប់បង្គាប់ក៏ដោយអយុត្តិធម៌

"ប៉ុន្តែចាប់តាំងពីពេលនេះយើងបានពិពណ៌នាអំពីចៅក្រមដែលពិតជាត្រូវបានគេ
ហៅថាជាឪពុកនៃប្រទេសរបស់គាត់ និង ដូចដែលករីសម្តែងវាជាអ្នកគង្វាល
របស់គាត់ ។ អាណាព្យាបាលសន្តិភាព អ្នកការពារសេចក្តីសុចរិត និងអ្នក
សងសឹកនៃភាពគ្មានកំហុស គាត់ ដែលមិនយល់ព្រមពីរដ្ឋាភិបាលបែបនេះ ត្រូវ
តែត្រូវបានចាត់ទុកថាជាមនុស្សឆ្លុត ។ ប៉ុន្តែវាគឺជាគំរូនៃមនុស្សស្ទើរតែគ្រប់រយ
ដែលព្រះអង្គម្ចាស់ខ្លះមិនខ្វល់ពីរឿងទាំងអស់នោះ ដែលពួកគេគួរតែយកចិត្ត
ទុកដាក់ ហើយនៅឆ្ងាយពីការយកចិត្តទុកដាក់ទាំងអស់ ខ្លួននឹងរីករាយ ។
អ្នកផ្សេងទៀតមាន ចេតនាលើមុខជំនួញរបស់ខ្លួន ដាក់ច្បាប់លក់សិទ្ធិ ការវិនិច្ឆ័យ
និង លិខិត អនុគ្រោះ ។ អ្នកខ្លះទៀតចាយលុយមនុស្សសាមញ្ញហើយ
បន្ទាប់មក ក៏ ខ្វះខាតទៅលើមនុស្សឆ្លុត ។ អ្នកខ្លះទៀតប្រព្រឹត្តអំពើប្លន់
យ៉ាងសាហាវ ប្លន់ផ្ទះរំលោភស្ត្រីព្រហ្មចារីនិងមេឃុំនិងកាប់សម្លាប់មនុស្សស្លូតត្រ
ង់ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ មនុស្សជាច្រើនមិនអាចត្រូវបានគេបញ្ចុះបញ្ចូលថា

ពួកគេគួរតែទទួលស្គាល់ពួកគេថាជាព្រះអង្គម្ចាស់ និងគោរពសិទ្ធិអំណាចរបស់ពួកគេតាមដែលអាចធ្វើទៅបាន ។ ដោយសារភាពអាម៉ាស់យ៉ាងខ្លាំង និង ក្នុងចំណោមឧក្រិដ្ឋកម្មបែបនេះជនបរទេសមិនត្រឹមតែជាចៅក្រម ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ជាមនុស្សដែលពួកគេមិនយល់ឃើញពីរូបរាងរបស់ ព្រះ ដែល គួរតែបំភ្លឺក្នុងចៅក្រមឡើយ ខណៈដែលគេមិនឃើញដាននៃអ្នក បម្រើរបស់ព្រះនោះដែលត្រូវបានគេតែងតាំងឲ្យលើកតម្កើងសេចក្តីល្អ និងដើម្បីដាក់ទោសអាក្រក់ [ពេត្រុសទី១ ២:១៤] ។ ដូច្នេះពួក គេក៏មិន ទទួលស្គាល់ថាជាអ្នកគ្រប់គ្រងលោកដែលមានសេចក្តី ថ្លៃថ្នូរ និងអំណាចដែលបទគម្ពីរសរសើរយើងដែរ ។ ពិតហើយ អារម្មណ៍ដែលកើតមកនេះ តែងតែដក់ជាប់ក្នុងចិត្តមនុស្ស ក្នុងការស្អប់ និងដាក់បណ្តាសាជនក្បត់ជាតិ រហូតស្រណាញ់ និងគោរពព្រះមហាក្សត្រ ។

24. អ្នកគ្រប់គ្រងដ៏ទុច្ចរិតនឹងកាត់ក្តីរបស់ព្រះជាម្ចាស់

ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងក្រឡេកមើលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ នឹងនាំយើងឱ្យកាន់តែឆ្ងាយ ។ យើងមិនត្រឹមតែស្ថិតក្រោមអំណាចរបស់ចៅហ្វាយនាយ ដែលបំពេញមុខតំណែងរបស់ពួកគេចំពោះយើងដោយទៀងត្រង់ និង ស្មោះត្រង់ តាមដែលពួកគេគួរតែប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ស្ថិតនៅក្រោម អំណាច នៃ អស់អ្នកដែលតាមមធ្យោបាយណាក៏ដោយ ។ ទទួល បានការគ្រប់គ្រងកិច្ចការនានាទោះបីជាពួកគេមិនបានធ្វើកិច្ចការរបស់ ព្រះអង្គម្ចាស់មួយផ្នែកក៏ដោយ ។ ទោះបីជាមានទីបន្ទាល់របស់ព្រះអម្ចាស់ថាការិយាល័យរបស់ចៅក្រមគឺជាអំណោយដ៏ខ្ពស់បំផុតនៃគុណប្រយោជន៍របស់ទ្រង់ក្នុងការការពារសុវត្ថិភាពរបស់មនុស្សហើយ ទោះបីជាគាត់ត្រូវបានតែងតាំងជាចៅក្រមក៏ដោយ នៅតែប្រកាសក្នុងពេលតែ

មួយថាពួកគេអាចជានរណាក៏ដោយ ពួកគេមានសិទ្ធិអំណាចរបស់ពួកគេ ។ ពី គាត់តែម្នាក់ឯង ។ ពិតណាស់គាត់និយាយថាអ្នកដែល គ្រប់គ្រង ដើម្បី ប្រយោជន៍សាធារណៈ គឺជាគំរូពិត និង ជាភស្តុតាងនៃអត្ថប្រយោជន៍របស់គាត់ ។ ថាអស់អ្នកដែលគ្រប់ គ្រងដោយយុត្តិធម៌ និង អសមត្ថភាពត្រូវបាន លើកឡើងដោយទ្រង់ដើម្បីដាក់ទោសអំពើ ទុច្ចរិតរបស់ប្រជាជន ថាគ្រប់ទាំង អស់ត្រូវបានប្រទានដោយព្រះចេស្ដា ដ៏ បរិសុទ្ធដែលទ្រង់បានវិនិយោគអំណាច ស្របច្បាប់ ។ ខ្ញុំនឹងមិនបន្ត ទៅ មុខទៀតទេរហូតទាល់តែខ្ញុំបានបន្ថែមប្រាក់ បន្ទាល់ប្រាកដមួយចំនួនអំពី រឿងនេះ ។ ប៉ុន្តែយើងមិនចាំបាច់ធ្វើការដើម្បី បញ្ជាក់ថាស្ដេចអាក្រក់ មួយអង្គជាព្រះពិរោធរបស់ព្រះអម្ចាស់មកលើផែនដីឡើយ [យ៉ូហ ៣៤:៣០, ហូសេ ១៣:១១; អេសាយ ៣:៤; ១០:៥ ចោទិយកថា ២៨:២៩] ដ្បិត ខ្ញុំមិនជឿអ្នកណាឡើយនឹងផ្ទុយពីខ្ញុំ ដូច្នេះហើយគ្មានអ្វីត្រូវ និយាយអំពីស្ដេចក្រៅពីចោរឬនៃដែលរឹបអូសទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នក ពីអ្នកផិតក្បត់ ដែលបំពុលគ្រែអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់អ្នក ឬឃាតករដែលស្វែងរកសម្លាប់អ្នក ។ សម្រាប់បទគម្ពីរបានរាប់បញ្ចូលនូវមហន្តរាយទាំង អស់ក្នុងចំណោមបណ្តាសា របស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែសូមឲ្យយើងផ្អាកនៅទីនេះ ដើម្បីបញ្ជាក់ពីចំណុចនេះដែល មិនងាយស្រួលក្នុងចិត្តមនុស្សប្រុសឡើយ ។ នៅ ក្នុងមនុស្សទុច្ចរិតម្នាក់ដែល មិនសក្តិសម នឹង កិត្តិយសទាំងអស់ នោះ បើគាត់មានអំណាច សាធារណៈ នៅក្នុងដៃអំណាចដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ និង ដ៏ទេវភាពនោះស្ថិតនៅដែលព្រះអម្ចាស់មាន ដោយព្រះបន្ទូលរបស់ ទ្រង់ ដែលបានប្រទានដល់អ្នកបម្រើនៃយុត្តិធម៌ និង ការវិនិច្ឆ័យរបស់គាត់ ។ ដោយគោរព ព្រះអង្គគួរតែគោរព និងគោរពតាមកម្ម

វត្ថុរបស់ព្រះអង្គ រហូតទាល់តែមានការគោរពប្រតិបត្តិជាសាធារណៈ ដែលពួកគេ នឹងកាន់តំណែងជាស្តេចដ៏ឆ្នើម ប្រសិនបើព្រះអង្គប្រទានដល់ពួកគេ ។

25. ការគោរពប្រតិបត្តិចំពោះស្តេចអាក្រក់ដែលទាមទារនៅក្នុងបទគម្ពីរ

" ជាដំបូង ខ្ញុំគួរចង់ឱ្យអ្នកអានរបស់ខ្ញុំកត់ចំណាំ និងសង្កេតមើលដោយប្រុង ប្រយ័ត្ននូវការផ្តល់របស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលបទគម្ពីរដោយហេតុផលល្អតែងតែរំលឹក ដល់យើង ហើយប្រតិបត្តិការពិសេសរបស់វាក្នុងការចែកចាយនគរ និងការ តែងតាំងអ្វី ។ នៅក្នុងដានីយ៉ែលព្រះអម្ចាស់ បាន ផ្លាស់ប្តូរសម័យកាលនិង បន្តបន្ទាប់គ្នាដកស្តេចចេញហើយតាំងឡើង [ដានីយ៉ែល ២:២១] ដូចគ្នានេះដែរ ៖ «ដល់ចុងបំផុតដើម្បីឲ្យមនុស្សរស់បានដឹងថា ព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់គ្រប់គ្រងនគរ ពីមនុស្សហើយប្រគល់វាទៅអ្នកណាដែលទ្រង់នឹងធ្វើ» [ដានីយ៉ែល. ៤:១៧ ជំពូក ៤:១៤] ស្តាប់ស្តេចនេបូក្ខេសាជាស្តេចប្រភេទណា ដែលដណ្តើមយកក្រុងយេរូ សាឡឹម ដែលជាអ្នកឈ្លានពានដ៏ខ្លាំងក្លា និងជាអ្នកបំផ្លាញអ្នកដទៃ ។ យ៉ាង ណាក៏ដោយ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលនៅអេសេគាលថា ទ្រង់បានប្រទានទឹកដី អេស៊ីបដល់គាត់ សម្រាប់បម្រើទ្រង់ក្នុងការបំផ្លិចបំផ្លាញវា [អេសេគាល ២៩ : ១៩-២០] ដានីយ៉ែល និយាយទៅគាត់ថា ៖ បពិត្រព្រះករុណាជា អម្ចាស់ នៃ អស់ទាំងស្តេចដែលព្រះ នៃស្ថានបរមសុខ បានប្រទានព្រះរាជ្យដ៏ មាន ឬទ្ធានុភាព ឬទ្ធានុភាព និង សិរីរុងរឿង ។ ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នក រាល់គ្នាថា ព្រះអង្គបានប្រទានស្រុកទាំង អស់ ដែលកូនមនុស្សរស់នៅមានសត្វព្រៃ និង សត្វស្លាប ។ ពីលើអាកាស ៖ របស់ទាំងនេះ ដែលទ្រង់បានប្រគល់មកក្នុងដៃ អ្នកហើយបានតាំងអ្នក ឲ្យ គ្រប់គ្រងលើពួកគេ» [ដានីយ៉ែល 2:37-38, cf. Vg.] ម្តងទៀត ដានីយ៉ែលមានប្រសាសន៍ ទៅបេលសាសារជាកូនរបស់នេបូធា

ដនេសារថា ៖ «ព្រះ ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតបានប្រទានដល់នេប៊ូ ។ ឆាដនេសារ ជាបិតារបស់អ្នក ភាពជាស្តេច និងភាពអស្ចារ្យ កិត្តិយស និងសិរីរុងរឿង ; ហើយ ដោយសារតែភាពអស្ចារ្យដែលទ្រង់បានប្រទានដល់ ទ្រង់ ប្រជាជន ទាំង អស់កុលសម្ព័ន្ធ និង អណ្តាតញ្ជីរន្ទត់នៅ ចំពោះ ទ្រង់" [ដានីយ៉ែល. ៥:១៨-១៩] . ដោយព្រះ អនុញ្ញាតឱ្យយើងរំលឹកឡើងវិញនូវសេចក្តីបង្គាប់ របស់ស្ថានសួគ៌ទាំងនោះ ទាក់ទងនឹងការលើកតម្កើង និងការកោតខ្លាចដល់ស្តេច មួយអង្គ នោះយើងនឹងមិនស្នាក់ស្នើរក្នុងការកាន់កាប់ដ៏អាក្រក់បំផុតនៅក្នុង កន្លែងដែលព្រះអម្ចាស់បានកំណត់ដើម្បីកំណត់ ។ លោកសាំយូអែលពេល លោកព្រមានជន ជាតិ អ៊ីស្រាអែលអំពីរឿងអ្វី ដែលពួកគេនឹងរងទុក្ខពីស្តេច របស់ ខ្លួនលោកមាន ប្រសាសន៍ ថា ៖ «នេះជាសិទ្ធិ របស់ស្តេចដែល នឹង សោយរាជ្យលើអ្នក គឺគាត់ នឹងយកកូនប្រុស របស់អ្នកទៅដាក់លើរទេះរបស់គាត់ ។ ពួកគេជា ពលសេះរបស់គាត់ហើយទៅភ្ជួរស្រែហើយច្រូត កាត់ហើយធ្វើ អាវុធគាត់ នឹង យកកូនស្រី របស់អ្នក ទៅធ្វើជា អ្នកធ្វើ គ្រឿង ក្រអូប ចុងភៅ និង អ្នកធ្វើនំ ហើយចុងក្រោយគាត់ នឹងយកស្រែ ចម្ការចំការទំពាំង បាយជូរ និងដើមអូលីវដ៏ល្អបំផុតរបស់ អ្នក ។ ចូរប្រគល់ទៅឲ្យអ្នក បម្រើ របស់គាត់គាត់នឹងយក មួយភាគដប់នៃគ្រាប់ធញ្ញជាតិរបស់ អ្នក និងចំការ ទំពាំងបាយជូររបស់អ្នកហើយ នឹង ប្រគល់ទៅឲ្យអ្នកបម្រើ និង អ្នកបម្រើរបស់ គាត់គាត់ នឹង យកអ្នកបម្រើ អ្នកបម្រើនិងលាទៅធ្វើការរបស់គាត់ ។ ហ្នឹង ចៀ មួយភាគដប់របស់អ្នកហើយ អ្នកនឹងធ្វើជា អ្នក បម្រើ របស់ គាត់» ។ ៨:១១ - ១៧ ដោយមានការរំលង ; cf. ហេប្រី ។ ប្រាកដណាស់ ស្តេចមិនធ្វើការនេះដោយច្បាប់ទេ ពីព្រោះ ច្បាប់បានបង្ហាត់បង្រៀនពួកគេឲ្យ

មានការអត់ធ្មត់ទាំងអស់ (ចោទិយកថា ១៧:១៦) ។ ប៉ុន្តែវាត្រូវបានគេហៅថាជាសិទ្ធិទាក់ទង នឹង ប្រជាជនព្រោះពួកគេត្រូវតែគោរព តាមហើយមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យតតាំងឡើយ ។ វាដូចជាសំបុត្រដែល បាននិយាយថា : ឆន្ទៈរបស់ស្តេចនឹងរត់ហួសប្រមាណ , ប៉ុន្តែវានឹង មិនជាផ្នែកមួយរបស់អ្នកដើម្បីរារាំងវាអ្នករាល់គ្នា នឹង មានតែរបស់នេះ ប៉ុណ្ណោះគឺត្រូវគោរពតាមបញ្ជារបស់គេហើយស្តាប់តាមពាក្យរបស់គេ ។

26. ករណីរបស់នេប៊ូក្លេសានៅយេរេមាជំពូក

ប៉ុន្តែនៅក្នុងយេរេមា ជាពិសេស មានវគ្គមួយដែលអាចបំភ្លេចបាន ដែល (ទោះជាវែងជាង) វានឹងមិនរំខានខ្ញុំក្នុងការដកស្រង់ទេ ព្រោះវាកំណត់យ៉ាងច្បាស់នូវសំណួរទាំងមូលនេះ ។ «ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថាយើង បានបង្កើតផែនដី និង មនុស្សហើយ និង សត្វដែលនៅលើផែនដីនេះ ដោយកម្លាំងដ៏អស្ចារ្យរបស់ខ្ញុំ និង ដៃដែលលាតចេញហើយ ខ្ញុំក៏ ប្រគល់វាដល់អ្នកដែលគាប់ព្រះហឫទ័យ នឹង ភ្នែករបស់ខ្ញុំ ។ យើង បានប្រគល់ទឹកដីទាំងអស់នេះទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់នេប៊ូក្លេសា ... ជា អ្នកបម្រើរបស់យើង ... ប្រជាជាតិនិងស្តេចធំៗ ទាំងអស់នឹង បម្រើគាត់ ... ថាសាសន៍ណា និង នគរណាដែលមិនបម្រើស្តេចបាប៊ីឡូននោះអញ នឹង ទៅសួរសុខទុក្ខប្រជាជាតិនោះដោយដាវទុក្ខនិងជំងឺអាសន្នរោគ ដូច្នេះចូរបម្រើស្តេច បាប៊ីឡូនឲ្យរស់ចុះ ។ ២៧:៥ - ៨, ១៧, ស. វីដី] យើងឃើញថាតើការស្តាប់បង្គាប់របស់ព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងបង់ទៅឱ្យជនទុច្ចរិតដ៏គួរស្អប់ខ្ពើម និងឃោរឃៅប៉ុណ្ណានោះ ដោយគ្មានហេតុផលអ្វីក្រៅពីការដែលទ្រង់បានត្រងរាជ្យ ។ ប៉ុន្តែ គឺដោយក្រឹត្យរបស់ស្ថានសួគ៌ដែលទ្រង់ត្រូវបានតាំងឡើងលើបល្ល័ង្ក នៃនគរហើយ

ត្រូវឡើងជាស្តេចដ៏មានមហិទ្ធិបូន្មិដែលវាជាការបំពាន ដោយ ខុសច្បាប់ ។
 ប្រសិនបើយើងបន្តបង្ហាញក្នុងចិត្ត និងចំពោះមុខរបស់យើងនូវការពិតដែលថា
 សូម្បីតែស្តេចដែលគ្មានតម្លៃបំផុតក៏ត្រូវបានតែងតាំងដោយក្រឹត្យដូចគ្នាដែល
 អំណាចនៃស្តេចទាំងអស់ត្រូវបានបង្កើតឡើងនោះ គំនិតដែលបំបះបំបោរទាំង
 នោះនឹងមិនចូលទៅក្នុងគំនិតរបស់យើងដែលថាស្តេចត្រូវបានប្រព្រឹត្តឡើយ ។
 តាមគុណសម្បត្តិរបស់គាត់ និង ជាម្យ៉ាងអយុត្តិធម៌ដែលយើងត្រូវបង្ហាញខ្លួន
 យើងចំពោះព្រះអង្គដែលនៅក្នុងផ្នែករបស់គាត់មិនបង្ហាញខ្លួនគាត់ជាស្តេចដល់
 យើង ។

27. សក្ខីកម្មទូទៅនៃបទគម្ពីរស្តីពីភាពបរិសុទ្ធនៃព្រះ

វាគឺជាការឥតប្រយោជន៍សម្រាប់នរណាម្នាក់ក្នុងការជំទាស់ថាពាក្យបញ្ជានោះ
 មានលក្ខណៈប្លែកសម្រាប់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ។ ដ្បិតយើងត្រូវកត់សម្គាល់ដោយ
 មូលហេតុអ្វីដែលព្រះយេស៊ូបញ្ជាក់ថា ៖ « យើងបាន ឲ្យនគរបស់នេប៊ូកេសា
 ហើយ » [យេរេមា. ២៧:៦] ។ « ដូច្នេះ ចូរបម្រើទ្រង់ហើយរស់ចុះ ! »
 [យេរេមា ៧:១៧] កុំឲ្យយើង សង្ស័យថាយើងគួរតែ បម្រើទ្រង់ដែលជាភស្តុ
 តាង ដែល បាន ប្រទាន ឲ្យ ហើយនៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់លើកមនុស្ស
 ណាម្នាក់ឡើងឋានៈជាស្តេច ទ្រង់បញ្ជាក់ប្រាប់យើងពីការតាំងចិត្តរបស់គាត់ថា
 នឹងឱ្យគាត់ឡើងសោយរាជ្យ ។ ដ្បិតមានទីបន្ទាល់ទូទៅនៃបទគម្ពីរទាក់ទងនឹង
 រឿងនេះ ។ សាឡាម៉ូនក្នុងជំពូកទីម្ភៃប្រាំបីនៃ សុភាសិត មានប្រសាសន៍ថា
 ៖ « ដោយសារតែអំពើទុច្ចរិតនៃ ស្រុកនោះមានចៅហ្វាយច្រើននាក់ »] ។
 ដូចគ្នាដែរជំពូកទីដប់ពីរ នៃយ៉ូបបានចែងថា ៖ « ទ្រង់ដក ការចុះចូលចេញពី
 ស្តេចហើយបានក្រវាត់ពួកគេម្តងទៀតដោយក្រវាត់ » [យ៉ូប ១២:១៨ ទំ] ។

ពេលនេះត្រូវបានគេទទួលស្គាល់ហើយនោះគ្មាន អ្វីនៅសល់ក្រៅពីយើងគួរបម្រើ
និងរស់នៅ ។ «នៅក្នុងលោកយេស៊ូដែលជាព្យាករី ក៏មានបទបញ្ជាមួយ
ទៀតរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលទ្រង់បង្គាប់ប្រជាជនរបស់គាត់ឱ្យស្វែងរកសន្តិភាពនៃ
បាបីឡានជាកន្លែងដែលពួកគេត្រូវបានគេបញ្ជូនទៅជាឈ្លើយសឹកហើយអធិស្ឋាន
ដល់ព្រះអម្ចាស់ជំនួសពួកគេសម្រាប់សន្តិភាពរបស់វា សូមឲ្យបានសេចក្តីសុខ
សាន្ត របស់ពួកគេ មិនមែនដូចដែលយើងត្រូវបានបង្គាប់ក្នុងឧតម្ភិវង្សឡើយទៀត
ឱ្យអធិស្ឋានសម្រាប់អ្នកបៀតបៀនរបស់យើងទេ [ម៉ាថាយ ៥:៤៤] ប៉ុន្តែដើម្បី
ឱ្យព្រះរាជាណាចក្ររបស់ទ្រង់ត្រូវបានថែរក្សាឱ្យមានសុវត្ថិភាពនិងសន្តិភាពដើម្បី
ឱ្យពួកគេរីកចម្រើននៅក្រោមទ្រង់ដូច្នេះព្រះបាទដាវីឌដែលបានតែងតាំងរួចហើយ
ដោយការបញ្ញត្តិ របស់ព្រះហើយចាក់ប្រេងអភិសេកដោយប្រេងបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់
ពេលទ្រង់ ត្រូវសូលបៀតបៀនដោយមិនសមនឹងទទួលបាននោះទ្រង់នៅតែចាត់
ទុក ក្បាលអ្នកវាយដំរបស់ទ្រង់ថាជា អំពើឃោរឃៅ ពីព្រោះព្រះយេស៊ូវា បាន
ញែកវាជាបរិសុទ្ធដោយកិត្តិយសនៃនគរ » ។ គាត់បាននិយាយថា "ឱ្យខ្ញុំធ្វើ
រឿងនេះនៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់ព្រះអម្ចាស់បានចាក់ ប្រេងតាំងអោយ
លោកលើកដៃប្រឆាំង នឹង ព្រះអង្គពីព្រោះព្រះអង្គ ជា អ្នកចាក់ប្រេងតាំង
របស់ព្រះអម្ចាស់ ។ [អ៊ីសាយ ២៤ : ៦] ម្តងទៀត៖ « ព្រលឹងខ្ញុំបានស
ង្គ្រោះអ្នកហើយ ; ហើយខ្ញុំបាននិយាយថាខ្ញុំមិនត្រូវលើកដៃប្រឆាំងនឹង ម្ចាស់
របស់ខ្ញុំទេ, សម្រាប់គាត់គឺជា ព្រះអម្ចាស់ចាក់ប្រេងតាំង » [សាំយូអែលទី១
២៤:១១] ម្តងទៀត៖ «តើអ្នកណានឹងបានលើកដៃរបស់គាត់ប្រឆាំងនឹងអ្នក
ដែលបានចាក់ប្រេងតាំងរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយគ្មានសេនទេ? ... ព្រះអម្ចាស់
មានព្រះជន្មតង់នៅ លុះត្រាតែព្រះអម្ចាស់ មិន វាយគាត់ឬថ្ងៃស្លាប់ឬដួល

ក្នុងសមរភូមិនោះព្រះអម្ចាស់ហាមមិនឲ្យខ្ញុំ លើក ដៃ ប្រឆាំង នឹង អ្នក ដែល ព្រះអម្ចាស់ចាក់ប្រេងតាំងឡើយ” [សំឡេងលេខ១ : ២៦:៩-១១]

28. វាមិនមែនជាផ្នែកនៃកម្មវត្ថុទេ ប៉ុន្តែជារបស់ព្រះដើម្បីបញ្ជាក់សិទ្ធិ

យើងជំពាក់អាកប្បកិរិយានៃការគោរពនេះហើយដោយការគោរពចំពោះអ្នក គ្រប់គ្រងរបស់យើងទាំងអស់ក្នុងកម្រិតខ្ពស់បំផុតទោះជាពួកគេមានលក្ខណៈបែប ណាក៏ដោយ ខ្ញុំកាន់តែញឹកញាប់ ចូរនិយាយឡើងវិញថាយើងគួររៀនកុំពិនិត្យ មើលបុរសខ្លួនឯងឡើយ ប៉ុន្តែត្រូវយក វាឱ្យបានគ្រប់គ្រាន់តាម ព្រះទ័យរបស់ ព្រះអម្ចាស់ជាតួអង្គដែលទ្រង់បានត្រាក់និងឆ្លាក់នូវភាពអស្ចារ្យដែលមិនអាច រំលោភបំពានបាន ប៉ុន្តែ (អ្នក នឹង និយាយថា) អ្នកគ្រប់គ្រងជំពាក់ការ ទទួលខុសត្រូវ ផ្ទុយទៅវិញមុខវិជ្ជារបស់ពួកគេនេះខ្ញុំបានទទួលស្គាល់រួចហើយ ប៉ុន្តែប្រសិនបើអ្នកសន្និដ្ឋាន ពីការបម្រើនេះគួរតែធ្វើសម្រាប់តែអភិបាលទេនោះ អ្នកកំពុងរំលោភបំពានដោយល្ងង់ ។ ទំនួលខុសត្រូវទៅវិញទៅមក ឧបមាថាឪពុក ម្តាយនិងស្វាមី ផ្នែកមួយពីកាតព្វកិច្ចរបស់ពួកគេ ។ ឧបមាថាឪពុកម្តាយ បង្ហាញ ខ្លួនយ៉ាងលំបាក និង មិនអាចទាក់ទាញកូនរបស់ពួកគេដែលពួកគេ ត្រូវ បានហាមឃាត់មិនឱ្យបង្កកំហឹង [អេភេសូ ៦ : ៤] ថាដោយការរឹង មាំរបស់ពួកគេបានធ្វើឱ្យពួកគេនឿយ ហត់លើសពីខ្នាត ។ ឧបមាថាស្វាមី ភាគច្រើនតែងតែប្រើប្រពន្ធរបស់ពួកគេដែលពួកគេត្រូវបានបង្គាប់ឱ្យស្រឡាញ់ [អេភេសូ ៥:២៥] ហើយទុកដូចជាគ្រឿងដែលខ្សោយជាង [ពេត្រុសទី ១ ៣:៧] ។ តើកូនទាំងពីរមិនសូវស្តាប់បង្គាប់ឪពុកម្តាយ ឬ ប្រពន្ធចំពោះប្តីទេ? ពួកគេនៅតែចុះចូលសូម្បីតែអ្នកដែលទុច្ចរិត និង គ្មានកាតព្វកិច្ច ។ ជាការ ពិតណាស់ មនុស្សគ្រប់រូបគួរតែព្យាយាមមិន "មើលកាបូបដែលព្យួរពីខាង

ក្រោយ" ពោលគឺមិនមែនសួរពីការកិច្ចរបស់អ្នកដទៃនោះទេ ប៉ុន្តែបុរសគ្រប់រូប គួរតែចងចាំថា កាតព្វកិច្ចមួយដែលជារបស់ខ្លួន នេះគួរតែអនុវត្តជាពិសេស ចំពោះអ្នកដែលត្រូវបានដាក់នៅក្រោមអំណាចរបស់អ្នកដទៃ ។ មនុស្ស ទាំងឡាយ ហេតុនោះបើយើងត្រូវឃើញដោយអ្នកលោភលន់ឬលោភលន់បើ សូមឲ្យយើងនឹកចាំពីអំពើទុច្ចរិតរបស់យើងជាមុនសិនដែលដោយគ្មាន ការ សង្ស័យត្រូវបានវាយប្រដៅដោយរំពាត់បែបនេះរបស់ព្រះអម្ចាស់ [ដានីយ៉ែល ៩:៧] ។ ដោយវិធីនេះភាពរាបទាបនឹងរារាំងការមិនអត់ធ្មត់របស់យើង ។ ដូច្នេះចូរយើងហៅការគិតនេះមកក្នុងចិត្តថាវាមិនមែន សម្រាប់យើងដើម្បីដោះ ស្រាយបែបនេះទេ ។ អំពើអាក្រក់; នៅសល់តែប៉ុណ្ណឹង ដើម្បីអង្វរសុំជំនួយពី ព្រះអម្ចាស់ ដែលនៅក្នុងដៃរបស់ទ្រង់គឺជាដួងចិត្តរបស់ស្តេច និងការផ្លាស់ប្តូរន គរ [សុភាសិត. ២១:១ ទំ.] «ទ្រង់ជាព្រះដែលនឹងឈរក្នុងអង្គប្រជុំនៃព្រះ ហើយ នឹងជំនុំជម្រះ នៅ កណ្តាលព្រះ» ។ [ទំនុកដំកើង ២ : ១០] និង អស់អ្នកដែលបាន សរសេរច្បាប់ដ៏អយុត្តិធម៌ ដើម្បីសង្កត់សង្កិនជនក្រីក្រនៅក្នុង ការ វិនិច្ឆ័យ ហើយប្រព្រឹត្តអំពើហិង្សាចំពោះមនុស្សទាបចាប់រំលោភលើស្ត្រី មេម៉ាយនិង ប្លន់ជនគ្មានឪពុក [អេសាយ ១០:១ - ២] ។

(ទោះជាយ៉ាងក៏ដោយ ចៅក្រមធម្មនុញ្ញគួរតែពិនិត្យមើលស្តេចអាណានិគម ការ គោរពប្រតិបត្តិចំពោះព្រះជាដំបូង

29. នៅពេលដែលព្រះធ្វើអន្តរាគមន៍ ជួនកាលវាកើតឡើងដោយភ្ញាក់ងារដែល មិនចង់បាន)

នៅទីនេះត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញពីភាពល្អ អំណាចរបស់ទ្រង់ និងការផ្តល់បើក
ចំហពីក្នុងទ្រង់ ។ សម្រាប់ពេលខ្លះ គាត់បានលើកអ្នកសងសឹកដោយបើកចំហ
ពីក្នុងចំណោមស្រមោចបម្រើរបស់គាត់ ហើយបំពាក់អាវុធដល់ពួកគេដោយបញ្ជា
របស់គាត់ដើម្បីដាក់ទណ្ឌកម្មរដ្ឋាភិបាលអាក្រក់ និងរំដោះប្រជាជនរបស់គាត់
ជិះជាន់តាមរបៀបអយុត្តិធម៌ ពីគ្រោះមហន្តរាយដ៏វេទនា ។ ពេលខ្លះគាត់
ណែនាំដល់ការបញ្ចប់កំហឹងរបស់ បុរសដោយចេតនាផ្សេងទៀតនិងការខិតខំ
ផ្សេងទៀត ។ ដូច្នេះលោក បានរំដោះជនជាតិអ៊ីស្រាអែលឲ្យរួចពីកណ្តាប់ដៃ
របស់ស្តេចផារ៉ោនតាម រយៈលោកម៉ូសេ ។ (និក្ខមនំ ៣:៧ - ១០) ពីអំពើ
យោរយៅរបស់ព្រះចៅស៊ូសាន ជាស្តេចស្រុកស៊ីរីតាមរយៈអូថនីអែល [ពួក
ចៅហ្វាយ ៣:៩] និងពីអ្នកបម្រើផ្សេងទៀត តាមរយៈស្តេច ឬចៅក្រមផ្សេង
ទៀត ។ ដូច្នេះ គាត់បានបំបាក់អំនួតរបស់ក្រុងទីរ៉ូសដោយជនជាតិអេស៊ីប
ការព្រងើយកន្តើយរបស់ជនជាតិអេស៊ីបដោយជនជាតិអាសស៊ីរីភាព កាចសា
ហាវរបស់ជនជាតិអាស៊ីរីដោយជនជាតិខាល់ដេ ។ ភាពក្រអឺតក្រទមរបស់បាបី
ឡូនដោយពួកមេឌី និងពែរូ បន្ទាប់ពីស៊ីរីសបានទម្លាក់ពួកមេឌីចហើយ ។
ភាពរមិលគុណរបស់ស្តេចនៃយូដា និងអ៊ីស្រាអែល និងការប្រកាន់ខ្ជាប់យ៉ាង
ខ្ជាប់ខ្ជួនចំពោះផលប្រយោជន៍ជាច្រើនរបស់ទ្រង់ ជួនកាលទ្រង់ត្រូវបានពួកអាស
ស៊ីរី ជួនកាលដោយពួកបាបីឡូន វាយដំ និងរងទុក្ខ ទោះជាមិនដូចគ្នាទាំង
អស់ក៏ដោយ ។ សម្រាប់មនុស្សប្រភេទទីមួយ នៅពេលដែលពួកគេត្រូវបាន
បញ្ជូនដោយការត្រាស់ហៅដោយច្បាប់របស់ព្រះឱ្យធ្វើអំពើបែបនេះ ក្នុងការកាន់
អាវុធប្រឆាំងនឹងស្តេច នោះមិនបានបំពានទាំងស្រុងលើភាពអស្ចារ្យដែលត្រូវ
បានបញ្ចូលក្នុងស្តេចដោយការតែងតាំងរបស់ព្រះ . ប៉ុន្តែ ប្រដាប់អាវុធពី

ស្ថានសួគ៌ ពួកគេបានទាមទារអំណាចតិចជាមួយនឹងអ្នកធំ ដូចដែលមានច្បាប់ សម្រាប់ស្តេចដាក់ទោសអ្នកក្រោមបង្គាប់របស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែមនុស្សប្រភេទចុង ក្រោយនេះ ទោះជាពួកគេត្រូវបានដឹកនាំដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះជាកន្លែងដែល គាត់គាប់ព្រះហឫទ័យ ហើយបានអនុវត្តការងាររបស់គាត់ដោយមិនដឹងខ្លួនក៏ ដោយ ក៏ពួកគេគ្រោងទុកក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេថានឹងមិនធ្វើអ្វីក្រៅពីអំពើអាក្រ ក់ ។

30. អ្នកការពាររដ្ឋធម្មនុញ្ញនៃសេរីភាពរបស់ប្រជាជន

ប៉ុន្តែទោះជាយ៉ាងណាការប្រព្រឹត្តរបស់មនុស្សទាំងនេះត្រូវបានវិនិច្ឆ័យដោយខ្លួនគេ ផ្ទាល់ ព្រះអម្ចាស់នៅតែបំពេញកិច្ចការរបស់ទ្រង់តាមរយៈពួកគេដូចគ្នានៅពេល ដែលទ្រង់បានបំបែកដំបងបង្ហូរឈាមនៃស្តេចដែលក្រអឺតក្រទម និងនៅពេល ដែលទ្រង់ឡើងសោយរាជ្យ ។ សូមឲ្យពួកចៅហ្វាយនាយបានស្តាប់ហើយខ្លា ច ។⁵³ ប៉ុន្តែក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ យើងត្រូវតែប្រយ័ត្នឲ្យបានខ្ពស់ កុំ មើលងាយ ឬបំពានលើអំណាចនៃចៅក្រម ដែលពោរពេញដោយ ព្រះតេជព្រះគុណ ដែលព្រះបានបង្កើតដោយក្រឹត្យដ៏ធ្ងន់បំផុត ទោះបីជា វា អាចនឹងរស់នៅជាមួយនឹងបុរសដែលមិនសក្តិសមបំផុតដែលធ្វើអោយវាសៅហ្មង តាមតែអាចធ្វើទៅបាន ដោយអំពើអាក្រក់របស់គេ ។ គ្មានបញ្ហាណាដែលត្រូវ បានផ្តល់ឲ្យ ក្រៅ ពីស្តាប់បង្គាប់និងរងទុក្ខទេខ្ញុំកំពុងនិយាយគ្រប់ពេលដែល បុគ្គលឯកជន ។ ប្រសិនបើឥឡូវនេះមានចៅក្រមណាមួយនៃប្រជាជនដែលត្រូវ បានតែងតាំងដើម្បីទប់ស្កាត់ឆន្ទៈរបស់ស្តេច (ដូចនៅសម័យបុរាណ អេធរត្រូវ បានគេដាក់ប្រឆាំងនឹងស្តេច Spartan ឬតុលាការនៃប្រជាជនប្រឆាំងនឹង កុងស៊ុលរ៉ូម៉ាំងឬបាតុកម្មប្រឆាំងនឹងព្រឹទ្ធសភានៃ ប្រជាជនអាថែន ហើយ

ប្រហែលជាដូចអ្វីដែលឥឡូវនេះមានដូចជាអំណាចដូចជាអចលនវត្ថុទាំងបីអនុវត្ត
នៅគ្រប់អាណាចក្រនៅពេលដែលពួកគេធ្វើមហាសន្និបាតរបស់ពួកគេ) ខ្ញុំនៅ
ឆ្ងាយពីការហាមឃាត់ពួកគេឱ្យទប់ទល់ស្របតាមកាតព្វកិច្ចរបស់ពួកគេ ភាពសា
ហាវឃោរឃៅរបស់ស្តេច ។ ថាប្រសិនបើពួកគេក្រឡេកមើលស្តេចដែលទម្លាក់
ដោយហិង្សា និងវាយដំលើប្រជាជនសាមញ្ញ ខ្ញុំសូមប្រកាសថា ការបំភាន់របស់
ពួកគេនៅក្នុងរឿងមិនសមរម្យ ពីព្រោះពួកគេក្បត់ដោយទុច្ចរិតក្បត់សេរីភាព
របស់ប្រជាជន ដែលពួកគេដឹងថាពួកគេត្រូវបានគេចង្អុលប្រាប់ ។ អ្នក
ការពារដោយពិធីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ ។

31. ការស្តាប់បង្គាប់របស់មនុស្សមិនត្រូវក្លាយជាការមិនស្តាប់បង្គាប់ព្រះឡើយ

ប៉ុន្តែនៅក្នុងការគោរពប្រតិបត្តិនោះដែលយើងបានបង្ហាញថាដោយសារតែ
អំណាចនៃអ្នកគ្រប់គ្រង យើងតែងតែធ្វើករណីលើកលែងនេះ ពិតប្រាកដណាស់
ដើម្បីគោរពតាមនោះ ។ ជាបឋមថា ការស្តាប់បង្គាប់បែបនេះ មិនដែលនាំ
យើងចេញពីការស្តាប់បង្គាប់ទ្រង់ឡើយ សេចក្តីប្រាថ្នារបស់ស្តេចទាំងអស់គួរតែចុះ
ចូលនឹងព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់ ដែលព្រះរាជក្រឹត្យរបស់ទ្រង់ទាំងអស់គួរតែប្រគល់
ឱ្យ អំណាចនៃអំណាចរបស់ពួកគេគួរតែចុះក្រោម ។ ហើយតើវាជារឿងមិនទំនង
ទាល់តែសោះដែលអ្នកគួរធ្វើឲ្យអ្នក ពេញចិត្តនឹងគាត់ព្រោះអ្នកស្តាប់បង្គាប់
មនុស្សដោយយល់ដឹងអ្នកនោះ ព្រះអម្ចាស់គឺជាស្តេចនៃស្តេចដែលនៅពេលដែល
គាត់បានបើកព្រះឱស្ឋដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ទ្រង់ហើយនោះត្រូវតែតែម្នាក់ឯងឮនៅចំពោះ
មុខមនុស្សទាំងអស់ក្បែរគាត់យើងចុះចូល នឹង ពួកអ្នកដែលមានអំណាចលើ
យើងតែ នៅក្នុងគាត់តែប៉ុណ្ណោះបើគេបញ្ជាអ្វីប្រឆាំងនឹងគាត់ចូរឲ្យទៅជាគ្មាន
តម្លៃហើយយើងខ្ញុំមិនខ្វល់ពីរឿងនេះឡើយ ។ សេចក្តីថ្លៃថ្នូរទាំងអស់ដែលចៅក្រម

មានដ្បិតគ្មានការបង្កគ្រោះថ្នាក់ណាមួយត្រូវបានធ្វើទៅលើវា ឡើយនៅពេលដែលវាត្រូវបានបន្ទាបខ្លួនចំពោះឯករិចនៈនិងអំណាចដ៏ ខ្ពង់ខ្ពស់របស់ព្រះ ។

លើការពិចារណានេះ ដានីយ៉ែលបានបដិសេធថាគាត់មិនបានប្រព្រឹត្តបទល្មើសណាមួយប្រឆាំងនឹងស្តេច នៅពេលដែលគាត់មិនបានគោរពតាមបញ្ជារបស់គាត់ [ដានីយ៉ែល ៦:២២ - ២៣] ។ ដ្បិតស្តេច បានលើសដែនកំណត់របស់ទ្រង់ហើយមិនត្រឹមតែបានប្រព្រឹត្តខុសនឹងមនុស្សប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែក្នុងការលើកស្ទែងរបស់ខ្លួនប្រឆាំងនឹងព្រះទ្រង់បានដកអំណាចរបស់ខ្លួនទៅវិញ ។ ផ្ទុយទៅវិញជនជាតិអ៊ីស្រាអែលត្រូវបានគេថ្កោលទោសដោយសារពួកគេស្តាប់ បង្គាប់ពេក ។ សេចក្តីប្រកាសអាក្រក់របស់ស្តេច [ហូសេ ៥:១៣] ។ ដ្បិតពេលដែលយេរូបាមបានធ្វើកូនគោមាសនោះដើម្បីផ្តាច់ចិត្តទ្រង់នោះ បានឈរចោលព្រះវិហាររបស់ព្រះហើយបែរទៅរកអបិយជំនឿថ្មី (ពង្សាវតារទី១ 12:30) ។ ដោយមានការប្រុងប្រៀបដូចគ្នាកូនចៅរបស់ពួកគេ បានគោរពតាមក្រឹត្យក្រមរបស់ស្តេចរបស់ពួកគេ ។ ហោរាពោលទោស គេយ៉ាងខ្លាំងចំពោះការឱបក្រសោបតាមបញ្ជារបស់ស្តេច [ហូសេ ៥:១១] ។ ឆ្ងាយជាការពិត គឺជាការក្លែងបន្លំនៃភាពថ្លៃថ្នូរមិនសមនឹងទទួលការសរសើរ ដែលជាភាពថ្លៃថ្នូរមិនពិតដែលតុលាការលើកតម្កើងខ្លួន និងបញ្ឆោតមនុស្សសាមញ្ញ ខណៈពេលដែលពួកគេបដិសេធថាវាមានច្បាប់សម្រាប់ពួកគេក្នុងការបដិសេធនូវអ្វីដែលកំណត់ដោយស្តេចរបស់ពួកគេ ។

ដូចជាប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់បានប្រគល់សិទ្ធិរបស់ទ្រង់ចំពោះមនុស្សរមែងស្លាប់ដោយផ្តល់ឱ្យពួកគេនូវការគ្រប់គ្រងលើមនុស្សជាតិ! ឬដូចជាអំណាចនៅលើផែនដីត្រូវបានថយចុះ នៅពេលដែលវាត្រូវបានចុះចូលនឹងអ្នកនិពន្ធរបស់វា ដែលនៅក្នុងវត្តមានរបស់វា សូម្បីតែអំណាចនៅស្ថានសួគ៌ក៏ញ័រ

ដូចអ្នកផ្គត់ផ្គង់ដែរ! ខ្ញុំដឹងហើយថា អ្វីជាគ្រោះថ្នាក់ដ៏ធំ និង បច្ចុប្បន្ននេះ ភាពស្ថិតស្ថេរនេះត្រូវបានគំរាម កំហែងដោយសារតែស្តេចមានអំណាចផ្ដើមនឹង ការមិនសប្បាយចិត្តបំផុតដែល "កំហឹងគឺជាអ្នកតំណាងនៃសេចក្តីស្លាប់" (សុភាសិត ១៦:១៤) សាឡូម៉ូន ប៉ុន្តែដោយសារក្រឹត្យនេះត្រូវបានប្រកាស ដោយអ្នកនាំពាក្យ នៅស្ថានសួគ៌ពេត្រុស «យើងត្រូវតែស្តាប់បង្គាប់ព្រះជាជាង មនុស្ស» [កិច្ចការ ៥:២៩] -សូមឲ្យយើងល្អងលោមខ្លួនយើងដោយគំនិតថា យើង កំពុងតែធ្វើការស្តាប់បង្គាប់ដែលព្រះអម្ចាស់តម្រូវឲ្យនៅពេលយើងរងទុក្ខ អ្វីក៏ដោយជាជាងងាកចេញពីការគោរព ។ ហើយដើម្បីកុំឲ្យភាព ក្លាហាន របស់យើងថយចុះប៉ុលក៏ចាក់យើងដោយល្បិចមួយទៀតថា យើង ត្រូវបានព្រះ គ្រីស្ទប្រោសលោះដោយតម្លៃដ៏ថ្លៃដូចការប្រោសលោះរបស់ យើងដើម្បីកុំឲ្យយើង ធ្វើជាទាសករខ្លួនឯងតាមសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដ៏អាក្រក់ របស់មនុស្សឡើយត្រូវទទួល រងនូវអំពើទុច្ចរិតរបស់ពួកគេ [កូរិនថូសទី១ ៧:២៣] ។

សូមសរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់

[The end of Book 4 Chapter XVIII- XX of Calvin's Institute.] Soli Deo Gloria